

புதிய ஏற்பாட்டு வேதபாடம் - ரோமர்

நீதி உள்ளவனாயிரு

தேவனோடும், உன்னோடும், பிறரோடும் சரியான
உறவில் இருப்பது எப்படி

வாரன் டபிள்யூ வியர்ஸ்பீ

நீதி உள்ளவனாயிரு

M. Angel. V. marudan.

அரசின் W. ஓயர்ஸ்ட்

தமிழாக்கம்
செல்வி. ஜமிலா பால்

COOK INTERNATIONAL
a grassroots partner

&

Secunderabad

Neethi Ullavanayiru
(Tamil)

Be Right

By Warren W. Wiersbe

Copyright © 1977 by SP Publications, Inc.
Originally published in English language in the United States by Chariot Victor Publishing, Colorado Springs, CO.

First Tamil edition 2004
Reprint 2009

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic, or mechanical including photocopying, recording, or any information storage and retrieval system, except for brief quotations in books and critical reviews, without permission in writing from the publisher.

Published for the Shoebox Library Distribution Project for Pastors, co-ordinated by CCMI.

Not for Re-sale

Jointly published by
CCMI
&
OM India,
Secunderabad 55.

Printed and bound by
Authentic India, P.O. Box 2190, Secunderabad 500 003.
E-mail: printing@ombooks.org

நாலை

டேவிட்

கேரலின்

பாப் மற்றும்

ஜூடி -க்கு

அப்பாவின் அன்பான சமர்ப்பணம்

உள்ளே

முகவுரை	5
1. ரோமாபுரி செல்ல ஆயத்தம் (1:1-17)	7
2. தேவனே கைவிடும் பொழுது (1:18-3:20)	21
3. தகப்பனாகிய ஆபிரகாம் (3:21-4:25)	35
4. இராஜாவைப் போல வாழு! (5:1-21)	49
5. வாழ்வதற்காக சாவது (6:1-23)	61
6. கிறிஸ்தவர்களும் நியாயப்பிரமாணமும் (7:1-25)	73
7. விடுதலையும் நிறைவும் (8:1-39)	87
8. தேவன் தவறு செய்து விட்டாரோ? (9:1-33)	101
9. தவறான நீதி (10:1-21)	113
10. தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விடவில்லை! (11:1-36)	125
11. சரியான உறவுகள் என்பது சரியான வாழ்வு (12:1-13:14)	137
12. கிறிஸ்தவர்கள் கருத்து வேறுபடும் பொழுது (14:1-15:7)	151
13. முன் செல்லும் மனிதர் (15:8-16:27)	165

முகவுரை

உங்கள் வாழ்க்கையில், மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில், உலகத்தில் தவறானவைகளையே பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப் போயிருப்பீர்கள் என்றால், பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் உங்களுக்கேற்ற புத்தகமாகும்.

ரோமர் நிருபத்தின் கருப்பொருள் “தேவ நீதி”. இந்தக் கடிதத்தில் பவுல் நாம் தேவனோடும், நம்மோடும், பிறரோடும் சரியாயிருப்பது எப்படி என்று கற்பிக்கிறார். ஒரு நாளிலே தேவன் எப்படி படைப்பைச் சரிப்படுத்துவார் என்றும், “யூதர் பிரச்சனை”யைக் கூடத் தீர்த்து உலகிலே சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவார் என்றும் விவரிக்கிறார்.

ரோமர் நிருபம் மேம்போக்காக “சமயக் காட்சிகளைக்” கண்டு களிப்போருக்காக எழுதப்படவில்லை. இந்த நிருபத்தைப் படிக்கையில் நீங்கள் சிந்தித்தேயாக வேண்டும், ஆனால் அதற்குக் கைமேல் பலன் கிடைக்கும். ரோமர் நூலை மட்டும் விளங்கிக் கொண்டு விட்டீர்கள் என்றால் முழு வேதாகமத்துக்கும் அது ஒரு திறவுகோலாக அமையும். அதற்கும் மேலாக, வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் இரகசியத்தையும் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

நீதி உள்ளவனாயிரு என்பது ரோமர் நூலின் விரிவான விளக்கவுரை அல்ல. கடிதத்தின் முக்கியச் செய்தியையும் அது இன்றைய நமது வாழ்விற்கு எப்படி ஏற்றதாகும் என்பதையும் நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள உதவும் ஒரு விவரமான ஆய்வுரை மட்டுமே. இந்த நூலை நீங்கள் கற்றுத் தேர்ந்த பிறகு இன்னும் விரிவான விளக்கவுரைகளைப் படிக்கலாம், அப்பொழுது அவற்றிலிருந்து இன்னும் அதிகப் பயன் பெறுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

வாரன் W. வியர்ஸ்பி

ரோமர் 1:1-17

இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரனும், அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப்பட்டவனும், தேவனுடைய சவிசேஷத்திற்காகப் பிரித்தெடுக்கப் பட்டவனுமாகிய பவுல், ² ரோமாபுரியிலுள்ள தேவப்பிரியரும் பரிசுத்தவான் களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களுமாகிய அனைவருக்கும் எழுதுகிறதாவது; ³ நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலும் உங்களுக்குக் கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக. ⁴ இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்துத் தேவன் தம்முடைய தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாய்ப் பரிசுத்த வேதாகமங்களில் முன்னே தம்முடைய சவிசேஷத்தைப் பற்றி வாக்குத்தத்தம் பண்ணினபடி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவானவர், ⁵ மாம்சத்தின்படி தாவீதின் சந்ததியில் பிறந்தவரும், பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார். ⁶ அவர் சகல ஜாதிகளையும், அவர்களுக்குள் இயேசு கிறிஸ்துவினால் அழைக்கப்பட்டவர்களாகிய உங்களையும், ⁷ தமது நாமத்தினிமித்தம் விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியப்பண்ணும் பொருட்டு, எங்களுக்குக் கிருபையையும் அப்போஸ்தல ஊழியத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார். ⁸ உங்கள் விசுவாசம் உலகமெங்கும் பிரசித்தமாகிற படியினாலே, முதலாவது நான் உங்களெல்லாருக்காகவும் இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் என் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். ⁹ நான் ஜெபம் பண்ணும்போதெல்லாம் இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதைக் குறித்துத் தமது குமாரனுடைய சவிசேஷத்தினாலே என் ஆவியோடு நான் சேலிக்கிற தேவன் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறார். ¹⁰ நீங்கள் ஸ்திரப்படுவதற்காக ஆவிக்குரிய சில வரங்களை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படிக்கும், ¹¹ உங்களிலும் என்னிலுமுள்ள விசுவாசத்தினால் உங்களோடே கூட நானும் ஆறுதலடையும்படிக்கும், உங்களைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கிறபடியினாலே, ¹² எவ்விதத்திலாவது நான் உங்களிடத்தில் வருகிறதற்குத் தேவனுடைய சித்தத்தினாலே எனக்கு நல்ல பிரயாணம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். ¹³ சகோதரரே, புறஜாதிகளான மற்றவர்களுக்குள்ளே நான் பலனை அடைந்தது போல உங்களுக்குள்ளும் சில பலனை அடையும்படிக்கு, உங்களிடத்தில் வர பல முறை யோசனையாயிருந்தேன், ஆயினும் இதுவரைக்கும் எனக்குத் தடையுண்டாயிற்று என்று நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை. ¹⁴ கிரேக்கருக்கும், மற்ற அந்நியர்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும், மூடருக்கும் நான் கடனாளியாயிருக்கிறேன். ¹⁵ ஆகையால் ரோமாபுரியிலிருக்கிற உங்களுக்கும் என்னால் இயன்ற மட்டும் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க விரும்புகிறேன். ¹⁶ கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் குறித்து நான் வெட்கப்படேன்; முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் விசுவாசிக்கிறவனெவனோ அவனுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு அது தேவ பெலனாயிருக்கிறது. ¹⁷ விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் தேவநீதி விசுவாசத்திற்கென்று அந்தச் சவிசேஷத்தினால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

ரோமாபுரி செல்ல ஆயத்தம்

1738ஆம் ஆண்டு மே 24ஆம் நாள், மனம் சோர்ந்து போயிருந்த ஒரு மிஷனெரி, இலண்டன் மாநகரில் நடைபெற்ற ஓர் ஆவிக்குரிய கூட்டத்துக்கு “வேண்டா வெறுப்பாகச்” சென்றார். அங்கே ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. தனது குறிப்பேட்டில் அவர் எழுதுகின்றார்: “சுமார் 8-45 மணியளவில், என் இருதயத்தில் ஏதோ ஒரு விநோதமான அனல் மூட்டப்படுவதை உணர்ந்தேன். இரட்சிப்புக்காகக் கிறிஸ்துவில், கிறிஸ்துவில் மாத்திரமே நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன் என்று உணர்ந்தேன்; அவர் என்னுடைய பாவங்களை, என்னுடைய பாவங்களையும் கூட அகற்றிப் போட்டு, பாவம் மற்றும் மரணம் இவைகளின் பிரமாணத்தினின்று என்னை விடுதலையாக்கி விட்டார் என்ற நிச்சயம் எனக்குள் வந்தது.”

அந்த மிஷனெரி தான் ஜான் வெஸ்லி. அன்று மாலை அவர் கேட்ட அந்தச் செய்தி, ரோமர் நிருபத்துக்கு மார்ட்டின் லூத்தர் எழுதின விளக்கவுரையின் முகவுரையாகும். சில மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் வெஸ்லி தனது குறிப்பேட்டில் “இந்தியர்களை மனமாறச் செய்யும்படியாக அமெரிக்கா சென்றேன்; ஓ! ஆனால் என்னை யார் மனமாறச் செய்வது?” என்று எழுதியிருந்தார். அன்று மாலைப் பொழுதிலே, ஆல்டர்ஸ்கேட் தெருவிலே அவரது கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. அதன் விளைவே, இங்கிலாந்தில் காட்டுத்தீயாகப் பரவி, நாட்டையே அடியோடு மாற்றியமைத்த வெஸ்லியின் எழுப்புதல்!

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபமானது மார்ட்டின் லூத்தர் மற்றும் ஜான் வெஸ்லியின் வாழ்க்கையை மாற்றியது போலவே இன்றும் பலர்களின் வாழ்க்கைகளை மாற்றி வருகின்றது. லூத்தரை வெறும் மார்க்க பக்தியிலிருந்து, விசுவாசத்தினாலே கிருபையின் மூலமாக இரட்சிப்பின் ஈந்தோஷத்திற்குள் நடத்தின ஒரு முக்கியமான வசனம் உண்டென்றால் அது ரோமர் 1:17 ஆகும்: “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்.” புராட்டஸ்டன்டு சீர்த்திருத்தம், வெஸ்லியின் எழுப்புதல் ஆகிய இரண்டுமே பவுல் சுமார் கி.பி. 56இல் கொரிந்து நகரிலிருந்து எழுதிய இந்த அற்புதமான கடிதத்தின் பலனே எனலாம். இக்கடிதத்தை

கெங்கிரேயா ஊர்ச்சபையின் ஊழியக்காரியாகிய சகோதரி பெபேயாள், ரோமாபுரியிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு எடுத்துச் சென்றாள் (ரோமர் 16:1).

சற்றே கற்பனை செய்து பாருங்கள்! லுத்தருக்கும் வெஸ்லிக்கும் ஜீவனையும் வல்லமையையும் அருளிய அதே கடிதத்தை வாசிக்கும், தியானிக்கும் பாக்கியம் நமக்கும் கையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது! அவர்களுக்கு வசனத்தைக் கற்பித்த அதே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கும் கற்பிப்பார்! இந்நிருபத்தின் செய்தி கடந்த நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த விசுவாச மனிதர்களைப் பற்றிப் பிடித்தது போலவே நம்மையும் பற்றிப் பிடிக்குமானால் நமது உள்ளங்களிலும், இல்லங்களிலும் சபைகளிலும் எழுப்புதல் தீ மூளும்!

கடிதத்தின் ஆரம்ப வரிகளில் பவுல், ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். அவர்களில் சிலர் அவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் அறிந்திருக்கலாம், ஏனெனில் இறுதி அதிகாரத்தில் அவர் சிலரைப் பெயர் சொல்லி வாழ்த்துகிறார்; ஆனால் பெரும்பாலானோரை அவர் நேரில் கண்டதில்லை. ஆகவே, இந்த முதல் 17 வசனங்களில், பவுல் ரோமாபுரி வாசகர்களுடன் மூன்று விதங்களில் தன்னைத் தொடர்பு படுத்திக் கொள்ள நாடுகிறார்.

1. அவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்துகின்றார் (1:1-7)

பண்டைய காலத்தில் ஒருவன் கடிதம் எழுதுவான் என்றால் தனது பெயரைச் சொல்லியே ஆரம்பிப்பான். ஆனால் அன்று பவுல் என்ற பெயரில் எத்தனையோ பேர் இருந்திருப்பார்கள். எனவே கடிதம் எழுதுபவன் தான் யார் என்றும், கடிதம் எழுதத் தனக்கு என்ன உரிமை என்றும் வெளிப்படுத்த வேண்டும். பவுல் தன்னை எப்படி அறிமுகம் செய்து கொள்கிறார்?

a. அவர் இயேசுகிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரன் (1:1a)—பவுல் ஊழியக்காரன் என்பதைக் குறிக்க “அடிமை” என்று பொருள்தரும் பதத்தைப் பயன்படுத்தியது ரோமாபுரி மக்களுக்கு அர்த்தமுள்ளதாக இருந்திருக்கும். ரோமப் பேரரசில் 60 இலட்சம் அடிமைகள் இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது; ஓர் அடிமை, ஒரு மனிதனாக அல்ல, ஒரு உடைமையாகவே கருதப்பட்டான். பவுல் கிறிஸ்துவின் மேல் வைத்த அன்பின் நிமித்தமாக அவருக்கு ஊழியக்காரனாக இருக்கவும், அவர் சித்தத்தைச் செய்யவும் தன்னை அவருக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டார்.

b. அவர் ஓர் அப்போஸ்தலன் (1:1b)—இந்தச் சொல்லின் பொருள், “ஓர் அதிகாரத்தின் பேரில் குறிப்பிட்ட பணிக்காகக் கட்டளை கொடுத்து அனுப்பப்படுபவன்.” அந்நாட்களிலே இப்பதம் இராஜாவின் தூதுவர்களையோ, பேரரசரின் பிரதிநிதிகளையோ குறித்தது. அப்போஸ்தலனாயிருக்க நிபந்தனைகளில் ஒன்று, அவன்

உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைக் கண்ட அனுபவம் வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 9:1-2). பவுல் தமஸ்கு செல்லும் வழியில் கிறிஸ்துவைக் கண்டார் (அப்போஸ்தலர் 9:1-9), அப்பொழுது தான் கிறிஸ்து பவுலை, புறஜாதிகளின் அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைத்தார். பவுல் திருச்சபைகளோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய தெய்வீக வெளிப்பாடுகளைக் கிறிஸ்துவிடமிருந்து பெற்றார்.

ச. அவர் ஒரு சவிசேஷப் பிரசங்கி (1:1ச-4)—அவர் ஒரு யூத ரபீயாக இருந்த போது, ஒரு பரிசேயனாக யூதரின் பிரமாணங்களையும் பாரம்பரியங்களையும் கற்றறிவதற்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டிருந்தார். ஆனால் அவர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்ட போதோ சவிசேஷத்திற்காகவும், அதன் ஊழியத்திற்காகவும் பிரித்தெடுக்கப் பட்டார். சவிசேஷம் என்றால் “நற்செய்தி” ஆகும். கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்து, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, மீண்டும் உயிரோடு எழுந்தார், இன்று தம்மை விசுவாசிக்கும் எவரையும் முற்றுமுடிய இரட்சிக்க வல்லவராய் இருக்கிறார் என்பதே அந்த நற்செய்தியாகும் (1 கொரிந்தியர் 15:1-4). அது “தேவனுடைய சவிசேஷம்” (ரோமர் 1:1), ஏனெனில் அது மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதல்ல; தேவனால் அருளப்பட்டது. அது “கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம்” (ரோமர் 1:16), காரணம் அது இரட்சகரான கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்டது. பவுல் அதை “தமது குமாரனுடைய சவிசேஷம்” (வசனம் 9) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது இயேசு கிறிஸ்து தேவனே: ரோமர் 16:25-26இல் பவுல் அதை, “என் சவிசேஷம்” என்கிறார். இதன் மூலம் தனது ஊழியத்தில் திருச்சபைக்கும், தேவ திட்டத்தில் புறஜாதிகளின் இடத்துக்கும் தாம் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறார்.

சவிசேஷம் என்பதொன்றும் ஒரு புதிய செய்தியல்ல; அது பழைய ஏற்பாட்டில், ஆதியாகமம் 3:15 தொடங்கி வாக்களிக்கப்பட்ட செய்தியே. ஏசாயா தீர்க்கதரிசியும் 1:18, மற்றும் 53, 55 அதிகாரங்கள் போன்றவற்றில் சவிசேஷத்தையே பிரசங்கித்தார். இன்று நாம் அனுபவிக்கும் இரட்சிப்பு தீர்க்கதரிசிகளால் முன்னுரைக்கப்பட்டிருந்தது, ஆனால் தாங்கள் பேசியதன், எழுதியதன் முழு அர்த்தத்தை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை (1 பேதுரு 1:10-12).

சவிசேஷத்தின் மையப் பொருள் இயேசு கிறிஸ்துவே. பவுல் அவரை ஒரு மனுஷன், ஒரு யூதன், தேவகுமாரன் என்று பல விதமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் ஒரு கன்னியிடம் பிறந்தவர் (ஏசாயா 7:14; மத்தேயு 1:18-25), தாவீதின் வம்சத்தில் தோன்றினபடியால், தாவீதின் சிங்காசனமேறும் உரிமை பெற்றார். அவர் உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மரித்து, பிறகு மரித்தோலிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். நமக்குப் பதிலீடாக அவர் மரித்தும், வெற்றியுடன் உயிர்த்தெழுந்ததுமான அந்த அற்புதமான சம்பவமே சவிசேஷத்தின் கருப்பொருளாய் அமைகின்றது; இதுவே பவுல் பிரசங்கித்த சவிசேஷமாகும்.

d. அவர் புறஜாதிகளின் மிஷனெரி (1:5-7)—“மிஷனெரி” என்பது “அப்போஸ்தலன் - அனுப்பப்பட்டவன்” என்பதன் இலத்தீன் பதமாகும். ஒருவேளை ரோமாபுரியில் ஒரேயொரு சபை என்று இல்லாமல், அநேக விசுவாசிகளின் கூடுகைகள் இருந்திருக்கலாம்—ரோமர் 16இல் பவுல் பல “வீட்டுச் சபைகளை” வாழ்த்துகிறார் (16:5, 10, 11, 14). இந்தச் சபைகள் எல்லாம் எப்படி ஆரம்பித்தன என்று நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை, ஆனால் ஒரு வேளை பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று அங்கே கூடியிருந்த ரோமாபுரி விசுவாசிகள் அந்த அனுபவத்திற்குப் பின் ஊர் திரும்பியதும் ஆங்காங்கே சபைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் (அப்போஸ்தலர் 2:10). இந்தச் சபைகளில் யூதர்களும் புறஜாதிகளும் ஒன்று கூடி வந்தனர், காரணம் பவுல் இரு கூட்டத்தினரையும் தமது கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார். (யூதர்கள் 2:17-29; 4:1; 7:1. புறஜாதிகள் 1:13; 11:13-24; 15:15-21). ரோமாபுரி திருச்சபைகள் பேதுருவினாலோ அல்லது வேறு எந்த அப்போஸ்தலனாலோ நிறுவப்படவில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் பவுல் ரோமுக்குச் செல்லத் திட்டமிடமாட்டார். காரணம், மற்றவர்கள் போகாத இடங்களில் தான் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்பது அவரது கொள்கை (ரோமர் 15:20-21).

“அழைக்கப்பட்ட” என்ற சொல் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் கவனியுங்கள்: பவுல் அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்; விசுவாசிகள் இயேசு கிறிஸ்துவினால் அழைக்கப்பட்டவர்கள்; பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள். [ஆங்கில வேதாகமம் “பரிசுத்தவான்களாகும்படி” என்பதற்குப் பதிலாக “அழைக்கப்பட்ட பரிசுத்தவான்களுக்கு” என்றே கூறுகிறது. பரிசுத்தவான் என்றால் பிரித்தெடுக்கப்பட்டவன், இயேசு கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பவன் பிரித்தெடுக்கப்பட்டவன், எனவே பரிசுத்தவான்.] இரட்சிப்பு என்பது நாம் தேவனுக்காகச் செய்யும் ஒன்றல்ல; தேவனே தமது கிருபையினாலே நம்மை அழைக்கிறார் (2தெசலோனிக்கேயர் 2:13-14). நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கும் பொழுது, அவருடைய கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்படுகிறோம், அவரது சமாதானத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறோம்.

பவுலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த விசேஷித்த கட்டளை சகல ஜாதிகளுக்கும் சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பது. அதற்காகத் தான் அவர் பேரரசின் தலைநகராகிய ரோமாபுரிக்கு செல்ல விழைந்தார். அவர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பவர், சுவிசேஷமோ எல்லா ஜாதிகளுக்கும் உரியது. உண்மையில், பவுல் ஸ்பெயின் தேசத்திற்குக் கிறிஸ்துவின் செய்தியை எடுத்துச் செல்ல ஆசித்தார் (ரோமர் 15:28).

தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட பின் பவுல் தன்னையும் ரோமாபுரி விசுவாசிகளையும் இன்னொரு விதத்திலும் தொடர்புபடுத்திக் கொள்ள முற்பட்டார்.

2. அவர் தனது கரிசனையை வெளிக்காட்டுகின்றார் (1:8-15)

பவுல் தானே ஏற்படுத்திய சபைகள் பேரில் கரிசனை கொள்வது நியாயம் தான், ஆனால் ரோமாபுரியில் உள்ள விசுவாசிகளைப் பற்றி அவர் ஏன் அக்கறை கொள்ள வேண்டும்? அவர்களில் பலருக்கு அவர் யாரென்றே தெரியாது, எனினும் அவர்கள் நலனில் தனக்கு ஆழ்ந்த அக்கறை உண்டென அவர்கள் அறிய விரும்புகிறார். பவுலின் கரிசனை வெளிப்படும் விதங்களைக் கவனியுங்கள்.

a. அவர் அவர்களுக்காக ஸ்தோத்திரம் செலுத்துகிறார் (1:8)—“உலகம் எங்கும்”—அதாவது முழு ரோமப் பேரரசும்—ரோமாபுரி கிறிஸ்தவர்களின் விசுவாசத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தது. அன்று மக்கள் பரவலாகப் பயணம் செய்தனர், “எல்லா சாலைகளும் ரோமை நோக்கியே சென்றன.” ஆகவே திருச்சபையின் சாட்சி பரவியதில் வியப்பொன்றும் இல்லை, இப்படிப் பரவி வந்த சாட்சி பவுலின் ஊழியத்தை எளிதாக்கியது. அவர் தான் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் ரோமப் பேரரசின் மையமாகத் திகழ்ந்த ரோமாபுரி சபையின் சாட்சியைச் சுட்டிக் காட்டக் கூடியதாய் இருந்தது.

b. அவர் அவர்களுக்காக ஜெபிக்கிறார் (1:9-10)—பவுல் தங்களுக்காக ஜெபிக்கிறார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஆண்டவர் அதை அறிந்திருந்தார், அதைக் கனம் பண்ணினார். (எத்தனை பேர் நமக்காக ஜெபிக்கிறார்கள் என்பது நம்மில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?) பவுலின் ஜெப பாரங்களில் ஒன்று, தேவன் தன்னை ரோம் செல்லவும், அங்குள்ள சபைகளுக்கு ஊழியம் செய்யவும் அனுமதிக்க வேண்டும் என்பது. முன்பே அவர்களைப் போய்ப் பார்த்திருப்பார், ஆனால் அவரது மிஷனெரிப் பணியில் அதற்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை (ரோமர் 15:15-33). ஏழை யூத பரிசுத்தவான்களுக்காக புறஜாதித் திருச்சபைகள் கொடுத்திருந்த காணிக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு, கொரிந்துவிலிருந்து எருசலேம் செல்லவிருந்தார். எருசலேமிலிருந்து ரோமுக்கும், அதன் பிறகு அங்கிருந்து ஸ்பெயினுக்கும் செல்லத் தருணம் கிட்டும் என நம்பியிருந்தார்; தனக்கு நல்ல பிரயாணம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்.

ஆனால் உண்மையில் பவுலுக்கு ஆபத்துகள் நிறைந்த பிரயாணமே வாய்த்தது; அவர் ரோமாபுரியில் ஒரு பிரசங்கியாக மட்டுமல்ல, ஒரு கைதியாகவும் வந்து சேர்ந்தார். எருசலேமிலே அவர் தேவாலயத்திலே கைது செய்யப்பட்டார். யூத அதிகாரிகள் அவர் மேல் பொய்க் குற்றங்கள் சாட்டி, இராயனின் கைதியாக சீசருக்கு முன்பாக விசாரணை செய்யப்படும்படி ரோமாபுரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர். பவுல் ரோமர் நிருபத்தை எழுதியபோது, தான் கைது செய்யப்படுவோம் என்றோ, அல்லது ரோமுக்குப் போகுமுன் கப்பற்சேதத்தில் அகப்படுவோம் என்றோ சற்றேனும் எண்ணியிருக்கவில்லை! தனது கடிதத்தின் முடிவில் (15:30-

33), அவர் தனது பயணத்திற்காக ரோம விசுவாசிகள் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்; அப்படி அவர்கள் ஜெபித்தது நல்லதாகப் போயிற்று!

c. அவர் அவர்களை நேசித்தார் (1:11-12)—“உங்களைக் காண வாஞ்சையாய் இருக்கிறேன்.” தலைசிறந்த மிஷனெரியான பவுலின் போதகர் உள்ளம் இது. அவருடைய பிராணனுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்த ஆக்கில்லா, பிரிஸ்கில்லாள் (16:3-4) போன்ற ரோமாபுரியின் பரிசுத்தவான்கள் பவுலுக்கு வெகு அருமையானவர்கள்; “பிரியமான பெர்சியாள்” (16:12); இன்னும் பவுலோடு பிரயாசப்பட்ட, பாடுபட்ட பலர். ஆனால் தனக்கு முன்பின் அறிமுகமில்லாத மற்ற விசுவாசிகளையும் அவர் நேசித்தார், அவர்களோடு ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆசித்தார். கிறிஸ்துவின் அன்பில் ஒருவருக்கொருவர் ஆசீர்வாதமாய் இருக்கக் கூடிய வேளைக்காக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்.

d. அவர் அவர்களுக்குக் கடனாளியாய் இருந்தார் (1:13-14) —புறஜாதிகளின் அப்போஸ்தலனாக பவுலுக்கு ரோமாபுரியில் ஊழியம் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு இருந்தது. அதை முன்பே செய்ய எண்ணியிருந்தார், ஆனால் ஊழியப் பளுவின் நிமித்தமாக அது தாமதமாயிற்று. சில வேளைகளில் சாத்தானாலும் தடை செய்யப்பட்டார் (1 தெசலோனிகேயர் 2:17-20); ஆனால் இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஆண்டவரின் ஊழியமே அவரை ரோம் செல்ல விடாமல் தடுத்தது. அவர் சிறிய ஆசியாவிலும், கிரீஸ் தேசத்திலும் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் ஏராளமாய் இருந்தபடியினால் ரோம் செல்வதற்கு அவரால் நேரம் ஒதுக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவர் தனது கடனைத் தீர்த்தாக வேண்டும்; ஆண்டவரிடம் இருந்து பெற்ற கட்டளையை நிறைவேற்றியாக வேண்டும்.

கிரேக்கர்கள், கிரேக்கர் அல்லாத எவரையும் ஒரு காட்டுமிராண்டி எனக் கருதியவர்கள். காலாகாலமாக தத்துவங்களில் மூழ்கிப் போனதால் கிரேக்கர்கள் தங்களை மட்டுமே ஞானிகளாகவும், மற்ற யாவரையும் மூடர்களாகவும் எண்ணினர். ஆனால் பவுலோ சகல ஜாதிகளுக்கும் தான் கடமைப்பட்டதாகக் கருதினார். அப்படியே நாமும் முழு உலகத்துக்காகவும் பாரம் கொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்துவில் இரட்சிப்பு என்ற நற்செய்தியைத் தன்னால் முடிந்த அளவுக்கு ஏராளமானோரிடம் சொல்லும் வரை பவுல் தனது கடமையிலிருந்து விடுபட முடியாது.

e. அவர் அவர்களை நேரில் காண விரும்பினார் (1:15)—பவுல் ரோம் நகர விசுவாசிகளுக்கு ஊழியம் செய்யும் பொருட்டு ரோம் சென்று அவர்களைக் காண ஆவலாயிருந்தார். அது ஏதோ ஊர் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்பவரின் ஆவல் அல்ல, ஆத்தும் ஆதாயம் செய்பவரின் துடிதுடிப்பு.

ரோமில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் பேரில் பவுலுக்கு இருந்த கரிசனையைக் காட்டும் இந்த ஐந்து ஆதாரங்களையும் வாசித்த பின், அந்தப் பரிசுத்தவான்கள் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுக்காகவும், தங்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்ற அவரது பாரத்துக்காகவும் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தாமல் இருக்க முடியாது. உண்மையில் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பவுல் தான் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை விவரித்துக் காட்டினார், அது ரோமாபுரி விசுவாசிகளை அவர் வருகைக்கு ஆயத்தப்படுத்திய அறிமுகக் கடிதமுமாகும். கள்ளப் போதகர்கள் ஏற்கனவே ரோம் சென்று பவுலுக்கு எதிராக கிறிஸ்தவர்களின் மனதில் விஷத்தைக் கலந்து விட்டனர் (ரோமர் 3:8 பார்க்க). சிலர் அவரை நியாயப்பிரமாணத்துக்கு எதிரி என்றனர்; சிலர் அவரை யூத நாட்டின் துரோகி என்றனர். இன்னும் சிலர் கிருபையைப் பற்றிய போதனையைத் திரித்து, அவர் மனம் போனபடி வாழப் போதிப்பவர் என்றனர். பவுல் ரோம் செல்ல ஆவலாயிருந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை! அவர் கிறிஸ்துவின் பூரண சுவிசேஷத்தை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விழைந்தார்.

ஆனால் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம் மற்ற இடங்களில் கிரியை செய்தது போல ரோம் மாநகரிலும் கிரியை செய்யுமா? பவுல் அங்கே வெற்றி காண்பாரா, இல்லை தோற்றுப் போவாரா? அப்போஸ்தலனின் மனதிலும் இதே கேள்விகள் எழும்பின, இதே ஆட்சேபனைகள் தோன்றின. ஆகவே தான் அவர் தனது வாசகர்களுடன் மூன்றாவதாக ஒரு தொடர்பைப் பற்றியும் பேசினார்.

3. அவர் தனது நிச்சயத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார் (1:16-17)

என்னவொரு சாட்சி : “நான் கடனாளி! நான் விரும்புகிறேன்! நான் வெட்கப்படுகிறேன்!” பவுல் ரோமாபுரி செல்லத் திட்டமிடுகையில் சுவிசேஷத்தின் நிமித்தம் வெட்கப்படும்படி சோதிக்கப்படுவது ஏன்? முதலாவது, சுவிசேஷம் என்றாலே சிலுவையில் அறையுண்டு செத்த ஒரு ஏழை யூத தச்சனைப் பற்றியது என்ற எண்ணம் நிலவியது. ரோமருக்கு யூதர் என்றாலே ஆகாது, அதிலும் சிலுவை மரணம் என்பது குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட ஈனமான தண்டனை ஆகும். ஆக, சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஒரு யூதனை விசுவாசிப்பதால் யாருக்கு என்ன இலாபம்?

ரோம் ஒரு பெருமை மிக்க மாநகர், சுவிசேஷமோ ரோமப் பேரரசினால் கைப்பற்றப்பட்ட சிறிய நாடுகளில் ஒன்றான யூத நாட்டின் தலைநகராம் எருசலேமிலிருந்து வந்தது. அன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் சமுதாயத்தில் உயர்வாகக் கருதப்படவில்லை; அவர்கள் பாமரர்களும் அடிமைகளுமாய் இருந்தனர். ரோமில் எத்தனையோ பெரிய தத்துவ ஞானிகளும் தத்துவங்களும் உலா வந்தனர்; அதில் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததாகக் கூறப்படும் ஒரு யூதனின் கதையை நம்ப வேண்டிய

அவசியம் என்ன? (1 கொரிந்தியர் 1:18-25). கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் சகோதரரும் சகோதரிகளுமாக, கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றாகக் கருதினர், இது ரோமரின் பெருமைக்கும் கண்ணியத்துக்கும் இழிவு உண்டாக்குவது. உருவத்தில் சிறியவரான, கூடாரத் தொழில் செய்யும் ஒரு யூதன் இந்தச் செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதற்காக ரோம் செல்வதா, நல்ல வேடிக்கை தான்!

ஆனால் பவுல் சவிசேஷத்தைக் குறித்து வெட்கப்படவில்லை. அவர் தனது செய்தியைப் பற்றி நிச்சயம் கொண்டிருந்தார், தான் வெட்கப்படாததற்குக் காரணங்களையும் விளக்கினார்.

a. சவிசேஷத்தின் ஆரம்பம் : அது கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம் (1:16a)—சீசரிடமிருந்து வந்த எந்தச் செய்தியும் ரோமர்களின் உடனடி கவனத்தைப் பெறும். ஆனால் சவிசேஷத்தின் செய்தியோ தேவனுடைய குமாரனிடமிருந்து வந்ததும் அவரைப் பற்றியதுமாகும்! தனது ஆரம்ப வரிகளில் பவுல் இதை “தேவனுடைய சவிசேஷம்” (1:1) என்று அழைக்கிறார். தேவனிடமிருந்து வந்த, அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய செய்தியைக் குறித்து பவுல் எப்படி வெட்கமடைய முடியும்?

நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்த காலத்தில், நான் பள்ளியின் மாணாக்கர் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். மற்ற வகுப்புகளின் தலைவர்கள் கட்டடத்தில் ஆங்காங்கு கொடுக்கப்பட்ட இடங்களில் அமர்ந்திருப்பர். நானோ உயர்நிலைப் பள்ளி அலுவலகத்தின் வாசலில் உட்கார அதிகாரம் பெற்றிருந்தேன். வெவ்வேறு ஆசிரியர்களுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டிய செய்திகள் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்படும். சில சமயங்களில் மற்ற பள்ளிகளுக்கு அனுப்ப வேண்டிய தகவல்களும் என்னிடம் வரும். ஒரு வகுப்பறைக்குள் நுழைந்து, பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது இடைமறித்து செய்தியைத் தெரிவிப்பது எத்தனை ஆனந்தம், தெரியுமா? எந்த ஆசிரியரும் என்னைத் திட்டியதில்லை, காரணம், நான் பள்ளி முதல்வரின் செய்திகளைச் சுமந்து செல்கிறேன் என்று அவர்கள் எல்லாருக்குமே தெரியும். நான் பயப்படவோ வெட்கப்படவோ வேண்டியிருந்ததில்லை, ஏனெனில் நான் எடுத்துச் சென்ற செய்திகள் இன்னாரிடமிருந்து வந்தவை என அறிந்திருந்தேன்.

b. சவிசேஷத்தின் செயல்பாடு : அது தேவ பெலனாய் இருக்கிறது (1:16b)—பெலனைப் பற்றி வெட்கப்பட என்ன இருக்கிறது? வல்லமை—ரோம் அதிகம் பெருமை பாராட்டியதே வல்லமை பற்றி தான். கிரீஸ், தத்துவத்துக்குப் பெயர் போனதாய் இருக்கலாம், ஆனால் ரோம், வலிமைக்குப் பெயர் போனதாயிற்றே. ரோம் பற்றிய பயம் அந்தப் பேரரசு முழுவதும் படர்ந்திருந்தது. அவர்கள் தான் யாரையும் வெல்லக்

கூடியவர்களாமே! அன்று அறியப்பட்டிருந்த நிலப் பகுதியில் எங்கு பார்த்தாலும் ரோமப் படைகளின் முகாம்கள் இருந்தன. ஆனால் இவ்வளவு படை பலமும் இருந்த போதிலும் ரோம் ஒரு பெலவீனமான நாடே. செனிகா என்ற தத்துவஞானி ரோம் நகரை, “அக்கிரமச் சாக்கடை” என்று அழைத்தார்; எழுத்தாளர் ஜூவெனல் அதை “பேரரசின் வண்டல்கள் எல்லாம் வழிந்தோடும் கேவலமான சாக்கடை” என வருணித்தார்.

பவுல் சுவிசேஷத்தைப் பற்றி வெட்கப்படாததில் ஆச்சரியம் இல்லை : அவர் பாவம் நிறைந்த ரோமுக்கு, மனிதர்களின் வாழ்க்கைகளை மாற்றக் கூடிய சக்தி படைத்த ஒரேயொரு செய்தியாம் சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்லப் போகிறார்! கொரிந்து, எபேசு போன்ற அக்கிரமம் மிகுந்த மற்ற நகரங்களில் சுவிசேஷம் பலமாய்க் கிரியை செய்ததைக் கண்டிருந்தவர் அவர்; அது ரோமிலும் பலனளிக்கும் என்ற நிச்சயம் கொண்டிருந்தவர் அவர். சுவிசேஷம் அவர் வாழ்வை மாற்றியிருந்தது, அது மற்றவர்களின் வாழ்வையும் மாற்றும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். பவுல் வெட்கப்படாததற்கு மூன்றாவதாக ஒரு காரணமும் இருந்தது.

c. சுவிசேஷத்தின் விளைவு : அது இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கான தேவ பெலன் (1:16c)—“இரட்சிப்பு” என்ற அந்தப் பதம் பவுலின் நாட்களில் மிகுந்த அர்த்தமுள்ளதாய் இருந்தது. அடிப்படையில் அதன் பொருள் “விடுதலை” அல்லது மீட்பு ஆகும். அது தனி வாழ்வின் மீட்டிக்கும், நாட்டின் விடுதலைக்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட பதம். பேரரசனும் சரி, நோயிலிருந்து குணமாக்கக் கூடிய மருத்துவரும் சரி, இரட்சகர்களாகக் கருதப்பட்டனர். சுவிசேஷமானது பாவிகளை பாவத்தின் தண்டனையிலிருந்தும், வல்லமையிலிருந்தும் மீட்டெடுத்தது. “இரட்சிப்பு” என்பது இந்நிருபத்தின் முக்கியக் கருப்பொருள் ஆகும். (ரோமர் 10:1, 9-10 பார்க்க.) மக்கள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமானால் அது சுவிசேஷத்தில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது போல இயேசு கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதன் மூலமாக மட்டுமே சாத்தியம்.

d. சுவிசேஷத்தின் எல்லை : “விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவனுக்கு” (1:16d)—இது யூதருக்கு மட்டுமோ அல்லது கிரேக்கருக்கு மட்டுமோ உரிய செய்தியல்ல; இது எல்லா மனிதருக்கும் உரியது, காரணம் எல்லா மனிதரும் இரட்சிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” என்பது கிறிஸ்துவின் கட்டளை (மாற்கு 16:15). “முன்பு யூதரிலும்” என்பது, யூதர்கள் முந்தியவர்கள், சிறந்தவர்கள் என்று பொருள் பட்டது. காரணம் இரட்சிப்பிலோ, ஆக்கினைத் தீர்ப்பிலோ “எந்த வித்தியாசமும்” கிடையாது (ரோமர் 2:6-11; 10:9-13). இயேசு கிறிஸ்து (மத்தேயு 10:5-7) மற்றும் அப்போஸ்தலரின் (அப்போஸ்தலர் 3:26)

ஊழியத்தின் மூலமாக சுவிசேஷம் முதலாவது யூதருக்கு வந்தது. எல்லா மனிதர்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்படக் கூடிய ஒரு வல்லமையான செய்தியைப் பெற்றிருப்பது எத்தனை மகத்தானது!

தேவன் மனிதர்களை நன்றாக நடக்க அல்ல, நம்பச் சொல்கிறார். கிறிஸ்துவில் வைக்கும் விசுவாசமே பாவியை இரட்சிக்கும். மனிதர்களின் தேவைகள் எதுவாயிருப்பினும், சூழ்நிலைகள் எப்படியிருப்பினும் எல்லாருக்கும் பொருத்தமான ஒரே ஈவு, கிறிஸ்துவில் நித்திய ஜீவன் ஆகும்.

ரோமர் 1:17 தான் இந்நிருபத்தின் மைய வசனமாகும். அதில் தான் பவுல் கருப்பொருளைத் தெரிவிக்கின்றார் : “தேவ நீதி”, “நீதி” என்ற சொல் (நீதியுள்ள, நீதிமான், நீதிமானாக்கப்படுதல் எனப்) பல்வேறு விதங்களில் இந்நிருபம் முழுவதிலும் ஏறத்தாழ அறுபது முறைகளுக்கு மேலாக வருகின்றது. சுவிசேஷத்திலே தேவ நீதி வெளியாக்கப்பட்டுள்ளது; கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் பாவத்தைத் தண்டித்ததன் மூலம் தேவன் தமது நீதியை வெளிப்படுத்தினார்; கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலில், தம்மில் விசுவாசம் வைக்கின்ற எந்தப் பாவிக்கும் இரட்சிப்பை அருளுவதன் மூலம் தமது நீதியை நிலைநாட்டினார். “பரிசுத்தமுள்ள ஒரு தேவன் பாவிகளை மன்னித்து விட்டு, பரிசுத்தராயிருக்க முடியுமா?” என்ற கேள்விக்கு சுவிசேஷத்தில் விடை கிடைக்கிறது. கிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் தேவன் “நீதியுள்ளவரும், நீதிமானாக்குகிறவருமாய்” விளங்குகின்றார் (ரோமர் 3:25).

சுவிசேஷமானது விசுவாசத்தினால் வருகின்ற நீதியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பழைய ஏற்பாட்டிலே, நீதியானது கிரியைகள் மூலம் வந்தது. தாங்கள் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியவும், அவரது நீதியான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவும் கூடாதவர்கள் என்பதைப் பாவிகள் விரைவிலேயே கண்டு கொண்டனர். இங்கே பவுல் ஆபசூக் 2:4ஐ மேற்கோள் காட்டுகின்றார்: “தன் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்.” இந்த வசனம் புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்று இடங்களில் சொல்லப்படுகிறது: ரோமர் 1:17; கலாத்தியர் 3:11; எபிரெயர் 10:38. ரோமர் வேத பகுதி “நீதிமான்” என்பதையும், கலாத்தியர் வேதபகுதி “பிழைப்பான்” என்பதையும், எபிரெயர் வேதபகுதி “விசுவாசத்தினால்” என்பதையும் விளக்குகின்றன. ரோமர் நிருபத்தில் விசுவாசம் அல்லது அவிசுவாசம் பற்றி 60க்கும் மேலான குறிப்புகள் வருகின்றன. காரணம், ஒரு பாவி தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாகக் கூடிய ஒரே வழி “விசுவாசத்தினால்” மட்டுமே.

தனது நிருபத்தின் இந்தக் கட்டத்தில் பவுல் தனது கடிதம் பற்றிய ஒரு குறிப்புரை தயாரித்திருப்பார் என்றால் அது இப்படித்தான் இருந்திருக்கும்.

கருப்பொருள் : தேவ நீதி
 வேத பகுதி : “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்”
 அறிமுகம் : 1:1-17

I. பாவம்—நீதி கோரப்பட்டது 1:18—3:20

1. புறஜாதிகள் பாவம் செய்தனர்—1:18-32
2. யூதர்கள் பாவம் செய்தனர்—2:1—3:8
3. முழு உலகமும் பாவம் செய்தது—3:9-20

II. இரட்சிப்பு—நீதி வெளியாக்கப்பட்டது 3:21—5:21

1. நீதிமானாக்கப்படுவது உரைக்கப்பட்டது—3:21-31
2. நீதிமானாக்கப்படுவது ஆபிரகாமில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது—4
3. நீதிமானாக்கப்படுவது ஆதாமில் விளக்கப்பட்டது—5

III. பரிசுத்தமாகுதல்—நீதி காக்கப்பட்டது 6—8

1. வெற்றி—மாம்சம்—6
2. விடுதலை—நியாயப்பிரமாணம்—7
3. பாதுகாப்பு—ஆவியானவர்—8

IV. சுதந்தரம்—நீதி மறுக்கப்பட்டது 9—11

1. இஸ்ரவேலரின் கடந்த கால ஐசுவரியம்—9
2. இஸ்ரவேலரின் தற்கால நிராகரிப்பு—10
3. இஸ்ரவேலரின் எதிர்கால சீர்சிறப்பு—11

V. ஊழியம்—நீதி விளக்கிக் காட்டப்பட்டது 12:1—15:7

1. திருச்சபையில்—12
2. சமுதாயத்தில்—13
3. பலவீனமான சகோதரனிடத்தில்—14:1—15:7

முடிவுரை—15:8—16:27

நீங்கள் ரோமர் நிருபத்தைப் படிக்கையில் ஒரு நீதிமன்றத்துக்குள் நுழைகின்றீர்கள். முதலாவது, பவுல் யூதர்களையும், புறஜாதிகளையும் குற்றவாளிக் கூண்டுக்கு அழைத்து, இரு வர்க்கத்தினரும் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளிகள் என்று காண்கிறார். பிறகு விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுதல் என்னும் தேவனுடைய அற்புதமான இரட்சிப்பின் வழியை விவரித்துக் காட்டுகிறார். இந்தக் கட்டத்தில், தன் மீது குற்றம் சாட்டுவோருக்குப் பதிலளித்து, தேவனுடைய இரட்சிப்பின் வழியே சரியென வாதாடுகிறார். “இந்த இரட்சிப்பின் திட்டம் மக்களைப் பாவம் செய்யவே ஊக்குவிக்கும்!” என்று கூக்குரலிடுகின்றனர் அவர்கள். “இது தேவனுடைய பிரமாணத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமானது!” என்கின்றனர்.

பவுல் அதை மறுத்து விட்டு, ஒரு கிறிஸ்தவன் எப்படி ஜெயத்தையும், விடுதலையையும், பாதுகாப்பையும் அனுபவிக்க முடியும் என்பதையும் விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

9-11 வரையான அதிகாரங்கள் ஒரு இடைப்பிறவரலோ அல்லது சுற்றிவளைத்துப் பேசுவதோ அல்ல. ரோம சபைகளில் யூத விசுவாசிகளும் இருந்தனர், அவர்கள் “இஸ்ரவேலரைப் பற்றி என்ன? இந்தத் திருச்சபை யுகத்தில் தேவ நீதி அவர்களுக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?” என்றெல்லாம் கேட்பது இயல்பு. இந்த மூன்று அதிகாரங்களில் பவுல் இஸ்ரவேலரின் கடந்த கால, நிகழ்கால, எதிர்கால வரலாறு முழுவதையும் தருகின்றார்.

பிறகு ஒரு விசுவாசியின் வாழ்வில் தேவ நீதி நடைமுறையில் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதைக் கூறி முடிக்கின்றார். இது தேவனுக்கு அர்ப்பணத்தில் ஆரம்பித்து (12:1-2), திருச்சபையில் ஊழியம் என்று தொடர்ந்து (12:3-21), பிறகு அரசாங்கத்துக்குக் கீழ்ப்படிதல் (13:1-14) என்று போகிறது. அவர் யூதர்களும், புறஜாதிகளுமான, விசுவாசத்தில் திடமானவர்களும், பெலவீனர்களுமான சகோதரர்கள் எல்லாரும் எப்படி ஒத்திசைந்து சந்தோஷமாக வாழ முடியும் என்பதையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். முடிவுப் பகுதியில் (15:14-16:27) பவுல் தனது திட்டங்களைப் பற்றிக் கூறிவிட்டுத் தனது நண்பர்களை வாழ்த்துகின்றார்.

இதையெல்லாம் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் ரோமர் நிருபம் நமக்குச் சொல்வது—“நீதி உள்ளவனாயிரு!” தேவனோடும், உன்னோடும், பிறரோடும் சரியானவனாயிரு! விசுவாசத்தின் மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் தேவ நீதியானது நாம் நீதியுள்ள, சரியான வாழ்க்கை வாழ்வதைச் சாத்தியமாக்குகிறது. ரோமுக்கு இந்தச் செய்தி அவசியமாயிருந்தது, இன்று நமக்கும் இது அவசியமாய் இருக்கிறது. “நீதி உள்ளவனாயிரு!”

ரோமர் 1:18 — 3:20

18 சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கி வைக்கிற மனுஷருடைய எல்லா வித அவபத்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ¹⁹ தேவனைக் குறித்து அறியப்படுவது அவர்களுக்குள்ளே வெளிப்பட்டிருக்கிறது; தேவனே அதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ²⁰ எப்படியென்றால், காணப்படாதவைகளாகிய அவருடைய நித்திய வல்லமை தேவத்துவம் என்பவைகள், உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளினாலே, உலகமுண்டானது முதற்கொண்டு, தெளிவாய்க் காணப்படும்; ஆதலால் அவர்கள் போக்குச்சொல்ல இடமில்லை.

(ரோமர் 1:18-20)

26 இதினிமித்தம் தேவன் அவர்களை இழிவான இச்சைரோகங்களுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார்; அந்தப்படியே அவர்களுடைய பெண்கள் சபாவ அநுபோகத்தைச் சபாவத்துக்கு விரோதமான அநுபோகமாக மாற்றினார்கள். ²⁷ அப்படியே ஆண்களும், பெண்களைச் சபாவப்படி அநுபவியாமல், ஒருவர்மேலொருவர் விரகதாபத்தினாலே பொங்கி, ஆணோடே ஆண் அவலட்சணமானதை நடப்பித்து, தங்கள் தப்பித்திற்குத் தகுதியான பலனைத் தங்களுக்குள் அடைந்தார்கள். ²⁸ தேவனை அறியும் அறிவைப் பற்றிக் கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு மனதில்லாதிருந்தபடியால், தகாதவைகளைச் செய்யும்படி, தேவன் அவர்களைக் கேடான சிந்தைக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார்.

(ரோமர் 1:26-28)

ஆகையால், மற்றவர்களைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவனே, நீ யாரானாலும் சரி, போக்குச் சொல்ல உனக்கு இடமில்லை; நீ குற்றமாகத் தீர்க்கிறவைகள் எவைகளோ, அவைகளை நீயே செய்கிறபடியால், நீ மற்றவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற தீர்ப்பினாலே உன்னைத் தானே குற்றவாளியாகத்தீர்க்கிறாய். ² இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்களுக்குத் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு சத்தியத்தின்படியே இருக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம். ³ இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்த்தும், அவைகளையே செய்கிறவனே, நீ தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிக்கொள்ளாமென்று நினைக்கிறாயோ? ⁴ அல்லது தேவதயவு நீ குணப்படும்படி உன்னை ஏவுகிறதென்று அறியாமல் அவருடைய தயவு பொறுமை நீடிசாந்தம் இவைகளின் ஐசுவரியத்தை அசட்டை பண்ணுகிறாயோ? ⁵ உன் மனக்கடினத்திற்கும் குணப்படாத இருதயத்திற்கும் ஏற்றபடி, தேவனுடைய நீதியுள்ள தீர்ப்பு வெளிப்படும் கோபாக்கினை நாளிலே உனக்காகக் கோபாக்கினையைக் குவித்துக் கொள்ளுகிறாயே. ⁶ தேவன் அவனவனுடைய கிரியைகளுக்குத்தக்கதாய் அவனவனுக்குப் பலனளிப்பார்.

(ரோமர் 2:1-6)

தேவனே கைவிடும் பொழுது

“கேளுங்கள்! கேளுங்கள்! நீதிமன்றம் கூடி விட்டது!” பவுல் இப்படிச் கூறியிருக்கலாம். ஏனெனில் ரோமர் 1:18, நம்மை தேவனுடைய நீதி மன்றத்துக்குள் அழைத்துச் செல்லும் நுழைவாயில் எனலாம். ரோமர் நூலின் கருப்பொருள் தேவநீதி என்பது. ஆனால் பவுல் மனிதனின் அநீதியிலிருந்து, மீறுதலிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டியிருந்தது. மனிதன் தான் ஒரு பாவி என்ற உணர்வடையும் வரை, தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவில் கிருபையாய் அருளுகின்ற இரட்சிப்பின் மகத்துவத்தை அறிய மாட்டான். பவுல் வேதாகமத்தின் அடிப்படை மாதிரியை இங்கே பின்பற்றுகிறார்: முதலில் நியாயப் பிரமாணமும் கோபாக்கினையும், பிறகு கிருபையும் இரட்சிப்பும்.

இந்தப் பகுதியில் எல்லா மனிதர்களும் பாவிகளே, எல்லாருக்கும் இயேசு கிறிஸ்து அவசியம் என்பதை நிரூபிக்கும் மூன்று பிரகடனங்களை தேவன் கூறுகின்றார்.

1. புறஜாதி மக்கள் பாவம் செய்தனர்! (1:18-32)

பவுல் இங்கே ஓர் அலங்கோலமான காட்சியைச் சித்தரிக்கிறார். ஷிகாகோ நகரில் நான் கார் ஓட்டிச் செல்ல விரும்பாத சில இடங்கள், நான் தவிர்க்க விரும்பும் சில தெருக்கள் உண்டு. நான் அவற்றின் வழியாகச் செல்வதைத் தவிர்ப்பதால் அவை எங்கேயும் போய் விடவோ, இல்லாமலே ஆகி விடவோ இல்லை. தேவன் பாவினைப் பற்றிக் கொடுக்கும் வர்ணனை நிச்சயமாக அழகானதல்ல; ஆனால் அதற்காக நாம் அதைத் தவிர்க்க முடியாது. இப்பகுதி பரிணாமக் கொள்கையை (அதாவது, மனிதன் தாழ்வான பிறவியிலிருந்து மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து, இறுதியில் மனிதனானான் என்ற கொள்கை) கற்பிக்கவில்லை, மாறாக அவன் உயர்வாக ஆரம்பித்து, பாவத்தின் காரணமாகத் தன் மேன்மையிலிருந்து வீழ்ச்சி அடைந்து, மிருகங்களை விடவும் கேவலமானான் என்றே போதிக்கிறது. மனிதனின் பரிதாபமான வீழ்ச்சியைக் குறிக்கும் நான்கு கட்டங்கள் உள்ளன.

a. அறிவு (1:18-20)—மனிதன் தேவனை அறிந்திருந்தான் என்பதிலிருந்து மனித வரலாறு ஆரம்பிக்கிறது. மனிதவரலாறு என்பது

விக்கிரகங்களை வணங்கிய ஒரு மிருகம், படிப்படியாக உயர்ந்து ஒரே தேவனை வணங்கிய மனிதனானது என்பதல்ல. மனித வரலாறு இதற்கு நேர் விரோதமானது: மனிதன் தேவனை அறிகின்ற அறிவில் ஆரம்பித்தவன். சத்தியத்தை விட்டு விலகி தேவனை நிராகரித்தான். தேவன் தம்மை, தாம் படைத்த இயற்கை உலகுமூலமாக, சிருஷ்டிப்பின் மூலமாக மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தினார். தன்னைச் சூழ இருந்த உலகின் மூலமாக மனிதன், திட்டமிடும் ஞானமும், உருவாக்கும் வல்லமையும் படைத்த தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொண்டான். அதோடு, இந்த சிருஷ்டிகர் நித்தியமானவர்... “அவருடைய நித்திய வல்லமை, தேவத்துவம் என்பவைகள்” (வசனம் 20), என்றும் உணர்ந்தான். காரணம், அவர் சிருஷ்டிகரானால் அவர் சிருஷ்டிக்கப்பட முடியாது. தேவனைப் பற்றிய இந்த உண்மைகள் படைப்பில் எங்கோ மறைந்து கிடக்கவில்லை. அவை “தெளிவாய்க் காணப்படும்” (வசனம் 20). “வானங்கள் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறது, ஆகாய விரிவு அவருடைய கரங்களின் கிரியையை அறிவிக்கிறது” (சங்கீதம் 19:1).

வசனம் 18இல் “அடக்கி வைக்கிற” என்ற சொற்கள் மனிதர்கள் தேவனைப் பற்றிய சத்தியத்தை அறிந்திருந்தும், அது தங்கள் வாழ்வில் கிரியை செய்ய அனுமதிக்கவில்லை என்று பொருள்படும். தேவனுடைய சத்தியம் தங்களைப் பாவத்தைக் குறித்துக் கண்டித்து உணர்த்தாதிருக்கும் பொருட்டு, தங்கள் மனம் போல வாழ வசதியாக சத்தியத்தை அடக்கி வைத்தனர். விளைவு, சத்தியத்தை நிராகரித்தனர் (1:21-22), பிறகு சத்தியத்தைப் பொய்யாக மாற்றினார் (1:25). இறுதியில், மனிதன் சத்தியத்தை முற்றிலுமாகக் கைவிட்டு, தன் சிந்தையிலும் ஜீவியத்திலும் மிருகம் போலானான்.

b. அறியாமை (1:21-23)—மனிதன் தேவனை அறிந்திருந்தான்; இது தெளிவு. ஆனால் மனிதன் தேவனை அறிகிற அறிவை விரும்பவோ, அவரைக் கனம் பண்ணவோ இல்லை. தேவன் தனக்குத் தந்தருளின எல்லாவற்றுக்காகவும் அவரை ஸ்தோத்தரிப்பதற்குப் பதிலாக, தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தவும், மகிமையைச் செலுத்தவும் மறுத்தான். மனிதன் தேவன் அருளும் ஈவுகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் குறியாக இருந்தானே ஒழிய, அவருடைய ஈவுகளுக்காக அவரை வணங்கவோ, போற்றவோ தயாராக இல்லை. விளைவாக அவன் சிந்தனை வீணாயிற்று, உள்ளம் இருளாயிற்று. ஆராதனை செய்ய வேண்டிய மனிதன் தத்துவ ஞானியானான், ஆனால் அந்த வெற்று ஞானம் அவனுடைய மூடத்தனத்தையே வெளிப்படுத்தியது. கிரேக்க வரலாறு முழுவதையும் பவுல் ஒரே அற்புதமான வரியில் சுருக்கிச் சொல்லி விடுகிறார்: “அறியாமையுள்ள காலங்களை...” (அப்போஸ்தலர் 17:30). இந்தச் சமயத்தில் 1 கொரிந்தியர் 1:18-31ஐ வாசிப்பது நலம் பயக்கும்.

தேவனுடைய சத்தியத்தை அடக்கி வைத்து, தேவனுக்கு மகிமையைச் செலுத்த மறுத்ததால் மனிதன் ஒரு தேவனின்றி நிர்க்கதியாக விடப்பட்டான்; ஆனால் மனிதன் ஏதோ ஒன்றை வணங்கும்படியாக வடிவமைக்கப்பட்டவன். மெய்யான தேவனை வணங்க மாட்டேன் என்றால் ஒரு போலி தெய்வத்தையாவது வழிபடுவான்—அதைத் தானே தன் கைகளால் தயாரிக்க நேர்ந்தாலும் சரியே! இது தான் மனிதனை விக்கிரக ஆராதனைக்குச் சாயச் செய்கிறது. மனிதன் மெய்யான தேவனின் மகிமைக்குப் பதிலாக தானே தயாரித்த போலி தெய்வங்களை மாற்றிக் கொண்டான். அவன் மகிமைக்குப் பதிலாக வெட்கத்தையும், அழியாமைக்குப் பதிலாக அழிவையும், சத்தியத்திற்குப் பதிலாகப் பொய்களையும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

போலிக் கடவுள்கள் பட்டியலில் முதன் முதலில் இடம் பெறுவது மனிதன் (வசனம் 23) என்பதைக் கவனியுங்கள். இது சாத்தான் ஏவாளிடம் “நீங்கள் தேவர்களைப் போல் இருப்பீர்கள்!” (ஆதி 3:5) என்று சொன்னதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறது. “உன்னதத்திலே மனிதனுக்கு மகிமை!” என்று பாடத் தூண்டினான் சாத்தான். தேவ சாயலிலே மனிதன் உண்டாக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, மனித சாயலிலே தேவனை உருவாக்கினான்—பிறகு பறவைகள், மிருகங்கள், ஊரும் பிராணிகளை வணங்குமளவிற்குத் தரம் தாழ்ந்து போனான்!

c. சிற்றின்பம் துய்த்தல் (1:24-27)—விக்கிரகாராதனைக்கும் ஒழுக்கக் கேட்டிற்கும் ஓரடி தூரமே. மனிதன் தானே தனக்குத் தெய்வமானால் பின் தன் மனம் போல வாழ வேண்டியது தானே, நியாயத்தீர்ப்பு பற்றிய பயமின்றி தன் இச்சைகளைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டியது தானே. மனிதன் தேவனுடைய சத்தியத்துக்குப் பதிலாகப் “பொய்யை” ஏற்றுக் கொண்டு, சத்தியத்தை முற்றிலுமாக விட்டு விலகியபோது மனிதனுக்கும் தேவ சத்தியத்திற்கும் இடையேயான போராட்டம் உச்சநிலையை அடைந்தது. “பொய்யானது” மனிதன் தனக்குத் தானே தெய்வம் என்பதும், அவன் சிருஷ்டிகரை அல்ல தன்னையே தொழுது சேவிக்க வேண்டும் என்பதுமே. ஏதேனில் ஏவாளைப் பாவத்திற்குள் விழச் செய்ய சாத்தான் கையாண்டது இதே பொய்யைத் தான்: “நீங்கள் தேவர்களைப் போல் இருப்பீர்கள்!” தேவனுக்கு மட்டுமே உரித்தான ஆராதனையை எப்படியாகிலும் தான் அடைய வேண்டும் என்பதே சாத்தானின் ஆசை (மத்தேயு 4:8-10); விக்கிரக ஆராதனையில் அவன் அந்த வணக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான் (1 கொரிந்தியர் 10:19-21).

தன்னையே தெய்வமாக்கி வணங்குவதன் விளைவு தனது இச்சைகளை அனுபவித்தல் ஆகும்; இங்கே பவுல் சமுதாயத்தில் அன்று பரவலாகக் காணப்பட்ட, இன்று பயங்கரமாகப் பெருகி வருகின்ற ஒரு கேவலமான பாவத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்: ஓரினச் சேர்க்கை அல்லது ஒரு

பால் புணர்ச்சி. இது வேதம் முழுவதிலும் மீண்டும் மீண்டும் நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஆளாக்கும் ஒரு பாவம் (ஆதியாகமம் 18:20; 1 கொரிந்தியர் 6:9-10; யூதா 7). பவுல் அதை “இழிவான இச்சைரோகம்”, “சபாவத்துக்கு விரோதமானது”, “அவலட்சணமானது” என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். ஆண்கள் மட்டுமல்ல, பெண்களும் இப்பாவத்தில் சிக்கியிருந்தனர்.

அவர்கள் பாவங்கள் நிமித்தமாக தேவன் “அவர்களை ஒப்புக் கொடுத்தார்” (1:24, 26). அதாவது, அவர்கள் தங்கள் பாவங்களிலே தொடர்ந்து வாழவும், அவற்றின் பின்விளைவுகளை அனுபவிக்கவும் விட்டு விட்டார். அவர்கள் “தங்கள் தப்பித்ததிற்குத் தகுதியான பலனைத் தங்களுக்குள் அடைந்தார்கள்” (1:27). இதுவே “தேவ கோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” (1:18) என்பதன் பொருளாகும். தேவன் வானத்திலிருந்து அக்கினியை அனுப்பியதன் மூலம் அல்ல, பாவம் செய்த மனிதர்களைத் தங்கள் மனம் போன போக்கில் விட்டு விட்டதன் மூலமே தமது கோபத்தை வெளிப்படுத்தினார். இதற்கு அடுத்த கட்டம் ஒன்றும் உண்டு.

d. மனஸ்தாபமின்மை (1:28-32)—மனிதன் தனது பாவங்களால் வரும் வேதனையை உணர்ந்ததும் மனந்திரும்பி தேவனைத் தேடுவான் என்று நாம் நினைப்போம்; ஆனால் நடந்தது இதற்கு நேர் விரோதமானது. தேவனே அவனை விட்டு விட்டதால் அவன் இன்னும் சீர்கெடவே செய்வான். தேவனைப் பற்றிய அறிவில் நிலைத்திருக்க மனிதனுக்கு மனம் தானும் இல்லை! எனவே “தேவனே அவர்களைக் கேடான சிந்தனைக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார்” (1:28), அதாவது சரியான தீர்மானங்களைச் செய்ய முடியாத ஒரு மனம். இப்பொழுது அவர்கள் தங்களைப் பாவத்துக்கே கையளித்து விட்டனர். பவுல் 24 பாவங்களைப் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடுகின்றார், அவை அனைத்தும் இன்றும் நம் மத்தியில் நிலவுகின்றன. (வேறு சில பட்டியல்களுக்கு, மாற்கு 7:20-23), கலாத்தியர் 5:19-21, 1 தீமோத்தேயு 1:9-10 மற்றும் 2 தீமோத்தேயு 3:2-5 பார்க்க).

நிலைமை இன்னும் மோசமாயிற்று. மனதார தேவனை எதிர்த்து இந்தப் பாவங்கள் செய்வதோடு நில்லாமல், இவர்கள் தங்களைப் போலப் பாவம் செய்தவர்களை ஊக்குவித்தனர், பாராட்டினர். மனிதன் தான் எவ்வளவு அதல பாதாளத்தில் விழுந்து விட்டான்! அவன் தேவனை மகிமைப் படுத்துவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு அந்த மகிமையைக் கேவலமான விகிரகங்களின் மகிமைக்கு ஒப்பாக மாற்றினான். அவன் தேவனை அறிந்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, தனது மனதிலும், உள்ளத்திலும் தேவனைப் பற்றிய அறிவைப் பற்றிக் கொண்டிருக்க மனதற்றவனானான். தேவனுடைய சிருஷ்டிகளில் எல்லாம் உன்னத சிருஷ்டியாக உயர்வான நிலையில் ஆரம்பித்தவன், தேவ சாயலில்

படைக்கப்பட்டவன், மிருகங்களையும் ஊரும் பிராணிகளையும் வணங்கியதால் அவற்றுக்கும் கீழானவனாக மாறிப் போனான். அதற்குக் கிடைத்த தீர்ப்பு! “அவர்கள் போக்குச் சொல்ல இடமில்லை” (1:20).

புறஜாதிகள், அஞ்ஞான மக்கள் அனைவரும் கெட்டுப் போனோரே என்பதற்குப் போதுமான சான்றை இப்பகுதியில் காணலாம். ஆப்பிரிக்காவுக்குச் சென்ற ஆங்கிலேய மிஷனெரி டான் கிராஃபோர்ட், “புறஜாதிகள் ஒரு ஒளி வெள்ளத்திற்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்கின்றனர்” என்று கூறினார். சுவிசேஷத்தை எல்லா மனிதருக்கும் எடுத்துச் செல்லும் அவசரமும் அவசியமும் நமக்குண்டு, அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட இது ஒன்றே வழியாகும்.

2. யூத மக்கள் பாவம் செய்தனர் (2:1-3:8)

ரோமர் 2:1-16இல் பவுல் யாரிடம் பேசுகிறார் என்பதைப் பற்றி வேத பண்டிதர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. சிலர், அவர் ரோமர் 1:18-32இல் குறிப்பிடும் பாவங்கள் எதையும் செய்யாத, மெய்தேவனை அறியாத அதே சமயம் சன்மார்க்க வாழ்க்கை வாழுகின்ற மக்களிடம் பேசுகிறார் என்கின்றனர். ஆனால் எனக்கு பவுல் தனது யூத மக்களைப் பார்த்தே இவற்றைக் கூறுகின்றார் என்று தான் படுகிறது. முதல் காரணம், 2:12-16இல் அவர் நியாயப்பிரமாணம் பற்றி விவாதிப்பது புறஜாதியான விட ஒரு யூதனுக்கே விளங்கக் கூடியது. 2:17இல் “யூதன்” என்று திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடவும் செய்கிறார். அதிகாரத்தின் முதற் பகுதியில் புறஜாதிகளிடம் பேசியிருப்பார் என்றால் இப்பொழுது திடீரென்று “நீ யூதன்” என்று ஆரம்பிப்பது விசித்திரமாய் இருக்குமே.

யூதர்கள் பாவம் செய்தனர் என்பதை நிரூபிப்பது அவ்வளவு எளிதாயிருக்காது, காரணம் தாங்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாத தவறி விட்டோம் என்று அவர்கள் அறிக்கையிடவே விரும்பவில்லை. இஸ்ரவேலரின் பாவங்களுக்காக அவர்களைக் குற்றம் சாட்டிய தீர்க்கதரிசிகள் துன்புறுத்தப்பட்டனர், அதே காரணத்துக்காகத் தான் இயேசுவும் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். யூத மக்களின் குற்றத்தை நிரூபிக்க பவுல் நான்கு சாட்சிகளை அழைக்கிறார்.

a. புறஜாதிகள் (2:1-3)—ரோமர் 1:18-32இல் பவுல் புறஜாதிகளுக்கு வரும் கோபாக்கினை பற்றி எழுதியிருப்பதை யூத ஜனங்கள் வெகுவாகப் பாராட்டியிருப்பார்கள். யூதர்களின் தேசிய மற்றும் மதப் பெருமை அவர்களை “புறஜாதி நாய்களை” ஈனமாகக் கருதவும், அவர்களை எல்லா விதங்களிலும் ஒதுக்கி வைக்கவும் தூண்டியது. யூதர்களின் இந்த நியாயம் தீர்க்கும் மனப்பான்மையையே பவுல் அவர்களது குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்; புறஜாதிகளை எந்தெந்தக் காரியங்களுக்காக நியாயம் தீர்த்தார்களோ அதே காரியங்களைத் தாங்களும் செய்து வந்தனர்! தாங்கள்

தேவனுடைய சொந்த ஜனங்கள் என்பதால் தங்களுக்கு நியாயத் தீர்ப்பே கிடையாது என்று எண்ணிக் கொண்டனர். ஆனால் தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்தெடுத்து இருப்பதனாலேயே அவர்களுடைய பொறுப்பும், கணக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடமையும் அதிகரிக்கின்றன என்று பவுல் உறுதிபடக் கூறுகின்றார்.

தேவன் சத்தியத்தின்படி தீர்ப்புச் செய்கிறார். அவர் யூதர்களுக்கு ஒரு தராதரம், புறஜாதிகளுக்கு வேறொரு தராதரம் என்று வைக்கவில்லை. ரோமர் 1:29-32 வசனங்களில் இடம் பெறும் பாவங்களின் பட்டியலைப் படிக்கின்ற எவனும் தான் அதில் ஒரு பாவத்தையாகிலும் செய்த குற்றவாளி என்பதைக் காண்பான். “மாம்சத்தின் பாவங்களும் உண்டு, ஆவியின் அசுசியும் உண்டு” (2 கொரிந்தியர் 7:1); “கெட்ட குமாரர்களும்” உண்டு, “மூத்த குமாரர்களும்” உண்டு (லூக்கா 15:11-32). புறஜாதிகளை ஆக்கினைக்கென்று தீர்த்ததன் மூலம் யூதர்கள் தங்களுடைய நியாயம் தீர்த்துக் கொண்டனர். ஏதோ ஒரு பழமொழி சொல்வது போல, “உன் சுட்டு விரல் யாரையோ காட்டும் போது மற்ற மூன்று விரல்களும் உன்னையே சுட்டிக் காட்டுகின்றன.”

b. தேவனின் ஆசீர்வாதம் (2:4-11)—யூதர்கள் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ஆசீர்வாதங்கள் அவர்களுக்கு எவ்விதத் தனிச் சலுகையையும் அளிக்கவில்லை, மாறாக அவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் அவரை மகிமைப்படுத்தவும் இன்னும் அதிகமான பொறுப்பையே அளித்தன. தமது தயவின் நிமித்தமாக தேவன் இஸ்ரவேலருக்கு ஏராளமான பொருட் செல்வத்தையும், ஆவியின் ஐசுவரியத்தையும் வழங்கியிருந்தார்: அற்புதமான ஒரு தேசம், நியாயப்பிரமாணம், ஆலயம் மற்றும் ஆசாரியத்துவம், தேவனுடைய தெய்வீகப் பராமரிப்பு, இன்னும் இப்படி எத்தனை எத்தனையோ ஆசீர்வாதங்கள். இஸ்ரவேலரின் எண்ணற்ற பாவங்களையும், முரட்டாட்டங்களையும் எவ்வளவோ பொறுமையுடன் சகித்திருந்தார், தமது சொந்தக் குமாரனையே அவர்களுடைய மேசியாவாக அனுப்பியும் வைத்தார். இஸ்ரவேலர் கிறிஸ்துவைச் சிலுவையில் அறைந்த பிறகும் கூட இன்னும் நாற்பதாண்டுக் காலம் கிருபை கொடுத்து, தமது நியாயத் தீர்ப்பை நிறுத்தி வைத்தார். தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு அல்லது அவருடைய தயவே மக்களை மனந்திரும்புதலுக்கு நேராக வழி நடத்துகிறது; எனினும் இஸ்ரவேலோ மனந்திரும்பவில்லை.

ரோமர் 2:6-11 இல் பவுல் நன்னடத்தையின் மூலமோ நற்செயல்கள் மூலமோ இரட்சிப்பு என்று போதிக்கவில்லை. தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் இன்னொரு அடிப்படை விதியைப் பற்றியே விவரிக்கின்றார்: தேவன் சத்தியத்தின்படி நியாயம் தீர்ப்பது போலவே செய்கைகளுக்குத் தக்கதாகவும் நியாயம் தீர்க்கின்றார். இங்கே பவுல் ஒரு

மனிதனின் வாழ்வின் சீரான செயல்கள் பற்றி, அதாவது அவனது நற்குணம் மற்றும் நன்னடத்தையின் மொத்த விளைவு பற்றிப் பேசுகின்றார். உதாரணமாக, தாவீது சில கொடிய பாவங்கள் செய்தான்; ஆனாலும் அவனது வாழ்வின் மொத்த விளைவு தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பதாயிருந்தது. யூதாஸ் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, தான் அநியாயமாய்ப் பெற்ற பணத்தை அந்நியருக்கு கல்லறைப் பூமி வாங்கும்படி திரும்பக் கொடுத்தான்; எனினும் அவனது வாழ்வின் ஒட்டு மொத்த வலியுறுத்தல் கீழ்ப்படியாமை மற்றும் அவிசவாசமாகவே இருந்தது.

உண்மையான இரட்சிப்பின் விசுவாசம் என்பது, ஏதோ அவ்வப்போது தட்டுத் தடுமாறி விழ நேர்ந்தாலும், கீழ்ப்படிதலிலும் தேவபக்தியுள்ள ஜீவியத்திலும் வெளிப்படும். தேவன் யூதர்களின் செய்கைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த போது அவர்களைப் புறஜாதிகள் அளவுக்கு துன்மார்க்கராகவே கண்டார். யூதர்கள் பண்டிகைகளைக் கொண்டாடின போதிலும், ஓய்வு நாளை ஆசரித்த போதிலும் அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கை தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாத ஒன்றாகவே இருந்து வந்தது. தேவனின் ஆசீர்வாதங்கள் அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்கு நேராக நடத்தவில்லை.

c. தேவனின் நியாயப்பிரமாணம் (2:12-24)—வசனம் 11இல் பவுல் “தேவனிடத்தில் பட்சபாதமில்லை” என்று கூறுவது ஒரு யூதனை அதிர்ச்சியுறச் செய்யும், ஏனெனில் ஒரு யூதனைப் பொறுத்த வரை அவன் தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட இனம் என்பதால் அவரது சிறப்புச் சலுகைகளுக்கு உரித்தானவன். ஆனால் யூதர்களின் நியாயப்பிரமாணம் அவர்களை அந்த அளவிற்கு அதிகக் குற்றவாளிகள் ஆக்குகிறதே தவிர வேறில்லை என்று பவுல் விளக்கினார்! தேவன் புறஜாதிகளுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தை வழங்கவில்லை, எனவே அதனால் அவர்களை நியாயம் தீர்க்க மாட்டார். உண்மையில், “புறஜாதிகள்... நியாயப்பிரமாணத்திற்கேற்ற கிரியை தங்கள் இருதயங்களில் எழுதியிருக்கிறதென்று காண்பிக்கிறார்கள்” (ரோமர் 2:15). நீங்கள் எங்கே போனாலும் சரி, எது நியாயம் எது அநியாயம் என்ற உள்ளுணர்வு படைத்த மக்களையே காண்பீர்கள்; இந்த உள்ளான நீதிபதியைத் தான் வேதம் “மனசாட்சி” என்று அழைக்கின்றது. எல்லாக் கலாச்சாரங்களிலுமே பாவம் பற்றிய உணர்வு, நியாயத்தீர்ப்பு பற்றிய பயம், பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்யும் எண்ணம், பயப்படும் தெய்வங்களைப் பிரியப்படுத்த பரிகாரங்கள் செய்யும் முயற்சி என இவை அனைத்தையும் பார்க்கலாம்.

ஒரு யூதன் நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்டுவான். விக்கிரகங்களை வழிபட்ட தனது அஞ்ஞானியான அயலகத்தார்களிடமிருந்து அவன் வேறுபட்டவன்! ஆனால் பவுல் நியாயப்பிரமாணத்தை உடையவர்களாய் இருப்பது அல்ல, அதைக்

கைக்கொள்வதே காரியம் என்றார். புறஜாதிகள் எல்லாரும் குருடர்கள், இருளில் இருப்போர், மதியீனர்கள், முதிர்ச்சியற்றோர், அறியாமை படைத்தவர்கள் என்பது யூதர்களின் எண்ணம்! ஆனால் “ஒன்றுமில்லாத” புறஜாதிகளையே தேவன் குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பாரானால் “சகல பாக்கியங்களும்” படைத்த யூதர்கள் எவ்வளவு பெரிய குற்றவாளிகளாக இருக்க வேண்டும்! தேவன் சத்தியத்தின்படி நியாயம் தீர்க்கிறவர் மட்டுமல்ல (2:2), மனிதர்களின் செய்கைகளுக்குத் தக்கதாக நியாயம் தீர்க்கிறவர் மட்டுமல்ல (2:6); “அவர் மனுஷருடைய அந்தரங்கங்களையும்” (2:16) நியாயம் தீர்க்கிறவர். இருதயத்தில் உள்ளதை அவர் காண்கிறார்!

யூதர்களின் பக்தியானது வெளிப்படையான கிரியைகள் பற்றியதே அன்றி, உள்ளான மனப்பான்மைகள் பற்றியதல்ல. வெளியே பார்க்க அவர்கள் ஒருவேளை சன்மார்க்கராக, நல்லவர்களாக இருக்கலாம், ஆனால் அவர்களது உள்ளம்? மத்தேயு 23இல் நமது ஆண்டவர் பரிசேயர்களுக்கு விரோதமாகச் சொல்லும் குற்றச்சாட்டு இந்த விதியை அழகாக விளக்குகின்றது. தேவன் செயல்களை மட்டுமல்ல “இருதயத்தின் யோசனைகளையும் நினைவுகளையும்” கூடக் காண்கிறார் (எபிரெயர் 4:12). ஒரு யூதன் களவு, விபசாரம், விக்கிரக ஆராதனை (வசனம் 21-22) போன்ற பாவங்களில் ஈடுபடுவதை யாரும் காணாவிடினும், அவன் அக்குற்றங்களுக்கு ஆளானவனாக இருக்கக் கூடும். மலைப் பிரசங்கம் நமக்குக் கூறுவது அதுதான்: இவ்வகைப் பாவங்கள் எண்ணங்களிலே செய்யப்படக் கூடும்.

புறஜாதிகள் மத்தியிலே தேவனைக் கனம் பண்ணுவதை விட்டு விட்டு இந்த யூதர்கள் அவரைக் கனவீனம் செய்தனர்; தனது கருத்தை நிலைநாட்ட பவுல் ஏசாயா 52:5ஐ மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அஞ்ஞானிகளான புறஜாதிகள் யூதர்களோடு அனுதினமும் தொழிலிலும் மற்ற விதங்களிலும் தொடர்பு கொண்டனர், யூதர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தின் பேரில் கொண்டிருந்த பற்றைக் கண்டு அவர்கள் ஒன்றும் ஏமாந்து விடவில்லை. யூதர்கள் தாங்கள் எந்த நியாயப்பிரமாணத்துக்கு கீழ்ப்படிவதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்களோ அந்த நியாயப் பிரமாணத்தினாலேயே குற்றவாளிகளாகத் தீர்க்கப்பட்டார்கள்!

d. விருத்த சேதனம் (2:25-29)—இதுவே உடன்படிக்கையின் தலைசிறந்த அடையாளமாய் இருந்தது, இது யூத இனத்தின் தகப்பனாகிய ஆபிரகாமிலேயே ஆரம்பித்தது (ஆதியாகமம் 17). யூதர்களைப் பொறுத்தவரை புறஜாதிகள் “விருத்த சேதனம் இல்லாத நாய்கள்.” துக்கம் என்னவென்றால், இந்த விருத்த சேதனம் உண்மையில் எந்த ஆவிக்குரிய உண்மைக்கு அடையாளமாக இருந்ததோ அந்த உண்மையை விட்டு விட்டு யூதர்கள் இந்த வெளிப்புறமான, சரீர ரீதியான அடையாளத்தை மட்டும் பற்றிக் கொண்டனர் (உபாகமம்

10:16; எரேமியா 9:26; எசேக்கியேல் 44:9). உண்மையான யூதனானவன், வெறும் சரீர்ப் பிரகாரமான அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டவன் அல்ல, இருதயத்திலே உள்ளான ஆவிக்குரிய அனுபவம் பெற்றவன். இன்றைக்கும் மக்கள் ஞானஸ்நானம் அல்லது கர்த்தருடைய பந்தி அல்லது சபை உறுப்பினராதல் இவற்றை இப்படியே தவறாகக் கையாளுகின்றனர்.

தேவன் “மனுஷருடைய அந்தரங்கங்களைக் குறித்து” நியாயம் தீர்ப்பவர் (ரோமர் 2:16) என்பதால், வெளிப்படையான வெறும் சடங்காசாரங்களைக் கண்டு மயங்கி விட மாட்டார். விருத்த சேதனமுள்ள, கீழ்ப்படியாத யூதனைக் காட்டிலும், விருத்த சேதனமில்லாத, கீழ்ப்படிதலுள்ள புறஜாதியான் அவர் பார்வையில் மேலானவன். உண்மையில், கீழ்ப்படியாத ஒரு யூதன் தேவனுடைய பார்வையில் தனது விருத்த சேதனத்தை விருத்த சேதனம் இல்லாமையாக ஆக்கிப் போடுகிறான், காரணம் தேவன் இருதயத்தையே பார்க்கின்றார். யூதர்கள் தாங்கள் நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து விட்டதாக ஒருவரையொருவர் புகழ்ந்து கொண்டனர், ஆனால் மனுஷரால் வரும் புகழ்ச்சியைக் காட்டிலும் தேவனால் வரும் புகழ்ச்சியே உத்தமமானது (வசனம் 29). “யூதன்” என்ற பதம் “யூதா” என்பதிலிருந்து வருகிறது. “யூதா” என்ற சொல்லின் பொருள் “துதி” என்பதாகும் என்பதைப் பார்க்கையில் இந்த வசனத்துக்கு ஒரு புது அர்த்தமே தெரிகின்றது (ஆதியாகமம் 29:35; 49:8).

பவுல் அழைத்த நான்கு சாட்சிகளும் ஒத்துப் போகின்றன: யூதர்கள் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளிகள். ரோமர் 3:1-8இல் பவுல் தனது வாதத்தைத் தொகுத்துக் கூறுவதோடு, தன்னோடு எதிர்வாதம் புரியத் தலைப்பட்ட யூதர்களின் வாதங்களுக்கு மறுப்பும் தெரிவிக்கின்றார். அவர்கள் மூன்று கேள்விகள் எழுப்பினர்: (1) “யூதனுடைய மேன்மை என்ன?” பதில் : அது எப்படியும் மிகுதி, தேவனுடைய வாக்கியங்கள் அவர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டது விசேஷித்த மேன்மை. (2) “யூதர்களுடைய அவிசவாசம் தேவனுடைய உண்மையை அவமாக்குமோ?” பதில் : இல்லவே இல்லை-அது அவரது உண்மையை நிலைநிறுத்தும். (3) “நம்முடைய அநீதி தேவனுடைய நீதியை விளங்கப் பண்ணும் என்றால், தேவன் எப்படி நம்மை நியாயம் தீர்க்க முடியும்?” பதில் : நன்மை வரும்படிக்கு நாம் தீமை செய்வதில்லை. தேவன் உலகத்தை நீதியாய் நியாயம் தீர்ப்பார்.

3. உலக மக்கள் அனைவரும் பாவம் செய்தனர்! (3:9-20)

இந்த மூன்றாவது பிரகடனம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. காரணம், பவுல் ஏற்கனவே தேவனுக்கு முன்பாக யூதர்களும் புறஜாதிகளும் குற்றவாளிகளே என்று நிரூபித்து விட்டார். அடுத்ததாக அவர் எல்லா மனுஷரும் பாவிகளே என்று சொல்லி விட்டு அதை பழைய

ஏற்பாட்டிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டி நிரூபிக்கிறார். “ஒருவனாகிலும் இல்லை”, “எல்லாரும்” என்ற பதங்கள் மனுக்குலத்தின் பாவத்திற்கு விதிவிலக்கானவர்கள் என்று யாருமே கிடையாது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அவர் காட்டும் முதலாவது மேற்கோள் சங்கீதம் 14:1-3. இந்தச் சங்கீதம் “தேவன் இல்லை என்று மதிக்கெட்டவன் தன் இருதயத்தில் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான்” என ஆரம்பிக்கிறது. மதிக்கேடன் தன் இருதயத்தில் “தேவன் இல்லை” என்று சொல்லிக் கொள்கிறான். இது ரோமர் 1:18-32இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மனிதனின் வீழ்ச்சி பற்றிய வருணனைக்கு ஒத்துள்ளது. காரணம் அந்த வீழ்ச்சி, மனிதன் தேவனுக்கு “இல்லை” என்று சொன்னதிலேயே ஆரம்பித்தது.

இந்த வசனங்கள் மனிதனின் உள்ளான சுபாவம் முழுக்க முழுக்கப் பாவத்தால் ஆளப்படுவதைக் காட்டுகின்றன: அவனது சிந்தை அல்லது மனம் (உணர்வுள்ளவன் இல்லை), அவனது இருதயம் (தேவனைத் தேடுகிறவன் இல்லை), அவனது சித்தம் அல்லது விருப்பம் (நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை). தேவனது பரிபூரண நீதியைக் கொண்டு அளவிடப்படுகையில், பாவமில்லாத மனிதன் என்று எவருமேயில்லை. எந்தப் பாவியும் தேவனைத் தேட மாட்டான். எனவே, தேவனே பாவியைத் தேட வேண்டும் (ஆதியாகமம் 3:8-10; லூக்கா 19:10). மனிதன் வழி விலகிப் போனான், தனக்கும் தேவனுக்கும் பிரயோஜனமற்றவனாகி விட்டான். லூக்கா 15இல் நமது ஆண்டவர் சொல்லும் உவமைகள் இதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

வசனங்கள் 13-18இல் பவுல், கெட்டுப் போன ஒரு பாவியை உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை ஒரு X கதிர் ஆய்வுக்கு உட்படுத்திக் காட்டுகிறார். அவருடைய மேற்கோள்கள் பின்வருமாறு: 13a—சங்கீதம் 5:9; 13b—சங்கீதம் 140:3; 14—சங்கீதம் 10:7; 15-17—ஏசாயா 59:7-8; 18 - சங்கீதம் 36:1. முழுமையான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள இவ்வசனங்கள் தங்கள் பின்னணி ஆதாரங்களோடு சேர்த்துப் படிக்கப்பட வேண்டும்.

வசனங்கள் 13, 14 மனிதனின் பேச்சைப் பற்றியது—தொண்டை, நாவு, உதடுகள், வாய். வார்த்தைகளுக்கும் நற்குணத்துக்கும் என்ன தொடர்பு என்பதை மத்தேயு 12:34இல் காணலாம்: “இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும்”. ஒரு பாவி சுபாவத்திலேயே ஆவியில் மரித்தவனாய் இருக்கிறான் (எபேசியர் 2:1-3), எனவே அவன் வாயிலிருந்து சாவு தான் வரும். ஆக்கினைக்குள்ளான வாய், மனந்திரும்பிய வாயாக மாறி இயேசு கிறிஸ்துவே கர்த்தர் என்று அறிக்கை செய்யக்கூடும் (ரோமர் 10:9-10). “ஏனெனில், உன் வார்த்தைகளினாலே நீதிமான் என்று தீர்க்கப்படுவாய்; அல்லது உன் வார்த்தைகளினாலே குற்றவாளி என்று தீர்க்கப்படுவாய்” (மத்தேயு 12:37).

வசனங்கள் 15, 16இல் பவுல் ஒரு பாவியின் கால்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். அவனுடைய வார்த்தைகள் எப்படி வஞ்சனையாய் இருக்கிறதோ அப்படியே அவன் வழிகளும் நாசமாய் இருக்கின்றன. ஒரு கிறிஸ்தவனின் கால்கள் சமாதானத்தின் சுவிசேஷம் என்ற பாதரட்சையைத் தொடுத்திருக்கும் (எபேசியர் 6:15); ஆனால் கெட்டழிந்த பாவியோ தான் செல்லுமிடம் எங்கும் மரணத்தையும், நாசத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தையுமே கொண்டு செல்வான். இந்த சோகங்கள் ஒருவேளை உடனடியாக ஏற்படாமல் போகலாம், ஆனால் முடிவில் ஒரு நாளில் அவை வந்தே தீரும். இழந்து போன பாவி நாசத்துக்குச் செல்லும் அகலமான பாதையில் செல்கிறான் (மத்தேயு 7:13-14); அவன் மனந்திரும்பி, இயேசு கிறிஸ்துவில் தனது விசுவாசத்தை வைத்து, ஜீவனுக்குப் போகும் குறுகலான பாதையில் பிரவேசிக்க வேண்டியது அவசியம்.

வசனம் 17 பாவியின் மனதைப் பற்றிப் பேசுகிறது: அவன் தேவனுடைய சமாதான வழியை அறியான். இதற்காகத் தான் எருசலேமைப் பார்த்து இயேசு அழுதார் (லூக்கா 19:41-44). பாவி தேவனுடைய சத்தியத்தை அறிய விரும்பான் (ரோமர் 1:21, 25, 28); அவனுக்கு சாத்தானின் பொய்யை நம்புவதே பிடிக்கும். தேவனுடைய சமாதானத்தின் வழி இயேசு கிறிஸ்து மூலமே வரும்: “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிற படியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்” (ரோமர் 5:1).

வசனம் 18, சங்கீதம் 36:1ஐ மேற்கோள் காட்டி பாவியின் ஆணவத்தை வருணிக்கிறது : “அவர்கள் கண்களுக்கு முன்பாகத் தெய்வபயமில்லை.” முழுக் கருத்தையும் பெற சங்கீதம் முழுவதையும் பிடித்துப் பார்க்க வேண்டும். ரோமர் 3:17இல் குறிப்பிடப்படும் அறியாமைக்குக் காரணம், வசனம் 18இல் வரும் “பெருமை”, அல்லது “அகங்காரம்” ஆகும்; “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்” (நீதிமொழிகள் 1:7).

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணமாம் பழைய ஏற்பாட்டு வேத வாக்கியங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இந்த மேற்கோள்கள் ஒரு முடிவுக்குத் தெளிவாக நடத்துகின்றன: “உலக மக்கள் அனைவரும் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளிகள்!” இதற்கு எதிராக வாதிட சிலர் விரும்பலாம், ஆனால் சகல வாய்களும் அடைக்கப்படும். வாக்குவாதத்திற்கோ எதிர்வாதத்திற்கோ இடமேயில்லை. முழு உலகமும், யூதரும், புறஜாதிகள் யாவரும் பாவம் செய்தவர்கள். யூதர்கள் தாங்கள் பெருமை பாராட்டும் நியாயப்பிரமாணத்தினாலேயே குற்றவாளிகளாகத் தீர்க்கப்படுகின்றனர், புறஜாதிகளோ சிருஷ்டிப்பு மற்றும் மனச்சாட்சியின் அடிப்படையில் குற்றத் தீர்ப்பு அடைகின்றனர்.

வசனம் 20இல் வரும் “இப்படியிருக்க” என்ற சொல் “எனவே” என்று அர்த்தம் தருவதோடு முழு உலகும் பாவத்தில் கிடக்க என்ன காரணம் என்பதையும் விளக்குகிறது. மாம்சமான யாரும் தேவனுடைய பிரமாணத்துக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படியவோ, அதன் மூலம் அவர் பார்வையில் நீதிமான் என்று தீர்க்கப்படவோ முடியாது. “நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்கிறவர்களே நீதிமான்கள் ஆக்கப் படுவார்கள்” (ரோமர் 2:13) என்பது உண்மை தான், ஆனால் நியாயப்பிரமாணத்தின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற யாராலும் முடியாது! தங்களால் இயலவில்லை என்ற இந்த உணர்வே மனிதருக்குத் தாங்கள் பாவிகள் என்ற அறிவைத் தருவதாகும். பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிய முயன்று, அதில் பரிதாபமாகத் தோற்றுப் போகையில் தேவ இரக்கத்துக்காக அவர்கள் கதற வேண்டியதாகிறது. யூதனும் சரி, புறஜாதியானும் சரி தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிய முடியாது; ஆகவே, பாவிகளை இரட்சிக்க தேவன் வேறு ஏதாகிலும் ஒரு வழியை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். மனிதர்கள் இரட்சிக்கப்படக் கூடிய அந்த வழியைப் பற்றியே பவுல், இக்கடிதத்தின் மீதியான பகுதி முழுவதும் பேசப் போகிறார்.

இப்பகுதியை முடிவுக்குக் கொண்டு வரச் சிறந்த வழி ஒரு எளிய கேள்வியைக் கேட்பது: உன் வாய் எப்பொழுதாகிலும் அடைக்கப் பட்டதுண்டா? உன் சுயநீதியைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டி, தேவனுக்கு முன்பாக எதிர்வாதம் செய்கிறாயா? அப்படியானால், நீ தேவ கிருபையினால் இரட்சிக்கப்படவேயில்லை. நாம் பாவிகளாக அவர் சமூகத்தில் வாயடைத்து, மவுனமாக நிற்கும்போது மட்டுமே அவர் நம்மை இரட்சிக்க முடியும். நமக்காக நாமே வாதிடும் வரை, நம்மை நாமே மெச்சிக் கொள்ளும் வரை, நாம் தேவனுடைய கிருபையால் இரட்சிக்கப்படவே முடியாது. தேவனுக்கு முன்பாக உலகத்தார் அனைவரும் பாவிகள்—அதாவது, நீயும் நானும் கூடத்தான்!

ரோமர் 3:21 — 4:25

21 இப்படியிருக்க, நியாயப்பிரமாணமில்லாமல் தேவநீதி வெளியாக்கப் பட்டிருக்கிறது; அதைக் குறித்து நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களும் சாட்சியிடுகிறது. ²² அது இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் தேவநீதியே; விசுவாசிக்கிற எவர்களுக்குள்ளும் எவர்கள் மேலும் அது பலிக்கும், வித்தியாசமே இல்லை. ²³ எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவ மகிமையற்றவர்களாகி, ²⁴ இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள மீட்பைக் கொண்டு நீதிமான்களாக்கப்படுகிறார்கள்; ²⁵ தேவன் பொறுமையாயிருந்த முற்காலத்தில் நடந்த பாவங்களைத் தாம் பொறுத்துக் கொண்டதைக் குறித்துத் தம்முடைய நீதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாகவும், தாம் நீதியுள்ளவரும், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவனை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் விளங்கும்படி, இக்காலத்திலே தமது நீதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாகவும், ²⁶ கிறிஸ்து இயேசுவினுடைய இரத்தத்தைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் கிருபாதார பலியாக அவரையே ஏற்படுத்தினார். ²⁷ இப்படியிருக்க, மேன்மை பாராட்டல் எங்கே? அது நீக்கப்பட்டதே. எந்தப் பிரமாணத்தினாலே? கிரியாய்பிரமாணத்தினாலேயா? அல்ல; விசுவாசப்பிரமாணத்தினாலேயே. (ரோமர் 3:21-27)

13 அன்றியும், உலகத்தைச் சுதந்தரிப்பான் என்கிற வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாமுக்காவது அவன் சந்ததிக்காவது நியாயப் பிரமாணத்தினால் கிடைமாமல் விசுவாசத்தினால் வருகிற நீதியினால் கிடைத்தது. ¹⁴ நியாயப்பிரமாணத்தைச் சார்ந்தவர்கள் சுதந்தரவாளிகளானால் விசுவாசம் வீணாய்ப்போம், வாக்குத்தத்தமும் அவமாகும். ¹⁵ மேலும் நியாயப்பிரமாணம் கோபாக்கிணையை உண்டாக்குகிறது, நியாயப்பிரமாணமில்லாவிட்டால் மீறுதலுமில்லை. ¹⁶ ஆதலால், சுதந்தரமானது கிருபையினால் உண்டாகிறதாயிருக்கும்படிக்கு அது விசுவாசத்தினாலே வருகிறது; நியாயப்பிரமாணத்தைச் சார்ந்தவர்களாகிய சந்ததியாருக்கு மாத்திரமல்ல, நம்மெல்லாருக்கும் தகப்பனாகிய ஆபிரகாமுடைய விசுவாசத்தைச் சார்ந்தவர்களான எல்லாச் சந்ததியாருக்கும் அந்த வாக்குத்தத்தம் நிச்சயமாயிருக்கும்படிக்கு அப்படி வருகிறது. ¹⁷ அநேக ஜாதிகளுக்கு உன்னைத் தகப்பனாக ஏற்படுத்தினேன் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, அவன் தான் விசுவாசித்தவருமாய், மரித்தோரை உயிர்ப்பித்து, இல்லாதவைகளை இருக்கிறவைகளைப்போல் அழைக்கிறவருமாயிருக்கிற தேவனுக்கு முன்பாக நம்மெல்லாருக்கும் தகப்பனானான்.

(ரோமர் 4:13-17)

தகப்பனாகிய ஆபிரகாம்

பவுலின் கடிதத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் அவரது கருப்பொருள் இரட்சிப்பு - நீதி பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. எல்லா மனிதர்களும் பாவிகளே என்று அவர் நிரூபித்து விட்டார்; அடுத்ததாக, பாவிகள் எப்படி இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்று விளக்கப் போகிறார். இந்த இரட்சிப்பைக் குறிக்க இறையியலில் “விசுவாசத்தின் மூலம் நீதிமானாக்கப்படுதல்” என்ற தொடர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நீதிமானாக்குதல் என்றால், கிறிஸ்து சிலுவையில் நிறைவேற்றி முடித்த கிரியையின் அடிப்படையில் ஒரு பாவியை கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக நீதிமான் என்று தீர்க்கின்ற தேவனுடைய செயல் என்று பொருள். இந்த வரையறுப்பின் ஒவ்வொரு பகுதியும் முக்கியம் வாய்ந்தது, எனவே இதைக் கவனமாகப் பார்ப்போம்.

முதலாவது, நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது ஒரு திட்டவட்டமான செயல் அல்லது சம்பவம், அது தொடர்ச்சியான ஒரு முறைமை அல்ல. நீதிமானாக்கப்படுவது என்பதில் கொஞ்சம், அதிகம் என்று, தர வேறுபாடுகள் கிடையாது; ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவனுக்கு முன்பாக ஒரே நிலையான நீதியைப் பெறுகிறான். இன்னொரு காரியம், நீதிமானாக்குதல் என்பது மனிதன் அல்ல, தேவனே செய்யும் ஒன்று. எந்தப் பாவியும் தேவனுக்கு முன்பாகத் தன்னைத் தானே நீதிமானாக்கிக் கொள்ள முடியாது. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது, நீதிமானாக்கப்படுதல் என்றால் தேவன் நம்மை நீதிமான்களாக்குகிறார் என்றல்ல, தேவன் நம்மை நீதிமான்கள் என்று தீர்க்கிறார் என்றே பொருள்படும். நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பது ஒரு சட்டப்பூர்வமான விஷயம். நமது பாவங்கள் இருந்த இடத்தில் தேவன் கிறிஸ்துவின் நீதியை நம்முடையதாகக் குறித்து விடுகிறார். இந்தப் பதிவை யாராலும் மாற்றவே முடியாது.

நீதிமானாக்குதல், பரிசுத்தமாக்குதல் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றாகக் குழப்பி விடாதீர்கள். பரிசுத்தமாக்குதல் என்பது தேவன் ஒரு விசுவாசியை இன்னும் அதிகமதிகமாகக் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பாக ஆக்கும் முறைமை ஆகும். பரிசுத்தமாக்குதல் நாளுக்கு நாள் மாறலாம். நீதிமானாக்குதல் என்பது மாறவே மாறாது. பாவி ஒருவன் கிறிஸ்துவில்

விசுவாசம் வைக்கும்போது, தேவன் அவனை நீதிமான் என்று தீர்ப்பிடுகிறார், அந்தத் தீர்ப்பு ஒரு நாளும் ரத்து செய்யப்படவே மாட்டாது. தேவன், ஏதோ நாம் ஒருபோதும் பாவமே செய்யாதவர்கள் போலத் தான் நம்மைக் கண்ணோக்குகிறார், நம்மை நடத்துகிறார்!

ஆனால், பரிசுத்தமான ஒரு தேவன் பாவிகளை எப்படி நீதிமான்கள் என்று தீர்க்க முடியும்? நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பது எந்த உண்மையான ஆதாரமும் இல்லாத “கற்பனைக் கருத்தா”? ரோமர் நிருபத்தின் இந்தப் பகுதியில் பவுல் இக்கேள்விகளுக்கு இரு விதங்களில் பதிலளித்தார். முதலாவது, விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதை விவரித்தார் (3:21-31); பிறகு விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதை ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையைக் கொண்டு விளக்கிக் காண்பித்தார் (4:1-25).

1. நீதிமானாக்கப்படுதல் விவரிக்கப்படுகிறது (3:21-31)

“இப்படியிருக்க... தேவ நீதி வெளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது” (ரோமர் 3:21). சுவிசேஷம் என்ற பூரண வெளிப்பாடு வருவதற்கு முன்னமே தேவன் தமது நீதியைப் பல்வேறு விதங்களில் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்: தமது நியாயப்பிரமாணம், பாவத்திற்கு எதிரான தமது நியாயத் தீர்ப்புகள், தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகத் தமது வேண்டுகோள்கள், கீழ்ப்படிந்தோர் மீது தமது ஆசீர்வாதங்கள், ஆனால், சுவிசேஷத்தில் ஒரு புது விதமான நீதி வெளியாக்கப்பட்டது (ரோமர் 1:16-17); அந்த நீதியின் சிறப்புப் பண்புகள் இப்பகுதியில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

a. நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் (3:21)—பழைய ஏற்பாட்டு நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் நீதியானது மனிதனுடைய நடத்தையினால் வந்தது; ஆனால் சுவிசேஷத்தின் கீழ், நீதியானது விசுவாசத்தின் மூலம் வருகிறது. நியாயப்பிரமாணமானது “பரிசுத்தமாயும் நீதியாயும் நன்மையாயும்” இருப்பதால் (ரோமர் 7:12), அது தேவ நீதியையே வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும், நியாயப்பிரமாணமானது சுவிசேஷத்தினால் வரும் நீதியைத் தான் சம்பாதித்துக் கொடுக்க முடியாத போதிலும், அதற்கே சாட்சி பகருகிறது. ஆதியாகமம் 3:15 தொடங்கி பழைய ஏற்பாடு முழுவதிலும் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதால் வரும் இரட்சிப்புக்கே சாட்சி பகரப்படுகின்றது. பழைய ஏற்பாட்டின் பலிகள், தீர்க்கதரிசனங்கள், முன்னடையாளமான காரியங்கள், அரும்பெரும் “சுவிசேஷ வேத வசனங்கள்” (ஏசாயா 53 போன்றவை) ஆகிய அனைத்தும் இந்தச் சத்தியத்திற்குச் சாட்சியிடுபவையே. நியாயப்பிரமாணம் தேவ நீதிக்குச் சாட்சி பகர்ந்தது, ஆனால் அது பாவமுள்ள மனிதனுக்கு நீதியைத் தர முடியவில்லை. இயேசு கிறிஸ்து ஒருவரால் மட்டுமே அது முடியும். (கலாத்தியர் 2:21 பார்க்க.)

b. இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே (3:22)—விசுவாசமானது அது எதன் பேரில் வைக்கப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கே பயனுள்ளது. எல்லா மனிதர்களுமே எதையாவது அல்லது குறைந்தபட்சம் தங்களையாவது நம்புகின்றனர்; ஆனால் கிறிஸ்தவனோ கிறிஸ்துவை நம்புகிறான். நியாயப் பிரமாணத்தின் நீதி என்பது கிரியைகளுக்குக் கிடைக்கும் பலன். சுவிசேஷத்தின் நீதியோ விசுவாசத்தினால் வரும் ஈவு. பலர் “நான் கடவுளை நம்புகிறேன்!” என்கின்றனர். ஆனால் இது நம்மை இரட்சிக்காது. இயேசு கிறிஸ்துவில் வைக்கப் படுகின்ற தனிப்பட்ட விசுவாசமே, கெட்டுப்போன பாவியை இரட்சிக்கவும் நீதிமானாக்கவும் செய்யும். நரகத்தின் பிசாசுகளும் கூட தேவனை நம்புகின்றன, அவருக்குப் பயந்து நடுங்குகின்றன. அதனால் அவை இரட்சிக்கப்பட்டு விடுவதில்லையே (யாக்கோபு 2:19).

c. எல்லாரும் (3:22-23)—தேவன் தமது பிரமாணத்தைப் புறஜாதிகளுக்கு அல்ல யூதர்களுக்கே கொடுத்தார்; ஆனால் கிறிஸ்துவின் மூலம் இரட்சிப்பு என்ற நற்செய்தியானது எல்லா மனிதருக்கும் அருளப் படுகிறது. எல்லா மனிதரும் இரட்சிக்கப் பட வேண்டியது அவசியம். ஆக்கினைத் தீர்ப்பு என்று வரும்பொழுது யூதன் என்றும் புறஜாதியான் என்றும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. “எல்லாரும் பாவம் செய்து, தேவ மகிமை அற்றவர்களானார்கள்” (ரோமர் 3:23). தேவன் தமது இரட்சிப்பு என்னும் இலவசமான ஈவை எல்லாருக்கும் அருளும் படியாக எல்லாரையும் குற்றவாளிகளாகத் தீர்த்தார்.

d. கிருபையினாலே (3:24)—தேவனுக்கு இருவிதமான பண்புகள் உண்டு: மாறாத் தன்மை (அவர் தம்மில் தாமே எப்படிப்பட்டவர்), சார்புத் தன்மை (உலகோடும், மனிதர்களோடும் எப்படி இடைபடுகிறார்). அவரது மாறாத் தன்மையின் பண்புகளுள் ஒன்று அன்பு: “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” (1 யோவான் 4:8). தேவன் அந்த அன்பை எனக்கும் உனக்கும் காட்டுகையில் அது கிருபையும் இரக்கமும் ஆகிறது. தேவன் தமது இரக்கத்தின் நிமித்தமாக நாம் எதற்குத் தகுதியானவர்களோ அதைக் கொடாதிருக்கிறார்; அவர் தமது கிருபையின் நிமித்தமாக நாம் எதற்குத் தகுதியில்லையோ அதைக் கொடுக்கிறார். “இலவசமாய்” என்று இங்கே மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கும் கிரேக்கப் பதம் யோவான் 15:25இல், “முகாந்தரம் இல்லாமல்” என்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. நாம் காரணமே இல்லாமல் நீதிமான்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறோம்! தேவன் நம்மை இரட்சிக்கும்படிக்கு நம்மைத் தகுதியாக்கக் கூடிய எதுவும் நம்மிடம் இல்லை! அது முழுக்க முழுக்கக் கிருபையே!

e. தேவனுக்கு விலைக் கிரயம் அதிகம் (3:24-25)—இரட்சிப்பு இலவசம் தான், ஆனால் அது மலிவானது அல்ல. நமது இரட்சிப்புக்காகத் தேவன் செலுத்திய விலைக் கிரயத்தைக் காட்டுகின்ற மூன்று

வார்த்தைகள்: கிருபாதார பலி, மீட்பு, இரத்தம். மானிட ரீதியில் சொல்லப் போனால், “கிருபாதாரபலி” என்பது கோபமாய் இருக்கும் ஒருவரை ஏதாவது அன்பளிப்பு கொடுத்துச் சமாதானப்படுத்துவது. ஆனால் வேதத்தில் இந்தப் பொருளில் வரவில்லை. “கிருபாதார பலி” என்றால், கிறிஸ்துவில் தம்மிடம் வரக் கூடிய எவரையும் தேவன் மன்னிக்கத் தக்கதாக, அவருடைய பரிசுத்தமான பிரமாணத்தின் கெடுபிடிக்களைத் திருப்திப் படுத்துதல், அதன் நியாயமான கோரிக்கைகளை நிறைவாக்குதல் ஆகும். “இரத்தம்” என்ற பதம் அதற்காகச் செலுத்தப்பட்ட விலைக் கிரயத்தைக் காட்டுகிறது.

இச்சத்தியத்திற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு லேவியராகமம் 16இல் விவரிக்கப் பட்டுள்ள யூதர்களின் பாவ நிவிர்த்தி நாள் ஆகும். அன்றையத் தினத்திலே இரண்டு வெள்ளாட்டுக் கடாக்கள் பலி பீடத்தின் முன் கொண்டு வரப்படும். அவற்றுள் ஒன்று பலி செலுத்தும்படி தெரிந்து கொள்ளப்படும். அந்த ஆடு வெட்டப்படும், அதன் இரத்தம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் எடுத்துச் செல்லப் பட்டு கிருபாசனத்தின் மேல், அதாவது உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் பொன்னாலான மூடி மீது தெளிக்கப் படும். தெளிக்கப்பட்ட இந்த இரத்தமானது, உடன்படிக்கைப் பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த நியாயப் பிரமாணங்கள் அடங்கிய இரண்டு கற்பலகைகளை மூடிக் கொள்ளும். இப்படித் தெளிக்கப்பட்ட இரத்தமானது பரிசுத்த தேவனின் நியாயமான கோரிக்கைகளைப் (தற்காலிகமாகப்) பூர்த்தி செய்தது.

பின்னர் ஆசாரியன், அடுத்த வெள்ளாட்டுக் கடாவின் தலை மீது தன் கைகளை வைத்து, மக்களின் பாவங்களை அறிக்கை செய்வான். அதன் பின் அந்த ஆடு வனாந்தரத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, மனிதர்களின் பாவங்களைச் சுமந்து வெளியே செல்வதற்கு அடையாளமாகப் போக்காடாக விட்டு விடப்படும். “மேற்குக்கும் கிழக்குக்கும் எவ்வளவு தூரமோ, அவ்வளவு தூரமாய் அவர் நம்முடைய பாவங்களை நம்மை விட்டு விலக்கினார்” (சங்கீதம் 103:12). பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மிருகங்களின் இரத்தமானது ஒருநாளும் பாவங்களை நீக்கிப் போட முடியவில்லை; இயேசு வந்து நிறைவேற்றப் பட்ட இரட்சிப்பை விலை கொடுத்து வாங்கும் காலம் வரை அந்தப் பாவங்கள் மூடப்பட்டு மட்டுமே இருந்தன. கடந்த காலத்தின் பாவங்களைத் தேவன் “கடந்து போனார்” (“பொறுத்துக் கொண்டார்” என்ற மொழி பெயர்ப்பின் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழியாக்கம்—ரோமர் 3:25). தமது குமாரன் வந்து இரட்சிப்பின் கிரியையை நிறைவேற்றுவார் என்று அறிந்தவராக அப்படிச் செய்தார். அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக “மீட்பு” உண்டாகும்—பாவி ஒரு விலைக் கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டு, பின்னர் விடுதலையாகிச் செல்லும்படி விடப் படுவான்.

டாக்டர் G. கேம்பெல் மார்கன், சுரங்கத் தொழிலாளி ஒருவனுக்கு “இலவச இரட்சிப்பு” பற்றி விளக்க எவ்வளவோ முயன்ற போதிலும், அந்த மனிதனால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “அதற்கு விலையாக நான் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டுமே” என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு தெய்வீக உள்ளொளி பெற்றவராக டாக்டர். மார்கன், “சரி, இன்று காலை சுரங்கத்திற்குள் எப்படிச் சென்றீர்கள்?” என்று கேட்டார். அந்த மனிதன், “ஓ, அதுவா, பிரச்சனையே இல்லை, அந்தத் தானியங்கி இயந்திரத்துக்குள் (elevator) சென்றேன், அது என்னைக் கீழே கொண்டு போய் விட்டது” என்றான். உடனே மார்கன், “இது ரொம்ப எளிது போல் இருக்கிறதே? இதற்காக நீங்கள் பணம் எதுவும் கொடுக்கவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

அந்த மனிதன் சிரித்துக் கொண்டே, “மஹிம், நான் எதுவும் கொடுக்கவில்லை; ஆனால் இந்த இயந்திரத்தை வாங்கவும் பொருத்தவும் எங்கள் கம்பெனிக்கு ஏராளம் செலவாகியிருக்கும்” என்றான். அப்பொழுது தான் அந்த உண்மை அவனுக்குத் தெளிவாயிற்று: “இரட்சிக்கப் படுவதற்கு நான் எதுவும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை, ஆனால் தேவன் தமது குமாரனின் ஜீவனையே கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.”

f. பூரண நீதியில் (3:25)—தேவன் தமக்குத் தாமே முரண்படக் கூடாது. எப்போதும் ஒரே சீராக இருக்க வேண்டும். அவர் தமது விதிகளை மீறவோ, தமது சபாவத்துக்கு எதிராகச் செயல்படவோ மாட்டார். “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” (1 யோவான் 4:8), “தேவன் ஒளியாய் இருக்கிறார்” (1 யோவான் 1:5). அன்பான தேவன் பாவிகளை மன்னிக்க விரும்புகிறார், ஆனால் பரிசுத்தமான தேவனோ பாவத்தைத் தண்டிக்கவும் தமது நியாயமான, நீதியான பிரமாணத்தை நிலை நிறுத்தவும் வேண்டும். தேவனே “நீதியாகவும் நீதிமானாக்கு-பவராகவும்” இருப்பது எப்படி சாத்தியம்? இயேசு கிறிஸ்துவில் அது சாத்தியம். உலகத்தின் பாவங்களுக்காக இயேசு சிலுவை மீது தேவனுடைய கோபத்தைச் சுமந்த போது, தேவனுடைய பிரமாணத்தின் கெடுபிடிகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்தார், அதோடு தேவனுடைய இருதயத்தின் அன்பையும் பூரணமாக வெளிப்படுத்தினார். பழைய ஏற்பாட்டின் பலிகள் எல்லாம் ஒருபோதும் பாவத்தைப் போக்கவில்லை; ஆனால் இயேசு மரித்த போதோ, பின்னே திரும்பி ஆதாம் வரை எட்டி அந்தப் பாவங்கள் அனைத்தையும் பரிகரித்துப் போட்டார். பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தின் பாவங்களை தேவன் கண்டும் காணாதது போல் விட்டு விட்டார், கடந்து போய் விட்டார், எனவே அவர் அநீதியுள்ளவர் என்று யாருமே (சாத்தான் உட்பட) அவரைக் குற்றம் சாட்ட வழி வகையில்லை.

9. நியாயப் பிரமாணத்தை நிலைநிறுத்த (3:27-31)—தனது நிருபத்தை வாசிக்கக் கூடிய யூத விசுவாசிகளுக்காக, பவுல் சுவிசேஷத்திற்கும் நியாயப் பிரமாணத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் பற்றி இன்னும் விரிவாக எழுத எண்ணினார். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப் படுதல் என்ற கோட்பாடு நியாயப் பிரமாணத்துக்கு விரோதமானதல்ல; காரணம், அது நியாயப் பிரமாணத்தை நிலை நிறுத்துகிறது. இரட்சிப்பின் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் தேவன் தமது விதிமுறைகளுக்குத் தாமே கீழ்ப்படிந்தார். இயேசு தமது வாழ்விலும் சாவிலும் நியாயப் பிரமாணத்தின் கோரிக்கைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றினார். தேவன் யூதர்களுக்கு ஒன்று, மற்றவர்களுக்கு ஒன்று என இருவகையான மீட்பின் திட்டங்களை ஏற்படுத்தவில்லை; ஏனெனில் அவர் ஒரே தேவன். அவர் தமது சுபாவத்திலிருந்து மாறமாட்டார், தமது நியதிகளை மீற மாட்டார். இரட்சிப்பு நியாயப் பிரமாணத்தின் மூலம் வருமென்றால் மனிதர்கள் மேன்மை பாராட்டலாம்; ஆனால் விசுவாசம் என்ற தத்துவமோ மனிதர்கள் பெருமை பாராட்ட முடியாதபடி செய்கிறது. ஒரு நீச்சல்காரன், நீரில் மூழ்கி விடாதபடி காப்பாற்றப்பட்டால், உயிர் காப்பாளன் மீது தான் எவ்வளவு நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான் என்று பீற்றிக் கொண்டு திரிய மாட்டான். வேறென்ன செய்வான்? விசுவாசிக்கும் பாவி ஒருவன் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படும் போது தன் விசுவாசத்தைப் பற்றியல்ல, தனக்கு அருமையான ஓர் இரட்சகர் இருப்பதைப் பற்றியே மேன்மை பாராட்ட வேண்டும்.

ரோமர் 4-8 அதிகாரங்களில், தேவனுடைய அருமையான இரட்சிப்பின் திட்டம் எப்படி பழைய ஏற்பாட்டு வேத வாக்கியங்களுக்கு இசைந்துள்ளது எனப் பவுல் விளக்குகிறார். முதலில் யூத இனத்தின் தகப்பனான ஆபிரகாமில் ஆரம்பிக்கிறார்.

2. நீதிமானாக்கப்படுதல் விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது (4:1-25)

ரோமாபுரியிலிருந்த யூத கிறிஸ்தவர்கள் உடனடியாக இப்படிக்கேட்டிருப்பார்கள். “விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப் படுதல் என்ற கோட்பாட்டுக்கும் நமது வரலாற்றுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பவுலே, இந்த கொள்கைக்குத் தான் நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசிகளும் சாட்சி பகருவதாக வேறு சொல்கிறீர்கள். சரி, அப்படியானால் ஆபிரகாமைப் பற்றி என்ன?”

பவுல் இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக் கொண்டு ஆபிரகாம் எப்படி இரட்சிக்கப்பட்டான் என்பதை விளக்குகின்றார். யூதர்கள் இயற்கையாக, சரீர ரீதியில் ஆபிரகாமின் வழித் தோன்றல்கள் என்பதைக் குறிக்கும் வண்ணமாக ஆபிரகாம் “நமது தகப்பன்” என்று அழைக்கப்படுகின்றான். ஆனால் வசனம் 11இல் ஆபிரகாம் “விசுவாசிக்கிற யாவருக்கும் .... தகப்பன்” என்றும் அழைக்கப் படுகின்றான். அதாவது, கிறிஸ்துவில்

விசுவாசம் வைத்திருக்கும் யாவருக்கும் (கலாத்தியர் 3:1-18 பார்க்க). ஆபிரகாமின் ஆவிக்குரிய அனுபவம் இன்றைய விசுவாசிகளின் அனுபவத்திற்கு ஒத்ததே என்று நிரூபிக்கும் வண்ணமாக பவுல் நமது முற்பிதாவின் இரட்சிப்பைக் குறித்த மூன்று முக்கிய உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

a. அவன் கிரியைகளினாலே அல்ல, விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்பட்டான் (4:1-8)—இந்தக் கூற்றை நிரூபிக்க பவுல் இரண்டு சாட்சிகளை அழைக்கிறார்: ஆபிரகாம் (ஆதியாகமம் 15:6) மற்றும் தாவீது (சங்கீதம் 32:1-2). வசனங்கள் 1-3இல், பவுல் ஆதியாகமம் 15இல் காணப்படுகின்ற ஆபிரகாமின் அனுபவத்தை ஆராய்கின்றார். ஆபிரகாம் சில இராஜாக்களைத் தோற்கடித்திருந்தான் (ஆதியாகமம் 14), எங்கே திரும்பவும் தன்னோடு போருக்கு வருவார்களோ என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். தேவன் அவனுக்குத் தரிசனமாகி தாம் அவனுக்குக் கேட்கமாயும், “மகா பெரிய பலனாயும்” இருப்பதாக வாக்களித்தார். ஆனால் ஆபிரகாம் விரும்பியதெல்லாம் தனக்கு ஒரு வாரிசு, ஒரு குமாரன் வேண்டும் என்பதே. தேவன் அவனுக்கு ஒரு குமாரனை வாக்குப் பண்ணியிருந்தார், எனினும் அந்த வாக்கு இன்னும் நிறைவேறவில்லை.

அப்பொழுது தான் தேவன் அவனிடம் வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களை அண்ணாந்து பார்க்கச் சொன்னார். “உன் சந்ததி இவ்வண்ணமாய் இருக்கும்!” என்றார். தேவன் வாக்களித்தார்; ஆபிரகாம் தேவனுடைய வாக்கை விசுவாசித்தான். விசுவாசித்தான் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் எபிரேயப் பதத்தின் பொருள் “ஆமென் என்று சொல்வது” ஆகும். தேவன் ஒரு வாக்குக் கொடுத்தார். அதற்கு ஆபிரகாம் “ஆமென்!” என்றான். இந்த விசுவாசமே நீதியாக எண்ணப்பட்டது.

ரோமர் 4:3இல் வருகின்ற “எண்ணப்பட்டது” என்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கும் கிரேக்கப் பதம் “ஒருவரது கணக்கில் வரவு வைப்பது” என்று பொருள்படும். அது ஒரு வங்கித் துறை பதமாகும். இதே பதம் இந்த அதிகாரத்தில் 11 முறை வருகின்றது (4, 6, 8, 9-10, 11, 21-24). ஒரு மனிதன் வேலை செய்தால் ஒரு ஊதியத்தைச் சம்பாதிப்பான், அது அவன் கணக்கில் வரவு வைக்கப் படும். ஆனால் ஆபிரகாம் தனது இரட்சிப்புக்காகக் கிரியை செய்யவில்லை; அவன் தேவனுடைய வசனத்தை நம்ப மட்டுமே செய்தான். சிலுவை மீது கிரியையைச் செய்து முடித்தவர் இயேசு கிறிஸ்துவே, அவரது நீதி ஆபிரகாமின் கணக்கில் சேர்க்கப் பட்டது.

வசனம் 5இல் திகைப்பூட்டும் ஒரு கூற்றைக் காண்கிறோம்: தேவன் பாவியை நீதிமானாக்குகிறவர்! நியாயப்பிரமாணம், “நான் துன்மார்க்கனை நீதிமான் என்று தீர்க்க மாட்டேன்” என்கிறது (யாத்திராகமம் 23:7). பழைய ஏற்பாட்டு நியாயாதிபதிகள் “நீதிமானை

நீதிமான் என்றும் குற்றவாளியைக் குற்றவாளி என்றும் தீர்க்கும்படி கட்டளை பெற்றனர் (உபாகமம் 25:1). சாலொமோன் தேவாலயத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்த போது தேவன் துன்மார்க்கனைக் குற்றவாளி என்றும் நீதிமானை நீதிமான் என்றும்” தீர்க்க வேண்டுமென ஜெபித்தான் (1 இராஜாக்கள் 8:31-32)! ஆனால் தேவனோ பாவிகளை நீதிமாண்களாக்குகிறார் - காரணம் அவர் நீதிமானாக்கக் கூடிய நீதிமாண்கள் என்று யாருமே கிடையாது! கிறிஸ்துவின் நீதியை நமது கணக்கில் வரவு வைக்கத் தக்கதாக தேவன் நமது பாவங்களை கிறிஸ்துவின் கணக்கில் வைத்தார்.

வசனங்கள் 6 முதல் 8இல் பவுல் தாவீதை ஒரு சாட்சியாக முன் வைக்கிறார். அதற்காக, தாவீது பச்சேபாளுடன் பயங்கரமான பாவத்தில் ஈடுபட்ட பின் எழுதிய பாவ அறிக்கை சங்கீதங்களுள் ஒன்றிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார் (சங்கீதம் 32:1-2). தாவீது இரண்டு வியத்தகு காரியங்களைக் கூறுகிறான்: 1) தேவன் பாவங்களை மன்னிக்கிறார், கிரியைகள் இன்றியே நீதியைக் கணக்கில் வைக்கிறார், 2) தேவன் நமது பாவங்களைக் கணக்கில் வைப்பதில்லை. வேறுவிதமாகச் சொன்னால், நாம் ஒருமுறை நீதிமாண்களாக்கப் பட்டு விட்டோமானால், கிறிஸ்துவின் பூரண நீதி நமது கணக்கில் எழுதப்படுகிறது. அந்தக் கணக்கில் திரும்ப ஒருபோதும் நமது பாவங்கள் எழுதப்படுவதேயில்லை. கிறிஸ்தவர்களும் பாவம் செய்வதுண்டு, தேவனுடன் நமது ஐக்கியம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்றால் இந்தப் பாவங்கள் மன்னிக்கப் பட வேண்டியது அவசியம் (1 யோவான் 1:5-7); ஆனால் இந்தப் பாவங்கள் நமக்கு விரோதமாகச் சாட்டப்படுவதில்லை. இயேசு திரும்ப வரும் போது நமக்குப் பலன் அளிப்பதற்காக, தேவன் நமது கிரியைகளை ஒரு புத்தகத்தில் குறித்து வைக்கவே செய்கிறார்; ஆனால் அவர் நமது பாவங்களைக் குறித்து வைப்பதில்லை.

b. அவன் நியாயப் பிரமாணத்தினாலே அல்ல, கிருபையினாலே நீதிமானாக்கப்பட்டான் (4:9-17)—நாம் பார்த்தபடி, யூதர்கள் விருத்தசேதனத்தையும் நியாயப் பிரமாணத்தையும் குறித்து மேன்மை பாராட்டினார்கள். யூதன் ஒருவன் தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக இருக்க வேண்டுமெனில், அவன் விருத்தசேதனம் பண்ணப்படவும், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியவும் வேண்டும். ரோமர் 2:12-29இல் பவுல், நியாயப்பிரமாணத்துக்கு உள்ளான கீழ்ப்படிதலும், “இருதயத்தில் உண்டாகும் விருத்தசேதனமும்” அவசியம் என்பதை ஏற்கனவே தெளிவு படுத்தி விட்டார். வெறுமனே புறம்பாக கைக்கொள்ளப்படும் சடங்குகளால் கெட்டுப்போன பாவி ஒரு நாளும் இரட்சிக்கப்பட முடியாது.

ஆனால் ஆபிரகாம் விருத்தசேதனம் இல்லாமல் இருந்தபோதே நீதிமான் என்று தீர்க்கப்பட்டு விட்டான்: யூதர்களின் கண்ணோட்டத்தில்

பார்த்தால், ஆபிரகாம் ஒரு புறஜாதியான். ஆபிரகாம் விருத்தசேதனம் பண்ணப்படும்போது அவனுக்கு வயது 99 (ஆதியாகமம் 17:23-27). ஆதியாகமம் 15இன் சம்பவங்களுக்குப் பிறகு 14 ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. முடிவு தெளிவானது: நீதிமானாக்கப்படுவதற்கும், விருத்தசேதனம் பண்ணப்படுவதற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

அப்படியானால் விருத்தசேதனம் கொடுக்கப்பட்டதேன்? அது ஒரு அடையாளமும் ஒரு முத்திரையுமாகும் (ரோமர் 4:11). ஒரு அடையாளமாக, அது அவன் தேவனுக்குச் சொந்தம், அவர் வாக்கை விசுவாசித்தான் என்பதற்குச் சான்று. ஒரு முத்திரையாக, அது தேவன் அவனுக்கு ஒரு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார், அதை நிறைவேற்றுவார் என்பதற்கு நினைவுச் சின்னம். விசுவாசிகள் இன்று தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரால் முத்திரையிடப் படுகின்றனர் (எபேசியர் 1:13-14). அவர்களது இருதயத்தின் நுனித்தோல் விருத்தசேதனம் பண்ணப்பட்டுள்ளது (கொலோசெயர் 2:10-12), அது ஆவிக்குரிய விருத்தசேதனம்; வெறுமனே ஒரு சிறிய சரீர்ப் பிரகாரமான அறுவை சிகிச்சை அல்ல, கிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக பழைய மனுஷனைக் களைந்து போடுதல். விருத்தசேதனம் ஆபிரகாமின் இரட்சிப்பைப் பூரணப்படுத்தவில்லை; அதற்குச் சான்று பகருகின்றது, அவ்வளவே.

ஆனால் ஆபிரகாம் நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்னரே நீதிமானாக்கப்பட்டு விட்டான். இதை பவுல் 13-17 வசனங்களில் விவரிக்கிறார். இங்கே முக்கியப் பதம் “வாக்குத்தத்தம்” என்பது. ஆபிரகாம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கு கீழ்ப்படிந்ததால் அல்ல; தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை நம்பினதினாலேயே நீதிமானாக்கப்பட்டான்; காரணம் மோசேயின் மூலம் கொடுக்கப்பட்ட நியாயப்பிரமாணம் அப்போது இருக்கவில்லையே. ஆபிரகாமுக்கு தேவனுடைய சுத்தக் கிருபையினாலே வாக்குத்தத்தம் அருளப்பட்டது. அதை ஆபிரகாம் சம்பாதிக்கவோ, அதற்காகப் புண்ணியம் எதுவும் செய்யவோ இல்லை. ஆக, இன்றும் தேவன் பாவிகள் தமது பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதால் அல்ல, தமது இரக்கமுள்ள வாக்குத்தத்தத்தை நம்புவதாலேயே அவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறார். நியாயப்பிரமாணம் மனிதர்களை இரட்சிப்பதற்காக அல்ல, அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தைக் காட்டுவதற்காகவே கொடுக்கப்பட்டது (ரோமர் 4:15).

ஆபிரகாம் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே அல்ல, கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்பட்டான் என்பது இரட்சிப்பு எல்லா மனிதர்களுக்கும் உரியது என்பதை நிரூபிக்கிறது. ஆபிரகாம், யூதர்களும் புறஜாதிகளுமான அனைத்து விசுவாசிகளுக்கும் தகப்பன் (ரோமர் 4:16; கலாத்தியர் 3:7, 29). ஆபிரகாம் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே இரட்சிக்கப்படவில்லை

என்பதற்காக ஒரு யூதன் முறுமுறுக்க வேண்டியதில்லை, அவன் தேவனுடைய இரட்சிப்பு எல்லா மனிதருக்கும் கிடைப்பதற்காகவும், ஆபிரகாமுக்கு ஒரு சரீர்ப் பிரகாரமான சந்ததி மட்டுமல்லாமல் (இஸ்ரவேலர்கள்), ஒரு ஆவிக்குரிய சந்ததியும் (விசுவாசிகள்) இருப்பதற்காகவும் களிகூர வேண்டியவன். பவுல் இதை ஆதியாகமம் 17:5இன் நிறைவேறுதலாகவே காண்கிறார்: “நான் உன்னைத் திரளான ஜாதிகளுக்குத் தகப்பனாக ஏற்படுத்தி(னேன்)...”

C. அவன் மானிட முயற்சியினால் அல்ல, உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையினால் நீதிமானாக்கப்பட்டான் (4:18-25)—இந்த வசனங்கள் வசனம் 17இல் வரும் “மரித்தோரை உயிர்ப்பித்து” என்ற தொடரின் விரிவாக்கம் எனலாம். ஆபிரகாமின் சரீரம் புத்துணர்வும் புதுப் பெலனும் அடைந்ததை பவுல், மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடு எழுவது போன்ற காட்சியாகப் பார்க்கிறார்; அதை கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றார்.

ஆபிரகாமுக்கும் சாராளுக்கும் ஒரு குமாரனைத் தருவதில் தேவன் அவ்வளவு காலதாமதம் செய்ய ஒரு காரணம், அவர்கள் இருவரின் இயற்கைப் பெலனும் குன்றவும், பின்பு அடியோடு மறையவும் அவர் அனுமதித்தார். 99 வயதான ஒரு மனிதன், 89 வயதான தன் மனைவியைக் கருத்தரிக்கச் செய்வதா, இது நடக்கின்ற காரியமா என்ன! பிள்ளைப் பேறு என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தால், அவர்கள் இருவருமே செத்துப் போனவர்கள் எனலாம்.

ஆனால் ஆபிரகாம் தரிசித்து நடக்கவில்லை; விசுவாசித்து நடந்தான். தேவன் எதை வாக்குப் பண்ணுகிறாரோ அதை நடத்திக் காட்டுவார். நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் விசுவாசிப்பது மட்டுமே. ஆதியாகமம் 15இல் எழுதப்பட்டுள்ள ஆபிரகாமின் ஆரம்ப விசுவாசம் வருடங்கள் பல கடந்த போதிலும் கொஞ்சமும் குறையவில்லை. ஆதியாகமம் 17, 18ஆம் அதிகாரங்களில் ஆபிரகாம் “விசுவாசத்தில் வல்லவனானான்.” இந்த விசுவாசம் தான் அவனுக்கு முதிர்வயதில் ஒரு குமாரனைப் பெற பெலனளித்தது.

இது இரட்சிப்புக்கு எப்படிப் பொருந்தும் என்பது தெளிவு: தேவன் தமது இரட்சிப்பின் வல்லமையை விடுவிப்பதற்கு முன் பாவியானவன் “சாகவும்” தனக்குத் தானே உதவ முடியாத நிலையை அடையவும் தக்கதாகக் காத்திருக்க வேண்டும். தேவனைப் பிரியப்படுத்த தான் எதையாகிலும் செய்ய முடியும் என்ற எண்ணம் ஒரு பாவிக்கு இருக்கும் வரை அவன் கிருபையினால் இரட்சிக்கப்பட முடியாது. ஆபிரகாம் தான் “செத்துப் போனதாக” ஒத்துக் கொண்ட போது தான், தேவனுடைய வல்லமை அவனது சரீரத்தில் கிரியை செய்ய ஆரம்பித்தது. கெட்டுப் போன பாவி ஒருவன் தான் ஆவியில் மரித்து விட்டதாகவும், தனக்குத்

தானே உதவ முடியாது எனவும் அறிக்கையிடும் போது தான் தேவன் அவனை இரட்சிக்க முடியும்.

சுவிசேஷமானது “இரட்சிப்பு உண்டாவதற்குத் தேவ பெலனாய் இருக்கிறது” (ரோமர் 1:16), காரணம் இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். ரோமர் 4:24 மற்றும் ரோமர் 10:9-10 ஒன்றுக்கொன்று இணை வசனங்கள். இயேசு கிறிஸ்து “நம்முடைய பாவங்களுக்காக ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டும், நாம் நீதிமான்களாக்கப் படுவதற்காக எழுப்பப்பட்டும் இருக்கிறார்” (ரோமர் 4:25). இதன் பொருள் என்னவென்றால், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் தேவன் தமது குமாரனின் தியாகபலியை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதற்கு அத்தாட்சி, இப்பொழுது தேவன் தமது சொந்த நியாயப்பிரமாணத்தையும் மீறாதபடி, தமது சொந்த சபாவத்துக்கும் முரண்படாதபடி பாவிகளை நீதிமான்களாக்க முடியும் என்பதே.

இங்கே மிக முக்கியம், “விசுவாசிக்கிற நமக்கும்” (வசனம் 24). ரோமர் நிருபத்தில் விசுவாசம் அல்லது அவிசுவாசம் என்பது 60 முறைகளுக்கும் மேல் வருகின்றது. கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்போர் தேவனுடைய இரட்சிப்பின் வல்லமையை அனுபவிக்கின்றனர் (ரோமர் 1:16). அப்படி விசுவாசிப்போருக்கு அவருடைய நீதி அளிக்கப்படுகின்றது (ரோமர் 3:22). நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம் (ரோமர் 5:1). நமக்காக மரித்து, மீண்டும் உயிருடன் எழுந்த இயேசு கிறிஸ்துவின் பேரிலேயே விசுவாசம் வைக்கிறோம்.

இந்த உண்மைகளை எல்லாம் பார்க்கையில் அந்த அளவுக்கு ஆபிரகாமின் விசுவாசமும் அதியற்புதமாய்த் திகழ்கிறது. வாசிப்பதற்கு அவனுக்கு வேதாகமம் இருக்கவில்லை; தேவனுடைய ஒரு வார்த்தை, வாக்கு மாத்திரமே இருந்தது. அவன் ஒரு தனித்த விசுவாசி, அவனைச் சூழ ஒரே அவிசுவாசிகள், அஞ்ஞானிகள். அவன் பார்த்து ஊக்கமடைய முற்கால சாட்சிகள், பின்பற்றக் கூடிய பெரியோர் என யாருமில்லை; உண்மையில், அவனது வாழ்க்கை தான் சாட்சியாக எழுதப்படப் போகிறது. இருந்தாலும் ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்தான். இன்று மக்கள் வாசிப்பதற்கும் தியானிப்பதற்கும் முழு வேதாகமம் உண்டு. சபை ஐக்கியம் உண்டு, சபை வரலாற்றிலும், வேத புத்தகத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ள ஏராளமான சாட்சியான, முன்மாதிரியான வாழ்க்கைகள் உண்டு. இருந்தாலும் அநேகர் விசுவாசிக்க மறுக்கின்றனர்!

ஷிகாகோவின் மூடி திருச்சபையில் 18 ஆண்டுகள் போதகராகப் பணிபுரிந்த டாக்டர் ஹாரி அயர்ன்சைட், ஒரு முறை விடுமுறையில் சென்றிருந்த போது ஒரு ஞாயிறு பள்ளியைப் பார்வையிட்டது பற்றிக் கூறுகிறார். ஞாயிறு பள்ளி ஆசிரியர் தனது மாணவர்களைப் பார்த்து,

“பழைய ஏற்பாட்டுக் காலங்களில் மக்கள் எவ்வாறு இரட்சிக்கப் பட்டனர்?” என்று கேட்டார்.

கொஞ்ச நேர அமைதிக்குப் பின் ஒருவர், “நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டதன் மூலம்” என்றார். ஆசிரியர் “ஆம், சரி தான்” என்று கூறினார். டாக்டர் அயர்ன்சைட் குறுக்கிட்டு, “ஆனால், மாம்சமான எவரும் நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலே நீதிமான் என்று தீர்க்கப்படுவதில்லை என என்னுடைய வேதபுத்தகம் கூறுகிறதே” என்றார்.

ஆசிரியருக்குக் கொஞ்சம் தர்ம சங்கடமாகி விட்டது. ஆகவே, “சரி வேறு யாராவது பதில் சொல்லப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

இன்னொரு மாணவர் எழுந்து, “அவர்கள் தேவனுக்குப் பலி செலுத்தியதன் மூலம் இரட்சிக்கப்பட்டனர்” என்றார்.

“ஆம், ஆம், அது தான் சரியான பதில்!” என்று கூறிய ஆசிரியர் பாடத்தைத் தொடர முற்பட்டார்.

ஆனால் டாக்டர் அயர்ன்சைட் விடவில்லை, மீண்டும் இடைமறித்து, “மாடுகள், வெள்ளாடுகளின் இரத்தம் பாவத்தை நீக்க முடியாது என்று என் வேதம் சொல்கிறதே” என்றார்.

இதற்குள், தகுந்த ஆயத்தமில்லாமல் வந்திருந்த அந்த ஆசிரியர் வந்திருந்தவருக்குத் தன்னை விட அதிகமாக வேதத்தைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறது என்று கண்டு கொண்டார். எனவே, “சரி, நீங்கள் சொல்லுங்கள், மக்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் எப்படி இரட்சிக்கப்பட்டனர்?” என்று கேட்டார்.

டாக்டர். அயர்ன்சைட், அவர்கள்-இன்றைக்கு மக்கள் இரட்சிக்கப்படுவது போலவே—விசுவாசத்தினாலேயே இரட்சிக்கப் பட்டனர் என்றார்! எபிரெயர் 11இல் “விசுவாசத்தினாலே” என்ற பதம் 21 முறைகள் வருகின்றது.

நீ ஒரு யூதன் என்றால், சரீர்ப் பிரகாரமாக ஆபிரகாமின் பிள்ளை தான்; ஆனால் ஆவிக்குரிய விதத்தில் ஆபிரகாமின் சந்ததியாய் இருக்கிறாயா? இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் தங்கள் விசுவாசத்தை வைத்து, அந்த விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்படுகிற யாவருக்கும் ஆபிரகாம் தகப்பனாய் இருக்கிறான். நீ ஒரு யூதனல்ல, ஒரு புறஜாதியான் என்றால், ஒருநாளும் சரீர்ப் பிரகாரமாக ஆபிரகாமின் சந்ததியாக முடியாது; ஆனால் நீ அவனுடைய ஆவிக்குரிய சந்ததியாகலாம். ஆபிரகாம் “தேவனை விசுவாசித்தான், அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டது.”

ரோமர் 5:1-21

இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம். ² அவர் மூலமாய் நாம் இந்தக் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத்தினால் பெற்று நிலைகொண்டிருந்து, தேவ மகிமையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மை பாராட்டுகிறோம். ³ அது மாத்திரமல்ல, உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து, ⁴ உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மை பாராட்டுகிறோம். ⁵ மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது. ⁶ அன்றியும் நாம் பெலனற்றவர்களாயிருக்கும்போதே, குறித்த காலத்தில் கிறிஸ்து அக்கிரமக்காரருக்காக மரித்தார். (ரோமர் 5:1-6)

12 இப்படியாக, ஒரே மனுஷனாலே பாவமும் பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது போலவும், எல்லா மனுஷரும் பாவஞ்செய்தபடியால், மரணம் எல்லாருக்கும் வந்தது போலவும் இதுவுமாயிற்று. ¹³ நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்னும் பாவம் உலகத்திலிருந்தது; நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதிருந்தால் பாவம் எண்ணப்படமாட்டாது. ¹⁴ அப்படியிருந்தும், மரணமானது ஆதாம் முதல் மோசே வரைக்கும், ஆதாமின் மீறுதலுக்கொப்பாய்ப் பாவஞ்செய்யாதவர்களையும் ஆண்டுகொண்டது; அந்த ஆதாம் பின்பு வந்தவருக்கு முன்னடையாளமானவன். (ரோமர் 5:12-14)

20 மேலும், மீறுதல் பெருகும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணம் வந்தது; அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று. ²¹ ஆதலால் பாவம் மரணத்துக்கு ஏதுவாக ஆண்டுகொண்டதுபோல, கிருபையானது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் நீதியினாலே நித்தியஜீவனுக்கு ஏதுவாக ஆண்டுகொண்டது. (ரோமர் 5:20-21)

இராஜாவைப் போல வாழு!

ரோமர் நிருபம் ஒரு தத்துவ நூல் ஆகையால், அதிலே அநேக “இப்படியிருக்க, இவ்விதமாக”, போன்ற பதங்கள் காணப்படுகின்றன. 3:20இல், “இப்படியிருக்க” ஆக்கினைத் தீர்ப்பு பற்றியும், 5:1இல் “இவ்விதமாக” நீதிமானாக்கப்படுதல் பற்றியும், 8:1இல் “ஆனபடியால்” ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லாதது பற்றியும் 12:1இல் “இப்படியிருக்க” அர்ப்பணம் பற்றியும் படிக்கிறோம். பவுல் தனது வழக்கை எடுத்துரைத்து, முழு உலகமும் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றமுள்ளது என்றும், நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்வது போன்ற மதச் சடங்குகளால் யாரும் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்றும் நிரூபித்து விட்டார். தேவனுடைய இரட்சிப்பின் வழி எப்போதுமே “கிருபையினாலே, விசுவாசத்தைக் கொண்டு” (எபேசியர் 2:8-9) என்பது தான் என்று விளக்கியும் விட்டார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆபிரகாமையும் பயன்படுத்தினார். இந்த நிருபத்தை வாசிக்கும் ஒருவன் இந்த இடத்தில் சற்றே நிறுத்தி யோசிப்பானானால் தான் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும், இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்பதை உணருவான்.

ஆனால் பாவியொருவன், விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப் படுவதைக் குறித்து அறிய வேண்டியது இன்னும் ஏராளம் உண்டு. அது நீடிக்கும் என்று அவன் நம்பலாமா? கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தின் நிமித்தமாக தேவன் ஒரு பாவியை இரட்சிப்பது எப்படி சாத்தியம்? அதிகாரம் 5, நான்காம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் வரும் “நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவது” என்ற இரண்டு பதங்களுக்கு பவுல் அளிக்கும் விளக்கமாகும். அவர் இரண்டு அடிப்படை சத்தியங்களை விளக்குகிறார்: நாம் நீதிமானாக்கப்படுவதன் ஆசீர்வாதங்கள் (5:1-11), மற்றும் நாம் நீதிமானாக்கப்படுவதன் ஆதாரம் (5:12-21).

1. நாம் நீதிமானாக்கப்படுவதன் ஆசீர்வாதங்கள் (5:1-11)

இந்த ஆசீர்வாதங்களைப் பட்டியலிடுவதில் பவுல் இரண்டு நோக்கங்களை நிறைவேற்றுகிறார். முதலாவது, அவர் ஒரு கிறிஸ்தவனாயிருப்பது எத்தனை அருமையான காரியம் என்கிறார். நாம் நீதிமானாக்கப்படுவது, ஏதோ மரித்த பிறகு மோட்சம் சேர்வோம்

என்பதற்கான உத்தரவாதம் மட்டுமல்ல, அதுவும் சிறப்பானது தான், எனினும் அது நாம் இங்கே இம்மையில் அனுபவிக்கப் போகும் எண்ணிறந்த ஆசீர்வாதங்களுக்கும் ஓர் ஊற்று என்கிறார் அவர்.

அவரது இரண்டாம் நோக்கம், தனது வாசகர்களுக்கு நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது நித்தியம் வரை நீடித்து நிற்கப் போகிறது என்ற நிச்சயத்தைத் தருவதாகும். குறிப்பாக, யூத வாசகர்கள் நிச்சயமாக, “நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய அவசியமில்லை என்றால், இந்த ஆவிக்குரிய அனுபவம் எத்தனை நாட்களுக்கு நீடிக்க முடியும்?” “வாழ்க்கையின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றி என்ன? வரப்போகும் நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி என்ன?” என்று கேட்பார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவில் நாம் நீதிமான்கள் என்று தீர்த்த போது தேவன், நாம் இனி ஒருபோதும் கெட்டுப் போக முடியாது என்ற நிச்சயத்தை தரக்கூடிய ஏழு ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும் அருளினார்.

a. தேவனிடத்தில் சமாதானம் (5:1)—இரட்சிக்கப்படாதவன் “தேவனுக்குச் சத்துருவாய்” இருக்கிறான் (ரோமர் 5:10; 8:7), காரணம், அவன் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக் கொள்ளவும் தேவனுடைய சித்தத்துக்குத் தலைவனங்கவும் முடியாதவனாய் இருக்கிறான். ஏசாயாவில் வரும் இரண்டு வசனங்கள் விஷயத்தைத் தெளிவாக்குகின்றன: “துன்மார்க்கருக்குச் சமாதானம் இல்லையென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (48:22); “நீதியின் கிரியை சமாதானமும்... சுகமுமாம்” (32:17). ஆக்கினைத் தீர்ப்பு என்றால் தேவன் நம்மைப் பாவிகள் என்று தீர்க்கிறார் என்று பொருள், அதாவது தேவன் நம்மோடு போர் தொடுப்பதாக அறிவிக்கிறார்: நீதிமானாக்கப்படுவது என்றால் தேவன் நம்மை நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கிறார், அதாவது அவர் நம்மோடு சமாதானம் செய்து கொள்வதாகப் பிரகடனம் செய்கிறார் என்று பொருள். அது சிலுவை மீது கிறிஸ்து மரித்ததினாலே சாத்தியமாகிறது. “கிருபையும் சத்தியமும் ஒன்றையொன்று சந்திக்கும்; நீதியும் சமாதானமும் ஒன்றையொன்று முத்தம் செய்யும்” (சங்கீதம் 85:10). “நியாயப் பிரமாணம் கோபாக்கிணையை உண்டாக்குவதால்” (ரோமர் 4:15), நியாயப்பிரமாணத்தால் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்பட்ட யாரும் தேவனிடத்தில் சமாதானமாய் இருக்க முடியாது. ஆனால் நீ விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுகையில் நீ நீதிமான் என்று தீர்க்கப்படுகிறாய், இனி நியாயப்பிரமாணம் உன்னைக் குற்றவாளி என்று தீர்க்கவோ, உன்னோடு போர் தொடுப்பதாக அறிவிக்கவோ முடியாது!

b. தேவனிடத்தில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியம் (5:2)—ஒரு யூதன் தேவ சமுகத்தில் சேர முடியாதபடி தேவாலயத்தின் திரைச் சீலை அவனை விலக்கி வைத்தது; புறஜாதியானோ தேவாலயத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சுவர் வரை தான் செல்லலாம், அதைத் தாண்டிப் போய் தேவசமுகத்தில் சேர முடியாது; அந்தச் சுவரைத் தாண்ட முயலும்

புறஜாதியான் எவனும் கொல்லப்படுவான் என்ற எச்சரிப்பு அச்சவரிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இயேசு மரித்த போதோ அந்தத் திரைச் சீலையைக் கிழித்து விட்டார் (லூக்கா 23:45), பகையாக நின்ற பிரிவினையாகிய நடுச்சுவரையும் தகர்த்துப் போட்டார் (எபேசியர் 2:14). கிறிஸ்துவிடே, விசுவாசிக்கும் யூதர்களும் சரி, புறஜாதிகளும் சரி தேவனிடம் கிட்டிச் சேரலாம் (எபேசியர் 2:18; எபிரெயர் 10:19-25); அவர்கள் தேவனுடைய அளவிடற்கரிய கிருபையின் ஐசுவரியத்திலிருந்து எவ்வளவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் (எபேசியர் 1:7; 2:4; 3:8). நாம் “நியாயப் பிரமாணத்திலே” அல்ல, “கிருபையிலே” நிலை கொண்டிருக்கிறோம். நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது நாம் நிலைகொண்டிருப்பதைப் பற்றியது; பரிசுத்தமாக்கப்படுவது என்பது நமது நிலைமையைப் பற்றியது. ஓர் இராஜாவின் பிள்ளை, தோற்றத்தில் எப்படித்தான் காணப்பட்டாலும் தனது தகப்பன் சமூகத்திற்குள் போக முடியுமே. இங்கே “பிரவேசிக்கும்” என்ற சொல், “யாரோ ஒருவரின் தயவால் இராஜ சமூகத்தில் சேருவது” என்று பொருள்படும்.

c. மகிமையான நம்பிக்கை (5:2)—“தேவனிடத்தில் சமாதானம்” நமது கடந்த காலத்தைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்கிறது: அவர் நமது பாவங்களைக் கணக்கில் வைக்கப் போவதில்லை. “தேவனிடத்தில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியம்” நமது நிகழ்காலத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறது: நமக்கு உதவி தேவைப்படும் போதெல்லாம் நாம் அவரிடம் வரலாம். தேவ மகிமையின் நம்பிக்கையோ நமது எதிர்காலத்தைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்கிறது: ஒரு நாளிலே நாமும் அவரது மகிமையில் பங்கடைவோம்! நாம் பாவிகளாய் இருக்கையில் மேன்மை பாராட்டுவதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை (ரோமர் 3:27), ஏனெனில் நாம் தேவமகிமை அற்றவர்களாய் இருந்தோம் (ரோமர் 3:23). ஆனால் கிறிஸ்துவிடே, நாம் அவரது நீதியிலும் மகிமையிலும் மேன்மை பாராட்டுகிறோம்! பவுல் இதை ரோமர் 8:18-30இல் விரிவாக விளக்குவார்.

d. கிறிஸ்தவ நற்குணம் (5:3-4)—நீதிமானாக்கப்பட்டு விட்டால் வாழ்க்கையில் சோதனைகளோ வேதனைகளோ வரவே வராது என்று அர்த்தமல்ல. “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு” (யோவான் 16:33). ஆனால் ஒரு விசுவாசிக்கு, சோதனைகள் அவனுக்குப் பாதகமாக அல்ல, சாதகமாகவே முடியும். எவ்வளவு தான் பாடுகள் நேரிட்டாலும் அதெல்லாம் ஆண்டவரிடம் இருந்து நம்மைப் பிரிக்க முடியாது (ரோமர் 8:35-39); மாறாக, கஷ்டங்கள் நம்மை ஆண்டவரிடம் இன்னும் நெருக்கமாகக் கொண்டு வருகின்றன, நம்மை அதிகமதிக்கமாக ஆண்டவரைப் போலாக்குகின்றன. பாடுகள் கிறிஸ்தவ நற்குணத்தைக் கட்டியெழுப்பும். வசனம் 4இல் வரும் “பரீட்சை” என்ற பதம் “நிரூபிக்கப்பட்ட நற்குணம்” எனப் பொருள்படும். அதன் வரிசை

இதுதான்: உபத்திரவம்—பொறுமை—பரீட்சை—நம்பிக்கை. உபத்திரவம் என்பதற்கான “tribulation” என்ற ஆங்கிலப் பதம் இலத்தீன் சொல்லான “tribulum” (டிரிபுலம்) என்பதிலிருந்து வருகிறது. பவுலின் நாட்களில் “டிரிபுலம்” என்பது தானியங்களைப் போரடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட, கூரான மர ஆணிகள் கொண்ட ஒரு மர உருளையைக் குறித்தது. அந்த உருளை கதிர்க்கட்டுகளின் மேல் இழுக்கப்பட்ட போது தானியத்தையும் பதரையும் தனித்தனியாகப் பிரித்தது. நாம் உபத்திரவங்களின் ஊடே கடந்து சென்று தேவ கிருபையின் மேல் சார்ந்து கொள்கையில் அந்தப் பாடுகள் நம்மிலுள்ள பதரை அகற்றி நம்மைச் சுத்தப்படுத்தவே உதவுகின்றன.

e. தேவ அன்பு இருதயத்தில் (5:5-8)—“நெடுங்காலமாய்க் காத்திருக்குதல் இருதயத்தை இளைக்கப் பண்ணும்” (நீதிமொழிகள் 13:12). ஆனால் அந்த நம்பிக்கை நிறைவேறக் காத்திருக்கையில் தேவ அன்பு நமது “இருதயங்களில் ஊற்றப்படுகிறது”. ஆவியின் கனியாகிய அன்பும் (வசனம் 5), சமாதானமும் வசனம் (1, 2) எப்படி அனுபவமாகிறது என்று கவனியுங்கள். நாம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்னரே, கிறிஸ்து நமக்காக மரிக்கும்படி அவரை இவ்வுலகத்தில் அனுப்பினதினாலே தேவன் தமது அன்பை நிரூபித்துக் காட்டினார். இப்பொழுதோ நாம் அவரது பிள்ளைகளாகி விட்ட படியினால் அவர் நம்மை இன்னும் அதிகமாக நேசிப்பது நிச்சயம். ஆவியானவர் மூலமாக வரும் இந்த அன்பின் உள்ளான அனுபவமே நாம் உபத்திரவங்களினூடே கடந்து செல்கையில் நம்மைத் தாங்குகிறது.

மருத்துவ மனையில் இருந்த ஒரு இளைஞனைப் பல மாதங்களாகச் சந்தித்து வந்தேன். அவன் தீயில் அகப்பட்டு ஏறக்குறைய மரணத்தின் விளிம்புக்கே சென்றிருந்தான். அந்த மாதங்களில் அவனுக்கு எத்தனை அறுவை சிகிச்சைகள், எத்தனை தோல் மாற்றுச் சிகிச்சைகள் நடந்தனவோ எனக்குத் தெரியாது, எத்தனை மருத்துவ நிபுணர்கள் அவனைப் பார்த்தனர் என்பதும் தெரியாது. அந்தக் கடினமான மாதங்களில் எல்லாம் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்தது மருத்துவர்கள் கொடுத்த விளக்கங்கள் அல்ல, ஆனால் ஒரு நாளிலே அவன் நிச்சயமாய்க் குணம் பெறுவான் என்று அவர்கள் அளித்த வாக்குகளே. அது ஒன்றே அவன் நம்பிக்கையானது. அந்த நம்பிக்கைக்குப் பக்கபலமாய் அமைந்தது அவனுக்கு ஆதரவாய் நின்று தோளோடு தோள் கொடுத்த அவனது குடும்பத்தினரும் உற்ற நண்பர்களும். தேவ அன்பு அவர்கள் மூலமாய் அவனுக்குப் பாய்ந்து சென்றது. அவன் சுகம் பெற்று எழுந்தான், இன்று தேவனுக்கே மகிமையைச் செலுத்துகிறான்.

விசுவாசம் (வசனம் 1), நம்பிக்கை (வசனம் 2) மற்றும் அன்பு (வசனம் 5) ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு விசுவாசிக்கு வாழ்வின் போராட்டங்களில் பொறுமையைக் கொடுக்கின்றன. பொறுமையானது,

விசுவாசியானவன் நற்குணத்தில் வளரவும், தேவனுடைய பிள்ளையாக முதிர்ச்சி பெறவும் வைக்கிறது (யாக்கோபு 1:1-4).

f. வரும் கோபாக்கினையிலிருந்து இரட்சிப்பு (5:9-10)—
பவுலின் வாதம் இதுதான்: நாம் பாவிளாய் இருந்தபோதே தேவன் நம்மை இரட்சித்தார் என்றால், இப்பொழுது நாம் அவர் பிள்ளைகளாகி விட்ட பின் நம்மை இரட்சித்துக் கொண்டே இருப்பது நிச்சயம். “கோபாக்கினை வரவிருக்கிறது”—ஆனால் உண்மையான விசுவாசி எவனும் அதைச் சந்திக்கவே நேராது (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:9-10; 5:8-10). மேலும், கிறிஸ்துவின் மரணம் நமக்காக இவ்வளவு செய்திருக்கும் என்றால், பரலோகில் நமக்காகப் பரிந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் அவரது ஜீவன் நமக்காக இன்னும் எவ்வளவு அதிகம் செய்யும் என்று வாதிடுகிறார் பவுல். “அவருடைய ஜீவனாலே இரட்சிக்கப்படுவது” என்பது ரோமர் 4:25ஐக் குறிக்கிறது: “நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதற்காக எழுப்பப்பட்டும் இருக்கிறார்.” அவர் ஜீவிப்பதால் நாம் நித்தியா நித்திய காலமாக இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (எபிரெயர் 7:23-25).

ஒருவர் உயிர் பிரியும் வரை அவர் எழுதிய உயிலுக்கு மதிப்பில்லை. பிறகு உயிலை அமுல் படுத்தும் உரிமை பெற்றவர் வந்து உயிலைப் பிரித்து, அதில் உள்ளதின்படி சொத்துக்கள் பங்கிடப் படுகின்றனவா என்று பார்க்கிறார். ஆனால் அப்படி உயில் நிறைவேற்றப்படுகின்றதா என்று பார்க்க வேண்டியவரே சொத்தின் மேல் ஆசை கொண்டால் நியாயமற்ற முறையில் சொத்தை அபகரிக்கவும் கூடும். சட்டத்தின் நெளிவு சுளிவுகளைக் கண்டுபிடித்துத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி சொத்தைத் திருட வழி பார்க்கலாம்.

இயேசு கிறிஸ்து தமது உயிலில் நமது பெயர்களை எழுதி விட்டார், அந்த உயிலையும் தமது இரத்தத்தினாலேயே எழுதினார். “இந்தப் பாத்திரம் உங்களுக்காகச் சிந்தப்படுகிற என்னுடைய இரத்தத்தினாலாகிய புதிய உடன்படிக்கையாய் இருக்கிறது” (லூக்கா 22:20). அந்த உயில் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அவர் தமது உயிரைக் கொடுத்தார்; பிறகு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்து அந்த உயிலை அமுல்படுத்துவதற்காக சுதந்தரத்தைப் பங்கிடுவதற்காக மீண்டும் பரலோகம் சென்றார். ஆக, “அவருடைய ஜீவனாலே நாம் இரட்சிக்கப்படுகிறோம்.”

g. தேவனோடு ஒப்புரவாகுதல் (5:11)—“பாவ நிவிர்த்தி” என்ற சொல் “ஒப்புரவாகுதல், தேவனோடு மறுபடியும் ஐக்கியத்திற்குள் கொண்டு வரப்படுதல்” என்று பொருள்படும். இதே பதம் வசனம் 10இலும் குறிப்பிடப்படுகிறது. ரோமர் 1:18-32இல் பவுல் மக்கள் தேவனுக்கு எப்படி சத்துருக்களாய் இருக்கின்றனர், அதன் விளைவாக நித்திய கோபாக்கினைக்கு தீர்க்கப்படுகின்றனர் என்று விவரிக்கிறார்.

ஆனால் தேவன் மனிதன் மீது போர் தொடுக்கவில்லை. மாறாக அவர், மனிதர்கள் தேவனோடு ஒப்புரவாகத் தக்கதாக, சமாதானக் காரணராகத் தமது சொந்த குமாரனையே அனுப்பினார் (எபேசியர் 2:11-18).

நீதிமானாக்கப்படுவதன் இந்த ஏழு ஆசீர்வாதங்களும் நமது இரட்சிப்பு கிறிஸ்துவில் எவ்வளவு பத்திரப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகின்றன. நியாயப்பிரமாணத்துடன் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாத, கிருபையினால் மட்டுமே வரக்கூடிய, நமது கடந்த காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலத்தைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஓர் இரட்சிப்பு நமக்கு உண்டு. கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தார்; கிறிஸ்து நமக்காக ஜீவிக்கிறார்; கிறிஸ்து நமக்காக வரப்போகிறார்! அல்லேலூயா, என்ன அருமையான இரட்சகர்!

2. நாம் நீதிமானாக்கப்படுவதன் ஆதாரம் (5:12-21)

இயேசு கிறிஸ்து என்னும் நபரிலே பாவினை இரட்சிப்பது தேவனுக்கு எப்படி சாத்தியம்? சிலுவை மீதிலே கிறிஸ்து நமக்குரிய இடத்தை எடுத்துக் கொண்டார் என்று எப்படியோ புரிந்து கொள்கிறோம், ஆனால் அது எப்படி சாத்தியம்?

இந்தப் பகுதியிலே பவுல் இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்கிறார், இந்த வசனங்கள் தான் இந்நிருபத்தின் இதயம் எனலாம். இந்த வசனங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இந்தப் பகுதி பற்றிய சில பொதுவான உண்மைகளை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். முதலாவதாக, “ஒரே” என்ற சிறு சொல் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் கவனியுங்கள். அது 11 முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கே முக்கியக் கருத்து நம்மை ஆதாமுடனும், கிறிஸ்துவுடனும் அடையாளம் கண்டுகொள்வதாகும். இரண்டாவதாக, “ஆண்டு கொள்வது” அல்லது “ஆளுவது” என்ற பதம் மீண்டும் மீண்டுமாக 5 முறை வருகிறது. ஆதாம், கிறிஸ்து ஆகிய இரண்டு மனிதர்கள் ஆளுக்கொரு இராஜ்யத்தின் மேல் ஆளுகை புரிவதை பவுல் காண்கிறார். இறுதியாக, “அதிகமாக” என்ற வார்த்தை 5 முறை வருகின்றது. இதன் பொருள், நாம் ஆதாமில் இழந்ததை விட அதிகமாகக் கிறிஸ்துவில் பெற்றுக் கொண்டோம் என்பது!

சுருங்கச் சொன்னால், இந்தப் பகுதி ஆதாமையும் கிறிஸ்துவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது. ஆதாம் பழைய சிருஷ்டிப்பின் மேல் ஆளுகை பெற்றான், பாவம் செய்தான், இராஜ்யத்தை இழந்தான். ஆதாமின் பாவத்தின் காரணத்தால் முழு மனுக்குலமும் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்கும் மரணத்துக்கும் உள்ளாயிற்று. கிறிஸ்து புதிய சிருஷ்டிப்பின் மேல் இராஜாவாக வந்தார் (2 கொரிந்தியர் 5:17). சிலுவை மீது கீழ்ப்படிந்ததினாலே, நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் சம்பாதித்தார். ஆதாமின் பாவத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டிருந்த கேடு அனைத்தையும்

அவர் நீக்கிப் போட்டது மட்டுமின்றி நம்மை தேவனுடைய புத்திரர்களாகவே மாற்றியதால் இன்னும் “அதிகமாக” நிறைவேற்றினார். இந்த “அதிகமாய்” என்பது எவையெவற்றில் என்பதை பவுல் ரோமர் 5:1-11இல் ஏற்கனவே விளக்கி விட்டார்.

கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்கள் சில சமயங்களில் “ஒரேயொரு மனிதன் கீழ்ப்படியவில்லை என்பதற்காக கடவுள் முழு உலகையும் குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பது நியாயமா?” எனக் கேட்கின்றனர். அது நியாயம் மட்டுமல்ல, அது ஞானமும் கிருபையும் உள்ளதும் கூட. முதலாவது, தேவன் ஒவ்வொரு தனி நபரையும் தனித்தனியாகச் சோதித்துப் பார்த்திருந்தாலும் விளைவு இப்படியே தான் இருந்திருக்கும்: கீழ்ப்படியாமை. ஆனால் அதைவிட முக்கியமானது, ஒரே மனிதன் (ஆதாம்) மூலமாக மனுக்குலத்தைக் குற்றவாளியென்று தீர்த்ததால், ஒரே மனிதன் (இயேசு கிறிஸ்து) மூலமாக தேவன் முழு மனுக்குலத்தை இரட்சிக்கவும் முடிந்தது! நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆதாமின் இனத்தவர், எனவே அவனது செய்கைகள் நம்மையும் பாதிக்கின்றன. (இனத்தலைவன் என்ற உதாரணத்துக்கு எபிரெயர் 7:9-10 பார்க்க.) விழுந்து போன தூதர்கள் இரட்சிக்கப்பட முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் ஒரு இனமல்ல. அவர்கள் தனித்தனியே பாவம் செய்தனர், தனித்தனியே நியாயம் தீர்க்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய நியாயத்தீர்ப்பைத் தன் மேல் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களை இரட்சிக்கக் கூடிய ஒரு பிரதிநிதி இருக்க முடியாது. ஆனால் நீங்களும் நானும் நமது இனத்தின் தலைவனாகிய ஆதாமில் கெட்டுப் போனதால், புதுச் சிருஷ்டிக்குத் தலையாகிய கிறிஸ்துவில் மீட்கப்படலாம். தேவனுடைய திட்டம் கிருபை நிறைந்தது, ஞானம் உள்ளது.

நமது இறுதிக் கேள்விக்குப் பதில் தேவை: நாம் இனரீதியாக ஆதாமுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்று அறிவது எப்படி? இதற்குப் பதில் ரோமர் 5:12-14இல் காணப்படுகிறது. அந்த வாதம் இதுதான்: எல்லா மனிதர்களும் மரிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் மரணம், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாததால் வந்த விளைவு. ஆதாம் முதல் மோசே வரைக்கும் எந்த நியாயப் பிரமாணமும் இருக்கவில்லை, எனினும் மனிதர்கள் மரிக்கவே செய்தனர். ஒரு பொதுவான விளைவு இருக்குமென்றால் அதற்கு ஒரு பொதுவான காரணமும் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காரணம் யாது? அது ஒன்றே ஒன்றாகத் தான் இருக்க முடியும்: ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமை. ஆதாம் பாவம் செய்தான், பின்னர் மரித்தான். அவனது சந்ததியினர் யாவரும் மரித்தனர் (ஆதியாகமம் 5), ஆனால் அப்பொழுது நியாயப்பிரமாணம் ஏதும் இருக்கவில்லை. முடிவு: அவர்கள் ஆதாமின் பாவத்தின் நிமித்தமாக மரித்தனர். “எல்லா மனுஷரும் பாவம் செய்தபடியால்” (வசனம் 12) என்பது “எல்லா மனுஷரும் ஆதாமின் பாவத்தில் பாவம்

செய்தபடியால்” எனப் பொருள்படும். மனிதர்கள் தங்கள் சொந்தப் பாவங்களின் நிமித்தமாகச் சாவதில்லை; அப்படியானால் குழந்தைகள் சாக வேண்டியதில்லையே (ரோமர் 9:11). மனிதர்கள் சாவதற்குக் காரணம் அவர்கள் ஆதாமின் இனத்தவர், “ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறார்கள்” (1 கொரிந்தியர் 15:22).

இந்த வேத பகுதியைக் குறித்த இந்தப் பொதுவான உண்மைகளைப் புரிந்து கொண்ட நாம் இப்பொழுது, பவுல் ஆதாமுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும்; ஆதாமின் பாவத்துக்கும் கிறிஸ்துவின் சிலுவை பரியந்தக் கீழ்ப்படிதலுக்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமைகளை விளக்குவதை ஆராய்வோம்.

a. ஆதாமின் மீறுதலும் கிறிஸ்துவின் கிருபையான ஈவும் (5:15)—ஆதாமின் மீறுதலின் காரணமாக அநேகர் மரித்தனர்; கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலின் நிமித்தமாக தேவனின் கிருபை பெருகி அநேகருக்கு ஜீவனைக் கொண்டு வருகிறது. இங்கே “அநேகர்” என்று வருவது உண்மையில் வசனம் 12, 18இல் வருவது போல “எல்லா மனுஷரையும்” என்றே பொருள்படும். “அதிகமாய்” என்பதையும் கவனியுங்கள்; காரணம் கிறிஸ்துவின் கிருபை வெறும் சீர்ப் பிரகாரமான உயிரை மட்டுமல்ல, ஆவிக்குரிய ஜீவனையும், அதிலும் பரிபூரண ஜீவனையும் அருளுகின்றது. கிறிஸ்து மரணத்தை ஜெயித்தார், ஒரு நாளிலே “கிறிஸ்துவுக்குள்” மரித்தோர் அனைவரையும் உயிரோடு எழுப்புவார். அங்கேயே நிறுத்தி விடுவார் என்றால், ஆதாமின் பாவத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை மாத்திரமே மாற்றியிருப்பார்; ஆனால் அவர் அதை விட “அதிகமாய்ச்” செய்தார். தம்மை விசுவாசிக்கிற யாவருக்கும் அவர் நித்திய ஜீவனைப் பரிபூரணமாகத் தந்தருளுவார் (யோவான் 10:10).

b. ஆதாமின் பாவத்தின் விளைவும், கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலின் விளைவும் (5:16)—ஆதாமின் பாவம் நியாயத் தீர்ப்பையும் ஆக்கினைத் தீர்ப்பையும் கொணர்ந்தது; ஆனால் கிறிஸ்து சிலுவையில் முடித்த கிரியையோ பாவியை நீதிமானாக்குகிறது. ஆதாம் பாவம் செய்தபோது அவன் அநீதியுள்ளவன் என்று தீர்ப்பு செய்யப்பட்டான். பாவி ஒருவன் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கையில், அவன் நீதிமானாக்கப்படுகிறான்—கிறிஸ்துவுக்குள் நீதிமான் என்று தீர்க்கப்படுகிறான்.

c. இரண்டு “ஆட்சிகள்” (5:17)—ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமை யினால் மரணம் ஆட்சி புரியலாயிற்று. ஆதியாகமம் 5இல் “ஆதாமின் வம்ச வரலாற்றைப்” படித்துப் பாருங்கள். “அவன் மரித்தான்” என்ற சொற்றொடர் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் கவனியுங்கள். வசனம் 14இல் பவுல், “ஆதாம் முதல் மோசே வரைக்கும்” தேவனுடைய திட்டவட்டமான கட்டளை ஒன்றை மீறின ஆதாமின் மீறுதலுக்கு

ஒப்பாகப் பாவம் செய்யாதவர்களும் மரிக்கவே செய்தனர் என்று வாதிடுகிறார். அப்பொழுது நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வில்லை. “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோமர் 6:23). மனிதர்களின் வாழ்வில் பாவம் ஆட்சி புரிந்ததால் (ரோமர் 5:21), மரணமும் ஆட்சி புரிந்தது (வசனம் 14, 17).

ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஒரு புதிய இராஜ்யத்தில் காலடியெடுத்து வைக்கிறோம்: “தேவனுடைய ராஜ்யம் புசிப்பும் குடிப்பும்ல்ல, அது நீதியும் சமாதானமும் பரிசுத்த ஆவியினால் உண்டாகும் சந்தோஷமுமாய் இருக்கிறது” (ரோமர் 14:17). “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிற படியால்” நாம் நீதியுள்ளவர்கள் என்று தீர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம், தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம், தேவமகிமையை அடைவோம் என்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மை பாராட்டுகிறோம் (சந்தோஷம் கொண்டாடுகிறோம்). கவனியுங்கள், நாம் ஆளுகிறோம்! “இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளுவார்கள் என்பது அதிக நிச்சயமாமே.” ஆதாமில் நாம் நமது ஆட்சியை, இராஜ மேன்மையை இழந்து போனோம், இயேசு கிறிஸ்துவிலோ இராஜாக்களாக அரசாளுகிறோம். “அதிகமாய்” ஆளுகிறோம்! நமது ஆவிக்குரிய ஆட்சி, ஆதாமின் பூலோக ஆட்சியை விட மேன்மையானது, காரணம் நாம் “கிருபையின் பரிபூரணத்தையும், நீதியாகிய ஈவின் பரிபூரணத்தையும்” பெறுகிறோம் (ரோமர் 5:17).

d. ஒரே மீறுதலும் ஒரே கீழ்ப்படிதலும் (5:18-19)—ஆதாம் தொடர்ச்சியாக நிறையப் பாவங்கள் செய்ய வேண்டியதிருக்கவில்லை. தேவன் ஆதாமை ஒரேயொரு கட்டளையினால் சோதித்தார், அதில் அவன் தவறினான். அது ஒரு “மீறுதல்” என்றும் “கீழ்ப்படியாமை” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. மீறுதல் என்றால் “மீறி நடப்பது—கிழிக்கப்பட்ட கோட்டைத் தாண்டுவது.” ஆதாம் எதுவரை செல்லலாம் என்று தேவன் ஒரு எல்லையைக் குறித்தார், அவனோ அந்த எல்லையை மீறத் துணிந்தான். “நீ தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சத்தின் கனியையும் புசிக்கவே புசிக்கலாம், ஆனாலும் நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம்; அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்” (ஆதியாகமம் 2:16-17).

“ஒரே மீறுதல்”, “ஒரே கீழ்ப்படிதலோடு” ஒப்பிடப்படுகிறது. அதாவது கிறிஸ்து சிலுவையில் செய்து முடித்த நீதியின் கிரியை. வசனம் 19இல் பவுல் அதை “ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதல்” என்று அழைக்கிறார் (பிலிப்பியர் 2:5-12 பார்க்க). சிலுவையில் கிறிஸ்து செலுத்தின தியாக பலியினாலே “நீதிமானாக்கப்”படுவதுடன் “ஜீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பும்” உண்டாயிற்று. நீதிமானாக்கப்படுவது என்றால் தேவனுக்கு முன்பாக நமது நிலையைக் குறிக்கும் வெறும் சட்டத்துறைப்

பதம் மட்டுமல்ல (அதாவது, “நான் பாவமே செய்யாதது போல”); அது ஒரு விதமான வாழ்க்கை முறையையும் உருவாக்குகிறது. வசனம் 18இல் வரும் “ஜீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பும்”, வசனம் 19இல் வரும் “நீதிமான்களாக்கப்படுவதும்” ஒன்றுக்கொன்று இணையானவை. வேறு விதமாகச் சொன்னால், நாம் நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது, கிறிஸ்துவுடனான ஜீவனுள்ள உறவின் விளைவு. இந்த உறவு, ஐக்கியம் ஒரு புது விதமான வாழ்வில், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகின்ற நீதியான வாழ்க்கை முறையில் வெளிப்பட வேண்டும். ஆதாமுடன் நமது ஐக்கியம் நம்மைப் பாவிக்காக்கிற்று; கிறிஸ்துவுடன் நமது ஐக்கியம் நம்மை “ஜீவனை அடைந்து ஆளுபவர்களாக” ஆக்குகிறது.

e. நியாயப்பிரமாணமும் கிருபையும் (5:20-21)—“பின்னர் நியாயப்பிரமாணம் நுழைந்தது...” (ஒரு ஆங்கில மொழியாக்கம்); அல்லது, “...நியாயப்பிரமாணம் வந்தது”. கிருபை என்பது தேவனுடைய திட்டத்தின் பிற்சேர்க்கை அல்ல; கிருபை, ஆதி முதலே தேவனது திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாயிருந்தது. தேவன் ஆதாம் ஏவாளைக் கிருபையுடன் நடத்தினார்; முற்பிதாக்களுடன் கிருபையாக இடைபட்டார்; இஸ்ரவேல் தேசத்துடன் கிருபையிலே செயல்பட்டார். தமது கிருபைக்குப் பதிலாக அல்ல, தமது கிருபை அவசியம் என்பதை மனிதனுக்கு உணர்த்தவே மோசேயின் மூலமாக நியாயப்பிரமாணத்தை அருளினார். நியாயப்பிரமாணம் தற்காலிகமானது, கிருபையோ நிரந்தரமானது.

ஆனால் நியாயப்பிரமாணம் மனிதனின் பாவங்களைப் பெருக்கப் பெருக்க, தேவனுடைய கிருபை அதைவிட அதிகமாகப் பெருகிக் கொண்டே போனது. தேவ கிருபை மனிதனின் பாவங்களை மூடுவதற்குத் தாராளமாகப் போதியது. பாவமும் மரணமும் இன்னும் உலகில் ஆட்சி புரிந்த போதிலும் கிறிஸ்துவின் நீதியின் மூலமாகத் தேவ கிருபையும் ஆட்சி புரியவே செய்கிறது. கிறிஸ்தவனின் சரீரம் சாவுக்கு ஏதுவானது; அவனது பழைய சுபாவம் அவனைப் பாவம் செய்யத் தூண்டுகிறது; ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவினாலே அவன் “ஜீவன் அடைந்து ஆளக்கூடும்”, காரணம் அவன் கிறிஸ்துவின் கிருபையின் இராஜ்யத்தில் பங்கு வகிக்கிறான்.

இன்று உலகில் நடைபெறும் இரு வேறு “ஆட்சிகளுக்கு” இடையேயான போராட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ள ஒரு பழைய ஏற்பாட்டு சம்பவம் நமக்கு உதவுகிறது. தேவன் சவுலை இஸ்ரவேலின் இராஜாவாக இராதபடி புறக்கணித்து விட்டு, தாவீதை அபிஷேகம் பண்ணுவித்தார். தாவீதை நம்பியவர்கள் நாளடைவில் அவனது சந்தோஷமும் சமாதானமும் நிறைந்த இராஜ்யத்தில் பங்கடைந்தனர். சவுலை நம்பியவர்களோ இறுதியில் வெட்கத்திலும் தோல்வியிலும் முடிவுற்றனர்.

தாவீதைப் போல, இயேசு கிறிஸ்துவும் தேவனால் அபிஷேகிக்கப்பட்ட இராஜா ஆவார். சவுலைப் போல, சாத்தானும் இந்த உலகில் கிரியை செய்யவும், மனிதர்களைத் தன்வசம் இழுக்கவும் உரிமை பெற்றுள்ளான். ஆதாமைத் தலைமையாகக் கொண்ட “பழைய சிருஷ்டிப்பின்” மேல் பாவமும் மரணமும் ஆளுகை செய்கின்றன, ஆனால் கிறிஸ்துவைத் தலைமையாகக் கொண்ட “புது சிருஷ்டிப்பின்” மேல் கிருபையும் நீதியும் ஆட்சி புரிகின்றன. நாம் நம்மை அவருக்கு ஒப்புக் கொடுக்க, கொடுக்க “ஜீவனை அடைந்து ஆளுகை” செய்வோம்.

வசனம் 14இல், ஆதாம் “பின்பு வந்தவருக்கு முன்னடையாள மானவன்” என்று வாசிக்கிறோம். ஆதாம் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு அடையாளமாக, மாதிரியாக இருக்கிறான். ஆதாம் மண்ணிலிருந்து வந்தவன், கிறிஸ்துவோ விண்ணிலிருந்து உதித்தவர் (1 கொரிந்தியர் 15:47). ஆதாம் அழகும் அன்பும் நிரம்பி வழிந்ததொரு தோட்டத்திலே சோதிக்கப்பட்டான்; இயேசுவோ வனாந்தரத்திலே சோதனையைச் சகித்தார், வெறுப்பும் அலங்கோலமும் நிறைந்த சூழலில் ஈனச் சிலுவையிலே மரித்தார். ஆதாம் ஒரு திருடன், பரதீசிலிருந்து துரத்தி விடப்பட்டான்; இயேசு கிறிஸ்துவோ திருடனைப் பார்த்து, “இன்றைக்கு நீ என்னுடனே கூடப் பரதீசில் இருப்பாய்” என்றார் (லூக்கா 23:43). பழைய ஏற்பாடு “ஆதாமின் வம்சவரலாறு” (ஆதியாகமம் 5:1), அது ஒரு “சாபத்துடனே” முடிவு பெறுகிறது (மல்கியா 4:6). புதிய ஏற்பாடோ “இயேசு கிறிஸ்துவின் வம்ச வரலாறு” (மத்தேயு 1:1), அது “இனி ஒரு சாபமும் இராது” என்ற வார்த்தைகளுடன் நிறைவு பெறுகிறது (வெளிப்படுத்தல் 22:3).

“ஆதாமுக்குள்” இருப்பதைப் பற்றி நீங்கள் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை, காரணம் அது உங்களது முதல் பிறப்பினால் தானாக வந்தது, அதன் மேல் உங்களுக்கு எந்த அதிகாரமும் இருக்கவில்லை. ஆனால் நீங்கள் “ஆதாமுக்குள்” தரித்திருக்க வேண்டியதில்லை— காரணம் நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்கலாம்—விண்ணிலிருந்து வரக் கூடிய புதுப் பிறப்பு—“கிறிஸ்துவுக்குள்ளான” இரண்டாம் பிறப்பு. ஆகவே தான் “நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்” என்றார் இயேசு (யோவான் 3:7).

ரோமர் 6:1-23

ஆகையால் என்ன சொல்லுவோம்? கிருபை பெருகும்படிக்குப் பாவத்திலே நிலைநிற்கலாம் என்று சொல்லுவோமா? கூடாதே. ² பாவத்துக்கு மரித்த நாம் இனி அதிலே எப்படிப் பிழைப்போம்? ³ கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்ற நாமனைவரும் அவருடைய மரணத்துக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றதை அறியாமலிருக்கிறீர்களா? ⁴ மேலும் பிதாவின் மகிமையினாலே கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டது போல், நாமும் புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ளும்படிக்கு, அவருடைய மரணத்திற்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானத்தினாலே கிறிஸ்துவுடனேகூட அடக்கம் பண்ணப்பட்டோம். ⁵ ஆதலால் அவருடைய மரணத்தின் சாயலில் நாம் இணைக்கப்பட்டவர்களானால், அவர் உயிர்த்தெழுதலின் சாயலிலும் இணைக்கப்பட்டிருப்போம். ⁶ நாம் இனிப் பாவத்துக்கு ஊழியஞ்செய்யாதபடிக்கு, பாவசரீரம் ஒழிந்து போகும்பொருட்டாக, நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டதென்று அறிந்திருக்கிறோம். ⁷ மரித்தவன் பாவத்துக்கு நீங்கி விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறானே.

(ரோமர் 6:1-7)

13 நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அநீதியின் ஆயுதங்களாகப் பாவத்திற்கு ஒப்புக் கொடாமல், உங்களை மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுங்கள். ¹⁴ நீங்கள் நியாயப் பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறபடியால், பாவம் உங்களை மேற்கொள்ள மாட்டாது.

(ரோமர் 6:13-14)

20 பாவத்திற்கு நீங்கள் அடிமைகளாயிருந்த காலத்தில் நீதிக்கு நீங்கினவர்களாயிருந்தீர்கள். ²¹ இப்பொழுது உங்களுக்கு வெட்கமாகத் தோன்றுகிற காரியங்களினாலே அக்காலத்தில் உங்களுக்கு என்ன பலன் கிடைத்தது? அவைகளின் முடிவு மரணமே. ²² இப்பொழுது நீங்கள் பாவத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுக்கு அடிமைகளானதினால், பரிசுத்தமாகுதல் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பலன், முடிவோ நித்தியஜீவன். ²³ பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபைவரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்தியஜீவன்.

(ரோமர் 6:20-23)

வாழ்வதற்காக சாவது

நீதிமன்றத்திலே வழக்கு நடைபெறும்போது அடிக்கடி வழக்கறிஞர்கள் எழுந்து, “கனம் நீதிபதி அவர்களே, இதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்!” என்று கூறுவார்கள். பவுலின் நிருபம் வாசிக்கப் படுவதைக் கேட்ட அநேக ரோமக் கிறிஸ்தவர்களும் கூட அப்படித்தான் ஆட்சேபம் எழுப்ப நினைத்திருப்பார்கள். அவர்களது எண்ணங்களையெல்லாம் பவுல் ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது. அதிகாரங்கள் 6 முதல் 8இல் பவுல், விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற தனது கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவாக வாதிடுகின்றார். அவர் மூன்று ஆட்சேபங்களை எதிர்பார்த்தார்: (1) “நாம் பாவம் செய்யும்போது தேவ கிருபை பெருகுகிறது என்றால், தொடர்ந்து பாவம் செய்வோமே, இன்னும் கிருபை பெருகத்தானே செய்யும்” (6:1-14); (2) “நாம் தான் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படாமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறோமே, நம் மனம் போல வாழ்வதில் என்ன தவறு” (6:15-7:6) மற்றும் (3) “நீர் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தைப் பாவமாக்கி விட்டீர்” (7:7-25).

இந்த ஆட்சேபணைகள், பவுலின் நிருபத்தை வாசித்தவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை, கிருபையையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுகின்றன. அவர்கள், ஒன்று சட்டதிட்ட வாதம், இல்லாவிடில் கட்டுப்பாடற்ற சுதந்தரம் என இரு பக்கமும் மிதமிஞ்சிய நிலைகளுக்கே போனார்கள். எனவே நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பதற்கு ஆதரவாக வாதிட்ட அதே வேளையில் பவுல், பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் பற்றியும் விவரித்தார். நாம் எப்படி வெற்றியுள்ள (அதிகாரம் 6), விடுதலையுள்ள (அதிகாரம் 7), நிச்சயமுள்ள (அதிகாரம் 8) வாழ்க்கை வாழ முடியும் என்பதை எடுத்துக் கூறினார். நமது மாம்சம், நியாயப்பிரமாணம், பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு இடையேயுள்ள உறவை விளக்கிக் காட்டினார். பாவத்தின் மேல் வெற்றி காண்பதற்கு அதிகாரம் 6இல் மூன்று அறிவுரைகளை வழங்குகிறார் பவுல்.

1. அறிந்திருங்கள் (6:1-10)

வசனங்கள் 3, 6, 9இல் “அறிந்து” என்ற பதம் திரும்பத் திரும்ப வருவது, பவுல் நாம் ஒரு அடிப்படை சத்தியத்தை விளங்கிக் கொள்ளும்படி விரும்பியதைக் காட்டுகிறது. கிறிஸ்தவ ஜீவியமானது கிறிஸ்தவ அறிவைப் பொறுத்தது; கடமை எப்பொழுதும் கொள்கையையே அடித்தளமாகக் கொண்டது. சாத்தான் ஒரு கிறிஸ்தவனை அறியாமையில் கட்டி வைப்பான் என்றால் அவனை வீரியமின்றி முடக்கி வைத்து விடுவான்.

பவுல் இங்கே கற்பிக்கும் அடிப்படை சத்தியம், விசுவாசியானவன் கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதலில் தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்தல் ஆகும். பாவத்திலும் ஆக்கினைத் தீர்ப்பிலும் நாம் ஆதாமுடன் அடையாளம் காணப்படுவது போலவே, நீதியிலும் நீதிமானாக்கப்படுவதிலும் நாம் கிறிஸ்துவில் அடையாளம் காணப்படுகிறோம். ரோமர் 5:12இல் பவுலின் பேச்சு மாறுகிறது—அவர் “பாவங்கள்” பற்றிப் பேசுவதை விட்டு விட்டு “பாவத்தைப்” பற்றி—செயல்களை அல்ல, அதன் அடிப்படையை, கணியை அல்ல, அதன் வேரைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்குகிறார். இயேசு கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தது மட்டுமல்ல, அவர் பாவத்திற்கே மரித்து விட்டார், அவரோடு கூட நாமும் மரித்து விட்டோம். ஒரு வேளை இந்த இரண்டையும் இப்படி ஒப்பிட்டுக் காட்டலாம்.

ரோமர் 3:21-5:21

பதிலீடு :

அவர் எனக்குப் பதிலாக :

அவர் என் பாவங்களுக்காக

மரித்தார்

அவர் பாவத்தின் தண்டனையைச்

செலுத்தித் தீர்த்தார்

நீதிமானாக்கப்படுதல்:

நீதி எனக்குச் சாட்டப்படுதல்

(நீதி என் கணக்கில் வரவு

வைக்கப்படுவது)

அவரது மரணத்தால் இரட்சிப்பு

ரோமர் 6-8

ஐக்கியம்:

நான் அவரோடு ஒன்றாக

அவர் பாவத்துக்கே மரித்து

விட்டார்

அவர் பாவத்தின் வலிமையை

முறித்தார்

பரிசுத்தமாக்கப்படுதல்:

நீதி எனக்கு வழங்கப்படுதல்

(என் வாழ்வின் பங்காக

மாறுவது)

அவரது ஜீவனால் இரட்சிப்பு

வேறு விதமாகச் சொன்னால், விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது தேவனுக்கும் எனக்கும் இடையேயான வெறும் சட்டப்பூர்வமான விஷயம் மட்டுமல்ல; அது ஜீவனுள்ள ஓர் உறவுமாகும். அது “ஜீவனை அளிக்கின்ற நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு” (ரோமர் 5:18). நான் கிறிஸ்துவில் இருக்கிறேன், அவரோடு ஒன்றாக

அடையாளம் காணப்படுகிறேன். எனவே கிறிஸ்துவுக்கு என்னவெல்லாம் நடந்ததோ அதெல்லாம் எனக்கும் நடந்தது. அவர் மரித்த போது, நானும் மரித்தேன். அவர் எழுந்தபோது, அவரில் நானும் எழுந்தேன். இப்பொழுது நான் அவரோடே கூட உன்னதங்களில் உட்கார வைக்கப்பட்டுள்ளேன்! (எபேசியர் 2:10; கொலோசெயர் 3:1-3 பார்க்க.) கிறிஸ்துவுடன் ஜீவனுள்ள உறவு கொண்டிருப்பதால், அவருடன் ஒன்றாயிருப்பதால் விசுவாசியானவன் பாவத்தோடு முழுக்க முழுக்க வேறுபட்ட ஒரு புது வகையான உறவு உடையவன்.

a. அவன் பாவத்துக்கு மரித்திருக்கிறான் (6:2-5)—இங்கே பவுல் கூறும் விளக்கம் ஞானஸ்நானமாகும். கிரேக்கப்பதத்திற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உள்ளன: (1) வார்த்தைக்கு வார்த்தை பொருள் கொள்வது—மூழ்கச் செய்து; (2) உவமேயமாகப் பொருள் கொள்வது—ஒருவரோடு அடையாளம் காணப்படுவது. இரண்டாவது பொருளுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு 1 கொரிந்தியர் 10:2: “எல்லாரும் மோசேக்குள்ளாக மேகத்தினாலும் சமுத்திரத்தினாலும் ஞானஸ்நானம் பண்ணப் பட்டார்கள்.” இஸ்ரவேல் தேச மக்கள், செங்கடலைக் கடந்த போது மோசேயுடன் அடையாளம் காணப்பட்டனர்.

இந்த வேத பகுதியில் பவுல் இருவிதமான அர்த்தங்களையும் மனதில் கொண்டே பேசுவது போல்தோன்றுகிறது. காரணம், அவர் தனது வாசகர்களுக்கு, பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஞானஸ்நானத்தினால் அவர்கள் கிறிஸ்துவுடன் அடையாளம் காணப்பட்டதை நினைவூட்ட, அவர்கள் பெற்ற தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் அனுபவத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றோம்” (வசனம் 3) என்பதும், “ஒரே ஆவியினாலே ஒரே சரீரத்திற்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட்டோம்” (1 கொரிந்தியர் 12:13) என்பதும் ஒன்றே. தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்துக்கும் ஆவியானவரின் ஞானஸ்நானத்துக்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசம் உண்டு (யோவான் 1:33). பாவி ஒருவன் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கையில், உடனடியாகவே தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் பிறக்கின்றான், பரிசுத்த ஆவியானவராகிய ஈவைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான். இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம், பேதுருவின் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட கொர்நேலியுவின் குடும்பம் (அப்போஸ்தலர் 10:34-48). இந்த மக்கள் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்த உடன் தானே பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக் கொண்டனர். அதன் பிறகு ஞானஸ்நானம் பெற்றனர். “அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் அவருடைய நாமத்தினாலே பாவமன்னிப்பைப் பெறுவான்” என்ற பேதுருவின் வார்த்தைகள் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்ட வாக்குத்தத்தமாயின. அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள்—இரட்சிக்கப் பட்டார்கள்!

ஆதித் திருச்சபையில் முழுக்கு ஞானஸ்நானமே கொடுக்கப்பட்டது என்பதை வரலாற்றாளர்கள் ஒத்துக் கொள்கின்றனர். விசுவாசி தண்ணீருக்குள் “அடக்கம் பண்ணப்பட்டு”, கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதலுக்கு அடையாளமாக, மீண்டும் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டான். முழுக்கு ஞானஸ்நானமானது (பவுல் ரோமர் 6இல் பயன்படுத்தும் விளக்கம் அது தான்), விசுவாசியானவன் கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதலில் அவரோடு ஒன்றாக அடையாளம் காணப்படுவதைக் குறிக்கிறது. அது உள்ளான ஓர் அனுபவத்தின் வெளிப்புற அடையாளம் மட்டுமே. அவர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கியது அவர்களை “இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள்” வைத்தது என்று பவுல் கூறவில்லை, காரணம், அது அவர்கள் விசுவாசிகளான போதே ஆவியானவரால் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. அவர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கியது, ஆவியானவர் என்ன செய்தார் என்பதற்கு ஒரு அடையாளம் மட்டுமே: பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களைக் கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதலில் அவரோடு ஐக்கியப்படுத்தினார்.

இதன் பொருள், விசுவாசிக்குப் பாவத்துடன் வேறு ஒரு புதிய விதமான உறவு இருக்கிறது. அவன் “பாவத்துக்கு மரித்திருக்கிறான்.” “நான் கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்...” (கலாத்தியர் 2:20). ஒரு குடிகாரன் மரிப்பான் என்றால், அவனது சரீரம் சரீர உணர்வுகளுக்குச் செத்து விட்டதால், மது அவனுக்கு ஒரு சோதனையாக முடியாது. அவனால் மதுபானத்தைப் பார்க்கவோ, நுகரவோ, பருகவோ, விரும்பவோ முடியாது. இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் பாவத்துக்குச் செத்தாயிற்று, இனி “பாவத்தில் தொடர” விரும்ப முடியாது. ஆனால், நாம் பாவத்துக்கு மரித்தது மட்டுமல்ல; கிறிஸ்துவுக்குள் பிழைத்தும் இருக்கிறோம். நாம் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டிருக்கிறோம், இப்பொழுது அவரது உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையில் நடக்கிறோம். அவருடைய ஜீவனில் நாம் பங்கடைவதால் “புதிதான ஜீவன்” உள்ளவர்களாய் நடக்கிறோம். “கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்; ஆயினும், பிழைத்திருக்கிறேன்” (கலாத்தியர் 2:20).

இந்த அதியற்புதமான ஆவிக்குரிய சத்தியம் லாசரு உயிரோடு எழுப்பப்பட்ட அற்புதத்தில் விளக்கப்படுகிறது (யோவான் 11). இயேசு பெத்தானியாவை அடைந்த போது, லாசரு கல்லறையில் வைக்கப்பட்டு நான்கு நாட்களாகி விட்டிருந்தன; ஆக, அவன் மரணத்தைப் பற்றி எந்தக் கேள்வியும் இல்லை. தமது வார்த்தையின் வல்லமையினாலே (“லாசருவே, வெளியே வா”) இயேசு தமது நண்பனை மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடு எழுப்பினார். ஆனால் லாசரு கல்லறையின் வாசலில் தோன்றிய போது, இன்னும் பிரேதச் சீலைகளினால் கட்டப்பட்டே காட்சியளித்தான். எனவே இயேசு, “இவனைக் கட்டவிழ்த்து விடுங்கள்”

என்றார். அவன் “புது ஜீவனில்” நடக்கும்படியாக எழுப்பப்பட்டான். யோவான் 12இல், அவன் இயேசுவோடு பந்தியிருக்கிறான்—அவரோடு ஐக்கியமாய் இருக்கிறான். மரிப்பது—மரித்தோரில் இருந்து எழுப்பப்படுவது—புது ஜீவனுடன் நடக்கும்படியாக விடுதலையாக்கப் படுவது—கிறிஸ்துவுடன் அமர்ந்திருப்பது: இவை அனைத்தும் எபேசியர் 2:1-10 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ள, கிறிஸ்துவுடன் நமது ஐக்கியத்தைக் காட்டுகின்ற ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை விளக்கும் உண்மைகளாகும்.

அநேகக் கிறிஸ்தவர்கள் “இடைப்பட்டவர்கள்”: இவர்கள் எகிப்துக்கும் கானானுக்கும் இடையில் வாழ்பவர்கள், இரட்சிக்கப் பட்டவர்கள் ஆனால் திருப்தி அடையாதவர்கள்; அல்லது இவர்கள் பெரிய வெள்ளிக்கும், ஈஸ்டர் ஞாயிறுக்கும் இடையே வாழ்பவர்கள், சிலுவையில் விசுவாசம் வைத்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமைக்குள்ளும் மகிமைக்குள்ளும் பிரவேசிக்க மாட்டார்கள். நாம் கிறிஸ்துவுடன் ஒன்றாயிருப்பதால், நாம் என்றோ ஒரு நாள் மரித்த பின் மீண்டும் உயிரோடு எழுப்பப்படுவோம் என்று வசனம் 5 உறுதியளிக்கிறது. ஆனால் வசனம் 4, நாம் அந்த வல்லமையில் இன்றே பங்கடைகிறோம் என்கிறது. “நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன் கூட எழுந்தது உண்டானால்... மேலானவைகளைத் தேடுங்கள்... ஏனென்றால், நீங்கள் மரித்தீர்கள், உங்கள் ஜீவன் கிறிஸ்துவுடனே தேவனுக்குள் மறைந்திருக்கிறது” (கொலோசெயர் 3:1, 3).

விசுவாசியானவன் பாவத்துடன் ஒரு புதிய உறவில் இருப்பதால் இனி அவன் வேண்டுமென்றே பாவத்தில் வாழ முடியாது என்பது தெளிவு, காரணம் அவன் கிறிஸ்துவுடன் ஒன்றாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளான். விசுவாசி பழைய ஜீவனுக்கு மரித்து விட்டான்; ஒரு புது ஜீவனில் வாழும்படியாக எழுப்பப்பட்டுள்ளான். மீண்டும் பிரேதச் சீலைகளுக்குள் புதைந்து கொண்டு கல்லறைக்குள் செல்ல லாசரு எப்படி விரும்ப மாட்டானோ அப்படியே விசுவாசியும் பழைய பாவ வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப விரும்ப மாட்டான்! இப்பொழுது பவுல் இரண்டாவதாக ஒரு உண்மையை எடுத்துக் கூறுகிறார்:

b. அவன் பாவத்துக்கு ஊழியம் செய்யக் கூடாது (6:6-10)—பாவம் ஒரு கொடூரமான எஜமான், மானிட சரீரம் அதற்கு மனதார ஒத்துழைக்கும் ஒரு வேலையாள். சரீரம் பாவமல்ல; சரீரம் நடுநிலை கொண்டது. அது பாவத்தாலும் ஆளப்படலாம், தேவனாலும் ஆளப்படலாம். ஆனால் மனிதன் பாவத்தில் வீழ்ந்ததால், அந்த சபாவம் அவன் மனந்திரும்பும் போது மாறி விடுவதில்லை. பாவம் அவனைத் தாக்க அந்தப் பழைய சபாவம் இடம் கொடுக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையைப் பவுல் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்: “அதெப்படி எனில், என்னிடத்தில், அதாவது என் மாம்சத்தில், நன்மை வாசமாய் இருக்கிறதில்லை என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன்; நன்மை செய்ய

வேண்டுமென்கிற விருப்பம் என்னிடத்தில் இருக்கிறது, நன்மை செய்வதோ என்னிடத்தில் இல்லை” (ரோமர் 7:18).

ஒரு அருமையான உண்மை இங்கே அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது: சரீரம் பாவத்தினால் ஆளப்பட அவசியமிராதபடி பழைய மனிதன் (நான் எனும் எண்ணம், சுயம்) கிறிஸ்துவுடனே கூட சிலுவையில் அறையப்பட்டாயிற்று. வசனம் 6இல் வரும் “ஒழிந்து போகும்” என்ற பதம் “முற்றிலும் அழிந்தது” என்று பொருள் படாது; அது “செயலிழந்த, வலுவிழந்த” என்றே பொருள்படும். அதே கிரேக்கப்பதம் தான் ரோமர் 7:2இல் “விடுதலையாயிருக்கிறாள்” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பெண்ணின் கணவன் மரணமடைவான் என்றால், அவள் தனது “புருஷனைப் பற்றிய பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாயிருக்கிறாள்”, அவன் மறுமணம் செய்து கொள்ள உரிமை பெற்றிருக்கிறாள். உறவில் ஒரு வித்தியாசம். பிரமாணம் இன்னும் இருக்கிறது, ஆனால் அவளது கணவன் மரித்துப் போனதால் அந்தப் பிரமாணத்துக்கு அப்பெண்ணின் மீது அதிகாரமில்லை.

பாவம் நமது எஜமானாயிருக்க விரும்புகிறது. பழைய பாவ சபாவம் அதற்குக் கால் வைக்க இடங்கொடுக்கிறது, அந்தப் பழைய சபாவத்தின் மூலமாக சரீரத்தின் உறுப்புகள் மேல் அதிகாரம் செலுத்த வழி தேடுகிறது. ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவில் நாம் பாவத்துக்கு மரித்து விட்டோம்; பழைய சபாவம் செயலிழந்து போகும்படியாக பழைய ஜீவன் இயேசுவோடு சிலுவையில் அறையப்பட்டது. பவுல் இங்கே ஓர் அனுபவத்தை விவரிக்கவில்லை; ஓர் உண்மையையே எடுத்துக் கூறுகிறார். நடைமுறை அனுபவம் பின்னர் தான் வரும். இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தார் என்பது வரலாற்றுப் பூர்வமான உண்மை. விசுவாசி அவரோடு மரித்தான் என்பதும் அப்படியே ஒரு வரலாற்று ரீதியான உண்மை; “மரித்தவன் பாவத்துக்கு நீங்கி விடுதலையாக்கப் பட்டிருக்கிறானே” (வசனம் 7). பவுல் மீது குற்றம் சாட்டியவர்கள் சொன்னது போல அவன் “பாவம் செய்ய” விடுதலையாக்கப்படவில்லை, “பாவத்திலிருந்து” விடுதலையாக்கப் பட்டிருக்கிறான்.

பாவத்துக்கும் மரணத்துக்கும் கிறிஸ்து மீது எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. நாம் “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருக்கிறோம்; எனவே பாவமும் மரணமும் நம்மையும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இயேசு கிறிஸ்து ‘பாவத்துக்காக’ மட்டுமல்ல, “பாவத்துக்கும்” மரித்தார். அதாவது, அவர் பாவத்தின் தண்டனையைச் செலுத்தித் தீர்த்ததோடு மட்டுமல்லாமல், பாவத்தின் வலிமையையும் முறித்துப் போட்டார். இந்த அதிகாரம் பற்றிய கருத்து நமக்கு ரோமர் 5:12-21ஐ மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறது. அங்கே பவுல் பாவம், மரணம் மற்றும் கிருபையின் “ஆளுகைகள்” பற்றிக் குறிப்பிட்டார். பாவம் நம்மை இனி ஆளாதபடிக்கு, கிறிஸ்துவிலே நாம் “ஜீவனை அடைந்து ஆளுகிறோம்” (ரோமர் 5:17).

இப்போது ஒரு முக்கியக் கேள்வி: “வரலாற்றின் உண்மைகளை நான் நம்புகிறேன்; ஆனால் இது என் அன்றாட வாழ்வில் செயல்படச் செய்வது எப்படி?” இதற்குத் தான் பவுல் இரண்டாவதாக ஓர் அறிவுரை தருகிறார்.

2. எண்ணிக் கொள்ளுங்கள் (6:11)

சிலர் “எண்ணிக் கொள்வது” என்றால் யோசிப்பது அல்லது நினைப்பது என்று எண்ணுகின்றனர். அப்படியல்ல. இங்கே “எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் கிரேக்கப் பதம் புதிய ஏற்பாட்டில் 41 முறை வருகின்றது - அதில் 19 முறை ரோமர் நிருபத்தில் வருகின்றது. ரோமர் 4இல், அதே பதம் “எண்ணப்பட்டது, கிடைத்தது” என்றெல்லாம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பொருள் “கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது, கணக்கில் வைப்பது, கணிப்பது” என்பதாகும். “ஒருவருடைய கணக்கில் போடுவது” என்பதே சிறந்த மொழி பெயர்ப்பு எனலாம்.

“எண்ணிக் கொள்வது” என்றால் “ஒருவரது கணக்கில் வைப்பது.” அதன் பொருள் தேவன் தமது வார்த்தையில் கூறுவது நமது வாழ்க்கையில் உண்மையாகும் என்று அப்படியே நம்புவது.

பவுல் தனது வாசகர்கள் பாவத்திற்கு மரித்தது போல உணர வேண்டும் என்றோ அல்லது அதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றோ கூடக் கூறவில்லை, ஆனால் தேவ வசனத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு அது தங்கள் வாழ்வில் உண்மை என உரிமை பாராட்டி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றே கூறினார். எண்ணிக் கொள்வது விசுவாசத்தின் காரியம், அது செயலில் முடிவடையும். அது ஒரு காசோலையில் கையெழுத்திடுவது போன்றது: கணக்கில் பணம் இருக்கிறது என்று உண்மையாகவே நம்பினால் நமது கையெழுத்தை இட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வோம். எண்ணிக் கொள்வது என்பது ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை உரிமை கோருவது அல்ல, ஓர் உண்மையின் பேரில் செயல்படுவது. நாம் பாவத்துக்கு மரிக்க வேண்டும் என்று தேவன் கட்டளையிடுவதில்லை. நாம் பாவத்துக்கு மரித்திருக்கிறோம், தேவனுக்குப் பிழைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி விட்டு, அதன் அடிப்படையில் நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றே கட்டளையிடுகிறார். அப்படியே நாம் உண்மைகளை ஏற்று அதன்படி நடக்காவிட்டாலும், உண்மை உண்மையே.

பவுலின் முதல் அறிவுரை (“அறிந்திருங்கள்”) என்பது மனதை மையமாகக் கொண்டது, இரண்டாம் அறிவுரை (“எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்”) என்பது உள்ளத்திற்கு அடுத்தது. மூன்றாம் அறிவுரை சித்தத்தைப் பற்றியது.

3. ஒப்புக் கொடுங்கள் (6:12-23)

ஒப்புக் கொடுங்கள் என்ற பதம் இப்பகுதியில் 5 முறைகள் வருகின்றது (வசனம் 13, 16 & 19), அதன் பொருள் “அடுத்தவர் விருப்பத்திற்கு விட்டுக் கொடுப்பது, கையளிப்பது, பலியாக அர்ப்பணிப்பது”. ரோமர் 12:1இன்படி, விசுவாசியின் சரீரம் தேவனுடைய மகிமைக்காக அவருக்கு “ஜீவபலியாக” ஒப்புக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டின் பலிகளெல்லாம் உயிரற்ற பலிகள். ஆண்டவர் ஒருவேளை நம்மில் சிலரைத் தமக்காகச் சாகும்படி கேட்கலாம், ஆனால் நம் எல்லாரையும் தமக்காக வாழும்படி சொல்கிறார்.

a. நாம் எப்படி ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் (6:12-13)—இது கிறிஸ்து நமக்காக என்ன செய்திருக்கிறார் என்ற நமது அறிவின் அடிப்படையிலான நமது சித்தத்தின் செயல்பாடு. அது ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி வசப்பட்ட வேளையில் எடுக்கப்படும் முன்யோசனையற்ற தீர்மானமல்ல—அது தெளிவான சிந்தனையுடன் எடுக்கப்படும் விவேகமான முடிவு. இந்த வசனங்களின் வினைச் சொற்கள் காட்டுகின்ற காலத்தைக் கவனிப்பது அவசியம். வசனங்களை வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழி பெயர்த்தால் இப்படி வரும்: “நீங்கள் சரீர இச்சைகளின்படி தொடர்ந்து பாவத்திற்குக் கீழ்ப்படியத் தக்கதாக, சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரத்தில் தொடர்ந்து பாவம் ஆளுகை செய்ய அனுமதிக்காதீர்கள். நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அநீதியின் ஆயுதங்களாகத் தொடர்ந்து பாவத்திற்கு ஒப்புக் கொடுத்துக் கொண்டேயிராமல், உங்களை மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாகத் தேவனுக்கு ஒரேயடியாக ஒப்புக் கொடுத்து விடுங்கள்.” அந்த ஒரேயடியான ஒப்படைப்பு தான் ரோமர் 12:1இல் விவரிக்கப்படுகின்றது.

விசுவாசியின் வாழ்வில் சரீரம் முற்றுமாய் என்றென்றுமாய் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்படுவது நடந்தேயாக வேண்டும். இனி வேறெதையுமே ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டியிராது என்பது இதன் பொருளல்ல, ஏனெனில் அவ்வப்போது மீண்டும் மீண்டும் அர்ப்பணங்கள் செய்ய வேண்டியதாகும். கிறிஸ்துவோடு நாம் வாழ்கின்ற காலம் நீண்டு கொண்டே செல்லச் செல்ல, கிறிஸ்துவோடு நமது ஐக்கியத்தின் ஆழமும் பெருகிக் கொண்டே செல்ல வேண்டும். ஆனால் முதலடியே எடுத்து வைக்காதபடி மற்ற அடிகளை எடுத்து வைப்பது சாத்தியமல்ல. ரோமர் 12:1இல் வருகின்ற வினைச் சொல்லும் ரோமர் 6:13இல் வருகின்ற வினைச் சொல்லும் ஒரே காலத்தைக் காட்டுகின்றன—ஆண்டவருக்கு ஒரேயடியாக, முற்றுமாக, என்றென்றுமாக ஒப்புக் கொடுப்பது. நாம் அனுதினமும் மீண்டும் மீண்டும் ஆண்டவருக்கு நம்மை அர்ப்பணிக்கிறோம்; ஆனால் அதுவும் கூட அந்த முற்றான, முழுமையான அர்ப்பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே.

ஆண்டவர் நமது சரீரத்தை விரும்புவது ஏன்? முதலாவது விசுவாசியின் சரீரம் கர்த்தருடைய ஆலயமாய் இருக்கிறது. அதை அவர் தமது மகிமைக்கென பயன்படுத்த ஆசிக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 6:19-20; பிலிப்பியர் 1:20-21). ஆனால் சரீரமானது தேவனுடைய ஆயுதம் அல்லது கருவி என்றும் பவுல் எழுதுகிறார் (ரோமர் 6:13). சரீரத்தின் அவயவங்களைத் தமது இராஜ்யத்தைக் கட்டும் பணியில் கருவிகளாகவும், தமது சத்துருக்களை எதிர்க்கும் பணியில் போரிடும் ஆயுதங்களாகவும் தேவன் பயன்படுத்த விரும்புகிறார்.

தேவன் தமது நோக்கங்களுக்கென்று தங்களது சரீரங்களைப் பயன்படுத்த விட்டுக் கொடுத்த மக்களைப் பற்றி வேதம் கூறுகின்றது. தேவன் மோசேயின் கையிலிருந்த கோலைப் பயன்படுத்தி எகிப்தை ஜெயித்தார். தாவீதின் கையிலிருந்த கவணைக் கொண்டு பெலிஸ்தர்களை வென்றார். தீர்க்கதரிசிகளின் வாய்களையும் நாவுகளையும் தமது நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தினார். பவுலின் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கால்கள், சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படுவதற்காக அவரை ஊரூராகக் கொண்டு சென்றன. அப்போஸ்தலனாகிய யோவானின் கண்கள் வருங்காலம் பற்றிய காட்சிகளைக் கண்டன, அவரது செவிகள் தேவனுடைய செய்தியைக் கேட்டன, அதையெல்லாம் நாம் வாசித்து அறியத்தக்கதாக அவரது விரல்கள் அவற்றை எழுதியும் வைத்தன.

சரீரங்களைப் பாவத்திற்கென்று ஒப்புக் கொடுத்த மக்களைப் பற்றியும் வேதத்தில் வாசிக்கலாம். தாவீதின் கண்கள் பிறனது மனைவியைப் பார்த்தன; அவன் மனம் ஒரு துன்மார்க்கமான திட்டம் தீட்டியது; அவனது கை, அந்தப் பெண்ணின் கணவனைக் கொலை செய்யச் சொல்லி கோழைத்தனமான உத்தரவில் கையெழுத்திட்டது. சங்கீதம் 51ஐ வாசிக்கையில் அவனது சரீரம் முழுவதும் பாவத்தினால் பாதிக்கப்பட்டதைக் காண முடியும்: அவனது கண்கள் (வசனம் 3), மனம் (வசனம் 6), செவிகள் (வசனம் 8), உள்ளம் (வசனம் 10), உதடுகள் மற்றும் வாய் (வசனம் 14-15). தான் முற்றிலும் கழுவப்பட, பாவமற தன்னைச் சுத்திகரிக்கச் சொல்லி அவன் ஜெபித்ததில் அதிசயம் ஏதுமில்லை (வசனம் 2).

b. நாம் ஏன் ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் (6:14-23)—நாம் ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டியதன் காரணங்களை மூன்று பதங்கள் தொகுத்தளிக்கின்றன: கிருபை (14-15), விடுதலை (16-20), விளைவு (21-23).

1) கிருபை (6:14-15). நாம் நம்மைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கக் காரணம் அவரது கிருபை. நாம் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே இரட்சிக்கப்படுவதில்லை, நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் வாழவும் இல்லை என்பதைப் பவுல் தெளிவாக்கி விட்டார். நாம் கிருபையினாலே

இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்பதால் நாம் தொடர்ந்து பாவம் செய்து கொண்டே இருக்கலாம் என்பதல்ல; ஆனால் அதுவே நாம் கீழ்ப்படிவதற்கு ஒரு காரணமாகிறது. பாவமும் நியாயப்பிரமாணமும் இணைந்தே செல்பவை. “மரணத்தின் கூர் பாவம், பாவத்தின் பெலன் நியாயப்பிரமாணம்” (1 கொரிந்தியர் 15:56). நாம் நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படாமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதால் பாவம் நமது மேல் தன் பெலனை, வலிமையை இழக்கிறது.

2) விடுதலை (6:16-20). அடிமை மற்றும் எஜமான் என்ற உதாரணம் நன்றாக விளங்குகிறது. நீங்கள் உங்களை எதற்கு ஒப்புக் கொடுக்கிறீர்களோ அதுவே உங்கள் எஜமான். நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்பு பாவத்துக்கு அடிமையாய் இருந்தீர்கள். இப்பொழுதோ கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாகி விட்டதால், அந்தப் பழைய அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டு, கிறிஸ்துவின் அடிமையாக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். வசனம் 19, கிறிஸ்தவன் அக்கிரமத்துக்கு எவ்வளவு மனதாரத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்திருந்தானோ அதே அளவு உற்சாகத்துடன் கிறிஸ்துவுக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுவது போலிருக்கிறது. எனது நண்பர் ஒருவர், “நான் எவ்வளவு சிறந்த பாவியாக இருந்தேனோ அதேயளவுக்குச் சிறந்த பரிசுத்தவானாக இருக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னார். அவர் சொன்னதன் அர்த்தம் எனக்கு நன்றாகப் புரிந்தது, காரணம் அவர் மனந்திரும்புவதற்கு முந்திய காலங்களில் ஏறக்குறைய “பாவிகளில் எல்லாம் பிரதான பாவியாக” இருந்தவர்.

இரட்சிக்கப்படாதவன் விடுதலையானவன்—நீதியிலிருந்து விடுதலையாய் இருக்கிறான் (வசனம் 20). ஆனால் பாவத்தின் அடிமைத்தனம் அவனை மேலும் மேலும் இறுக்கக் கட்டி வைத்து நன்மை செய்வதை அதிகக் கடினமாக்குகிறது. கெட்ட குமாரன் இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் (லூக்கா 15:11-24). அவன் வீட்டிலிருந்த போது விடுதலையாக இருக்க விரும்பி, வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். ஆனால் அவனது கலகக் குணம் அவனை இன்னும் பெரிய அடிமையாகவே ஆக்கிற்று. அவன் தவறான ஆசைகளுக்கு அடிமையானான்; பிறகு தவறான செய்கைகளுக்கு அடிமையானான்; இறுதியில் பன்றிகளை மேய்க்கப் போன போது உண்மையிலேயே ஓர் அடிமையாகி விட்டான். தன்னைத் தான் கண்டுபிடிக்கப் போவதாக நினைத்தான், மாறாகத் தன்னைத் தான் தொலைத்து விட்டான்! அவன் விடுதலை என்று நினைத்தது மிகவும் கேடான அடிமைத் தனமானது. அவன் வீடு திரும்பி, தனது தகப்பனிடம் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்த போது தான், மெய்யான விடுதலையைக் கண்டு கொண்டான்.

3) விளைவு (6:21-23). நீங்கள் ஒரு எஜமானுக்கு வேலை செய்தால், சம்பளத்தை எதிர்பார்ப்பது நியாயம்தானே! பாவம் சம்பளம் கொடுக்கும்—அந்தச் சம்பளம் மரணம்! தேவனும் சம்பளம் கொடுப்பார்—அது பரிசுத்தமும் நித்திய ஜீவனுமாம். பழைய வாழ்க்கையில் நமக்கு வெட்கத்தை உண்டாக்குகிற கனி கிடைத்தது. கிறிஸ்துவில் உள்ள புது ஜீவனில் தேவனுக்கு மகிமையையும், நமக்கு சந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கும் கனியைத் தருகிறோம். பொதுவாக வசனம் 23ஐ, மனந்திரும்பாத மக்களுக்குப் பொருத்தமானது என்று யோசிக்கிறோம்; அது உண்மைதான், என்றாலும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அதில் ஓர் எச்சரிப்பும் உள்ளது. (நிருபம் எழுதப்பட்டதே, கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தானே!) “மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவமுண்டு” (1 யோவான் 5:16). “இதினிமித்தம் உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் வியாதியுள்ளவர்களுமாய் இருக்கிறார்கள்; அநேகர் நித்திரையும் அடைந்திருக்கிறார்கள்” (1 கொரிந்தியர் 11:30). உதாரணமாக, சிம்சோன் தன்னைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடாமல், மாம்ச இச்சைகளுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தான், விளைவு மரணம் (நியாயாதிபதிகள் 16). விசுவாசி ஆண்டவருக்குத் தன் சரீரத்தை அர்ப்பணிக்க மறுத்து அதைப் பாவத்துக்குப் பயன்படுத்துவான் என்றால், அப்பொழுது பிதாவினால் சிட்சிக்கப்படும் அபாயத்துக்கு உள்ளாகிறான், அந்தச் சிட்சை மரணமாகவும் இருக்கக் கூடும். (எபிரெயர் 12:5-11 பார்க்க, குறிப்பாக வசனம் 9ஐக் கவனிக்க.)

இந்த மூன்று அறிவுரைகளையும் நாம் இவ்வுலகில் வாழும் ஒவ்வொரு நாளும் கவனித்து நடக்க வேண்டியது அவசியம். நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன் சிலுவையில் அறையப்பட்டீர்கள் என்றும் பாவத்துக்கு மரித்தீர்கள் என்றும் அறிந்திருங்கள். இந்த உண்மை உங்கள் வாழ்வில் உண்மை என்று எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். ஆண்டவர் தமது மகிமைக்கென பயன்படுத்தும்படி உங்கள் சரீரங்களை ஒப்புக் கொடுங்கள்.

இப்பொழுது இந்த சத்தியங்களை அறிந்திருப்பதால், இவற்றை உங்கள் வாழ்வில் உண்மையென எண்ணிக்கொண்டு, உங்களைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுங்கள்.

ரோமர் 7:1-25

நியாயப் பிரமாணத்தை அறிந்திருக்கிறவர்களுடனே பேசுகிறேன். சகோதரரே, ஒரு மனுஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப் பிரமாணம் அவனை ஆளுகிறதென்று அறியாமலிருக்கிறீர்களா? ² அதெப்படியென்றால், புருஷனையுடைய ஸ்திரீ தன் புருஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப் பிரமாணத்தின் படியே அவனுடைய நிபந்தனைக்கு உட்பட்டிருக்கிறான்; புருஷன் மரித்த பின்பு புருஷனைப் பற்றிய பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாயிருக்கிறான். ³ ஆகையால், புருஷன் உயிரோடிருக்கையில் அவள் வேறொரு புருஷனை விவாகம் பண்ணினால் விபசாரியென்னப்படுவாள்; புருஷன் மரித்தபின்பு அவள் அந்தப் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையானபடியால், வேறொரு புருஷனை விவாகம் பண்ணினாலும் விபசாரியல்ல. ⁴ அப்படிப்போல, என் சகோதரரே, நீங்கள் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த கிறிஸ்து என்னும் வேறொருவருடையவர்களாகி, தேவனுக்கென்று கணிகொடுக்கும் படி கிறிஸ்துவின் சரீரத்தினாலே நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தவர்களானீர்கள். ⁵ நாம் மாம்சத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் நியாயப் பிரமாணத்தினாலே தோன்றிய பாவ இச்சைகள் மரணத்திற்கு ஏதுவான கணிகளைக் கொடுக்கத்தக்கதாக நம்முடைய அவயவங்களிலே பெலன் செய்தது. ⁶ இப்பொழுதோ நாம் பழமையான எழுத்தின்படியல்ல, புதுமையான ஆவியின்படி ஊழியஞ் செய்யத்தக்கதாக, நம்மைக் கட்டியிருந்த நியாயப் பிரமாணத்துக்கு நாம் மரித்தவர்களாகி, அதினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ⁷ ஆகையால் என்ன சொல்லுவோம்? நியாயப்பிரமாணம் பாவமோ? அல்லவே. பாவம் இன்னதென்று நியாயப்பிரமாணத்தினால் நான் அறிந்தேனென்றி மற்றப் படி அறியவில்லை; இச்சியாதிருப்பாயாக என்று நியாயப் பிரமாணம் சொல்லாதிருந்தால், இச்சை பாவம் என்று நான் அறியாமலிருப்பேனே.

(ரோமர் 7:1-7)

21 ஆனபடியால் நன்மைசெய்ய விரும்புகிற என்னிடத்தில் தீமையுண்டென்கிற ஒரு பிரமாணத்தைக் காண்கிறேன். ²² உள்ளான மனுஷனுக்கேற்றபடி தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் மேல் பிரியமாயிருக்கிறேன். ²³ ஆகிலும் என் மனதின் பிரமாணத்துக்கு விரோதமாய்ப் போராடுகிற வேறொரு பிரமாணத்தை என் அவயவங்களில் இருக்கக் காண்கிறேன்; அது என் அவயவங்களில் உண்டாயிருக்கிற பாவப் பிரமாணத்துக்கு என்னைச் சிறையாக்கிக் கொள்ளுகிறது. ²⁴ நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்! இந்த மரண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்? ²⁵ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய்த் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். ஆதலால் நானே என் மனதினாலே தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்துக்கும், மாம்சத்தினாலேயோ பாவப் பிரமாணத்துக்கும் ஊழியஞ்செய்கிறேன்.

(ரோமர் 7:21-25)

கிறிஸ்தவர்களும் நியாயப் பிரமாணமும்

மனித சபாவத்தில் உள்ள ஏதோ ஒன்று நம்மை இந்தக் கடைகோடிக்கு அல்லது அந்தக் கடைகோடிக்குப் போகவே தூண்டுகின்றது, இந்தப் பலவீனத்திலிருந்து கிறிஸ்தவர்களும் முழு விடுதலை பெறவில்லை எனலாம். “நாம் கிருபையினாலே இரட்சிக்கப் பட்டிருப்பதால் நம் மனம் போல் வாழ சுதந்தரம் பெற்றிருக்கிறோம்” என்பது சிலரது வாதம். இது மனம் போல் வாழ்வது என்ற ஒரு மிதமிஞ்சிய நிலைமை.

“ஆனால், நாம் தேவனது நியாயப் பிரமாணத்தை அசட்டை செய்ய முடியாது. உண்மைதான், நாம் கிருபையினால் தான் இரட்சிக்கப்படுகிறோம்; ஆனால் தேவனைப் பிரியப் படுத்த வேண்டும் என்றால் நியாயப் பிரமாணத்துக்கு அடங்கித் தான் வாழ வேண்டும்” என்பது அடுத்த சாராரின் வாதம். இது சட்டதிட்டவாதம் என்னும் அடுத்த கடைகோடி நிலைமை.

முதல் சாராருக்கு அதிகாரம் 6இல் பதிலளித்த பவுல், இரண்டாம் சாராருக்கு அதிகாரம் 7இல் விடை பகருகின்றார். இந்த அதிகாரத்தில் நியாயப்பிரமாணம் என்ற பதம் 23முறை வருகின்றது. 6ஆம் அதிகாரத்தில் நாம் கெட்டவைகளைச் செய்வதை எப்படி நிறுத்துவது என்று கூறினார் பவுல்; 7ஆம் அதிகாரத்தில் நல்லவைகளைச் செய்யாமல் இருப்பது எப்படி என்று விவரிக்கிறார். “நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டதால் நீங்கள் நீதிமான்களாக்கப்படவில்லை, அப்படியே நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்வதால் நீங்கள் பரிசுத்தமாக்கப்படவும் முடியாது” என்பது பவுலின் வாதம்.

வளருகின்ற எந்தக் கிறிஸ்தவனும் ரோமர் 6, 7இன் அனுபவங்களை விளங்கிக் கொள்வான். எப்படி “அறிந்திருப்பது, எண்ணிக் கொள்வது, ஒப்புக் கொடுப்பது” என்று ஒருமுறை கற்றுக் கொண்டு விட்டோமானால், மாம்சத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் மீது வெற்றி கொள்ள ஆரம்பிக்கிறோம், நாம் அதிக ஆவிக்குரியவர்களாகி விட்டது போல் உணருகிறோம். நமக்கென்று மிக உயர்ந்த தரங்களையும், இலட்சியங்களையும்

ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம், கொஞ்சக் காலத்துக்கு அவற்றை நாம் அடைவது போலத் தான் தோன்றுகிறது. பிறகு எல்லாம் தரை மட்டமாகிறது! நமது உள்ளங்களை இன்னும் உற்றுப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறோம், நாம் இதுவரை அறிந்திராத அலங்கோலங்கள் அங்கேயிருப்பதைக் காணத் தொடங்குகிறோம். தேவனுடைய பரிசுத்த பிரமாணம் ஒரு புதிய கோணத்தில் தெரியலாகிறது, நம்மால் ஏதேனும் நன்மை செய்ய முடியுமா என்று தடுமாறித் தயங்க ஆரம்பிக்கிறோம்! நாம் அறியாமலே, “சட்டதிட்ட வாதத்திற்குள்” காலடியெடுத்து வைத்து விட்டோம், பாவம், நியாயப் பிரமாணம் மற்றும் நம்மைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டோம்.

“சட்டதிட்ட வாதம்” என்பது உண்மையில் என்ன? அது, நான் சட்டதிட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலம் பரிசுத்தமாகவும், தேவனைப் பிரியப்படுத்தவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஆகும். அது செய்யத்தக்கவை, செய்யத் தகாதவை என்ற ஒரு பட்டியலைக் கொண்டு நமது ஆவிக்குரிய வாழ்வை அளவிடுவதாகும். சட்டதிட்டவாதத்தின் கோளாறு என்னவென்றால் அது பாவங்களைப் (பன்மை) பார்க்கிறது, ஆனால் பாவத்தைப் (பிரச்சனையின் வேரைப்) பார்ப்பதில்லை. அது உட்புறத்தை வைத்து அல்ல, வெளிப்புறத்தை வைத்து நியாயம் தீர்க்கிறது. மேலும், சட்ட திட்டவாதி ஒருவன் தேவனுடைய பிரமாணம் கொடுக்கப் பட்ட நோக்கத்தையோ, நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் கிருபைக்கும் இடையே உள்ள உறவையோ புரிந்து கொள்வதில்லை.

எனது போதகப் பணி அனுபவத்தில், தங்களுக்கென உயர்ந்த தரங்களை நியமித்துக் கொண்டு பரிசுத்தமாய் வாழத் தலைப்பட்டுத் தோல்வி கண்டதால் கடுமையான உணர்ச்சிப் பிரச்சனைகளையும், ஆவிக்குரிய சேதத்தையும் எதிர்கொண்ட எத்தனையோ பேருக்கு ஆலோசனை வழங்கியுள்ளேன். இவ்விதமான முயற்சிகளின் பின்விளைவுகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்: ஒன்று அவர்கள் பாசாங்கு செய்பவர்களாகின்றனர், அல்லது முயற்சியில் முழு தோல்வி கண்டு, பரிசுத்தமாய் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையே கைவிட்டு விடுகின்றனர். கூடவே, இப்படிப் பட்ட சட்டதிட்டவாதிகள் பிறரையும் கடுமையாக நடத்துவதை - மற்றவர்களிடம் குறை கண்டு பிடிப்பவர்களாக, அன்பற்றவர்களாக, மன்னிக்க முடியாதவர்களாக நடந்து கொள்வதையும் கவனித்திருக்கிறேன். பவுல் தனது வாசகர்கள் இவ்வித கடினமான, ஆபத்தான அனுபவங்களைக் கடந்து செல்வதை விரும்பவில்லை. நாம் சரியாக விளங்கிக் கொண்டு, வாழ்க்கையில் கைக் கொண்டால் நம்மை இந்தச் சட்டதிட்ட வாதத்தின் பிடிக்கு விலக்கிக் காக்கக் கூடிய மூன்று காரியங்களை பவுல் ரோமர் 7இல் விவாதிக்கிறார்.

1. நியாயப் பிரமாணத்தின் அதிகாரம் (7:1-6)

இந்த வசனங்கள் உண்மையில் பவுல் ரோமர் 6:15இல் ஆரம்பித்த விவாதத்தின் தொடர்ச்சியே எனலாம். அங்கே அவர் “நாம் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிற படியால் பாவம் செய்யலாமா?” என்று கேட்டு விட்டு அதற்குப் பதிலும் அளிக்கிறார். ஒரு கிறிஸ்தவன் தன்னைத் தேவனுக்கு எப்படி ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று காட்ட எஜமான், அடிமையின் உதாரணத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். இந்த வேத பகுதியில், விசுவாசி இயேசு கிறிஸ்துவுடன் ஒன்றாக்கப்பட்டிருப்பதால் நியாயப் பிரமாணத்துடன் வேறு விதமான உறவு கொண்டிருக்கிறான் என்பதைக் காட்ட கணவன் மனைவி உதாரணத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்.

இது மிக எளிய எடுத்துக் காட்டு தான். எனினும் ஆழமான அர்த்தம் கொண்டது. ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மணம் செய்து கொள்கையில் ஆயுள் முழுவதற்குமாக இணைக்கப் படுகின்றனர். திருமணம் என்பது ஒரு சரீர்ப் பிரகாரமான சேர்க்கை (“அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாய் இருப்பார்கள்” ஆதியாகமம் 2:24), அது ஒரு சரீர்ப் பிரகாரமான காரணத்தால் மட்டுமே முறிக்கப்படக் கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒரு காரணம் மரணம். (மத்தேயு 5:31-34 & 19:1-12 ஆகியவை, மண உறவில் உண்மையற்ற தன்மையும் மண உறவை முறிக்கும் என்று காட்டுகின்றன. ஆனால் பவுல் இங்கே அதைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அவர் திருமணத்தையும் மண முறிவையும் பற்றி எழுதவில்லை; தனது கருத்தை விளக்குவதற்குத் திருமண உறவை எடுத்துக் காட்டுகிறார்).

தாங்கள் உயிரோடு இருக்கும் நாள் மட்டும், கணவனும் மனைவியும், திருமணம் என்ற பிரமாணத்தின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். மனைவி கணவனை விட்டுப் பிரிந்து சென்று வேறொருவனை மணந்து கொண்டால் விபசாரம் செய்கிறாள். ஆனால் கணவன் இறந்த பிறகு, அவள் அவனுக்கு இனி மனைவி அல்ல, ஆகவே வேறொருவனை மணந்து கொள்ள சுதந்தரம் பெறுகிறாள். மரணமானது, திருமண உறவை முறித்து அவளை விடுதலையாக்கி விட்டது.

வசனங்கள் 4 மற்றும் 6இல் பவுல் இதை நடைமுறைக்குப் பொருத்திக் காட்டுவது அவர் வாதத்திறமைக்கு வலு சேர்க்கிறது. விசுவாசிக்கும் நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் இடையேயுள்ள உறவு பற்றி இரண்டு அற்புதமான உண்மைகளை அவர் எடுத்துரைக்கிறார்.

a. நாம் நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் (7:4)—நாம் இரட்சிக்கப் படுவதற்கு முன் (மாம்சத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில், வசனம் 5), தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்தோம். அந்த நியாயப் பிரமாணத்தினாலே குற்றவாளிகள் என்று

தீர்க்கப் பட்டோம். நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்து, அவரோடு ஒன்றான போது, மாம்சத்திற்கு மரித்தது போலவே நியாயப் பிரமாணத்திற்கும் மரித்தோம் (ரோமர் 6:1-10). நியாயப் பிரமாணம் மரிக்கவில்லை; நாம் மரித்தோம்.

ஆனால் திருமணம் பற்றிய பவுலின் எடுத்துக் காட்டில், மரித்தது கணவன்; மனைவி மீண்டும் திருமணம் செய்து கொண்டாள். நானும் நீங்களும் அந்த மனைவி போன்றவர்கள், நியாயப் பிரமாணம் கணவனைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டால், அது பவுலின் எடுத்துக் காட்டுக்கு மாறாயிருக்கும். உதாரணத்தில் மனைவி மரித்திருந்தால், மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடு எழும்பினால் தானே அவள் மீண்டும் மணம் செய்ய முடியும்! ஆனால் பவுல் சொல்ல விரும்பியதும் அதுவேதான்! நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்தபோது நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம்; ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள், நாம் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தோம், இப்பொழுது ஒரு புதிய வாழ்க்கை செய்ய கிறிஸ்துவை “மணம் புரிந்திருக்கிறோம்!”

நியாயப் பிரமாணம் மரிக்கவில்லை, காரணம் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணம் இன்னும் மனிதர்கள் மேல் ஆட்சி செலுத்துகிறது. நாம் நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம், அதற்கு இனி நம்மீது எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. ஆனால் அதற்காக நாம் “சட்டதிட்டங்கள் அற்றவர்கள்” அல்லர்; நாம் கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப் பட்டிருக்கிறோம், அவருடைய ஜீவனில் பங்கடைந்து, “புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய்” நடக்கிறோம். ரோமர் 8:4, இந்த வாதத்திற்கு உச்சகட்டம் எனலாம்: “மாம்சத்தின் படி நடவாமல் ஆவியின் படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப் பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும் படிக்கே அப்படிச் செய்தார்.” பழைய பாவ வாழ்வில் நாம் “மரணத்துக்கு ஏதுவான” கனி கொடுத்தோம், புதிய கிருபையின் வாழ்விலோ “தேவனுக்கென்று கனி கொடுக்கிறோம்.” நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் என்றால் நீதி நியாயங்கள் இன்றி இஷ்டம் போல் வாழப் போகிறோம் என்று அர்த்தமல்ல. அதன் பொருள் நமது வாழ்வின் உந்துதலும் வேகமும் நியாயப் பிரமாணத்திலிருந்து வரவில்லை; கிறிஸ்துவுடன் நாம் இணைக்கப் பட்டுள்ளதால் தேவனுடைய கிருபையிலிருந்து வருகிறது என்பதே.

b. நாம் நியாயப் பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப் பட்டிருக்கிறோம் (7:6)—அந்த வாதத்தின் நியாயமான முடிவு இதுதான்: நியாயப் பிரமாணத்தின் அதிகாரம் செத்துப் போனவன் மேல் செல்லாது. “நம்மைக் கட்டியிருந்த நியாயப் பிரமாணத்துக்கு நாம் மரித்தவர்களாகி.....” என்று எழுதுகிறார் பவுல். மரணம் என்றால் விடுதலை என்று பொருள் (ரோமர் 6:9-10 பார்க்க). ஆனால் நாம் ஊழியம் செய்வதற்காக விடுதலையாக்கப் பட்டோம். கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை தன்னிச்சையான, கலகக் குணமுள்ள வாழ்க்கை அல்ல. நாம்

“கிறிஸ்துவை மணம் செய்து” கொள்ளத் தக்கதாக நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம். கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்யும் பொருட்டு நியாயப் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கப் பட்டோம். இது பவுல் கட்டுப்பாடின்றி வாழக் கற்பித்தார் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறது.

நமது பழைய பாவ வாழ்க்கைக்கும் கிறிஸ்தவ ஊழியத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம்? முதலாவது, நாம் ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் ஊழியம் செய்யவும் நாடுகையில் அதற்காகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மைப் பலத்தினால் இடைகட்டுகிறார். (வசனம் 6இல் புதுமையான ஆவியின் படி என்பது “ஆவியானவரின் படி” என்று இருந்திருக்க வேண்டும்.) நியாயப் பிரமாணத்தின் கீழ், அதைக் கைக்கொள்ள தேவையான வல்லமை அருளப்பட வில்லை. தேவனுடைய கற்பனைகள் கற்பலகைகளில் எழுதப்பட்டு, மக்களுக்குப் படித்துக் காட்டப்பட்டன. ஆனால் கிருபையின் கீழ், தேவனுடைய வார்த்தையானது நமது இருதயமாகிய பலகைகளில் எழுதப்படுகின்றது (2 கொரிந்தியர் 3:1-3). நாம் “புதிதான ஜீவன் உள்ளவர்களாய்” (ரோமர் 6:4) நடந்து, “புதுமையான ஆவியானவரின் படி” ஊழியம் செய்கிறோம். ஆக, விசுவாசியானவன் நியாயப் பிரமாணத்தின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவன் அல்ல.

2. நியாயப் பிரமாணத்தின் ஊழியம் (7:7-13)

பவுலின் ஆட்சேபர்கள் ஆயத்தமாயிருந்தனர்! “நமக்கு இனி நியாயப் பிரமாணமே தேவையில்லை என்றால் அதனால் என்ன பயன்? அதுவும் நீர் சொல்வதைப் பார்த்தால் நியாயப் பிரமாணமே பாவம் என்று சொல்வது போல் அல்லவா இருக்கிறது!” இந்த ஆட்சேபனைக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாகப் பவுல் நியாயப் பிரமாணத்தின் ஊழியங்களை, இன்றைய பயன்களை விவரிக்கிறார்.

a. நியாயப் பிரமாணம் பாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது (7:7)—“பாவத்தை அறிகிற அறிவு நியாயப் பிரமாணத்தினால் வருகிறது” (ரோமர் 3:20). “நியாயப் பிரமாணம் இல்லாவிட்டால் மீறுதலும் இல்லை” (ரோமர் 4:15). நியாயப் பிரமாணமானது நமது உள்ளான மனிதனை நமக்குக் காட்டும், நாம் எவ்வளவு அலங்கோலமானவர்கள் என்பதைக் காட்டும் கண்ணாடி ஆகும். பவுல் இங்கே கொலை, கொள்ளை, விபசாரம் பற்றியெல்லாம் எதுவும் குறிப்பிடாமல் இச்சை பற்றியே எழுதுவதைக் கவனிக்கவும். இது பத்துக் கற்பனைகளில் இறுதியானது, மற்றக் கற்பனைகளிலிருந்து ஒரு விஷயத்தில் வேறுபட்டது. மற்றக் கற்பனைகள் வெளிப்படையான செயல்கள் குறித்தவை, இந்தக் கடைசிக் கற்பனையோ உள்ளான மனப்பான்மை பற்றியது. இந்த இச்சையே மற்ற கற்பனைகளை மீறக் காரணமாவது! இது பொதுவாக மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் இருப்பதை

உணர முடியாத தந்திரமான பாவம், ஆனால் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணம் இதைப் புலப்படுத்துகிறது.

நியாயப் பிரமாணம் பாவத்தை வெளிப்படுத்தவும், ஒரு மனிதனுக்கு இரட்சகர் தேவை என்பதைக் காட்டவும் பயன்படுகிறது என்பதற்கு நல்ல உதாரணம் மாற்கு 10:17-27இல் காணப்படும் ஆஸ்தியுள்ள மனிதனாவான். அந்த இளைஞன் வெளிப்புறமாக சன்மார்க்க நியதிகளைக் கைக்கொண்டிருந்தான், உள்ளேயிருந்த பாவங்களோ இன்னும் அகலவில்லை. நியாயப் பிரமாணம் அவனை இரட்சிக்கும் என்பதால் இயேசு அவனிடம் அதைப் பற்றிப் பேசவில்லை; அவன் தனது சொந்த பாவசபாவத்தை உணரவில்லை என்பதால் நியாயப் பிரமாணத்தைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தார். உண்மைதான், அவன் விபசாரம் செய்திருக்கவில்லை, யாரையும் கொள்ளையடித்திருக்கவில்லை, பொய்ச் சாட்சி கூறியிருக்கவில்லை, தாயையும் தகப்பனையும் கனவீனமும் பண்ணியிருக்கவில்லை, எல்லாம் சரிதான், ஆனால் பொருளாசையைப் பற்றி என்ன? இயேசு அவனிடம் அவனது சொத்துக்களை எல்லாம் விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கச் சொன்ன போது அவன் மனமடிந்து, துக்கத்தோடே போய்விட்டான். “இச்சியாதிருப்பாயாக!” என்ற கற்பனை அவன் உண்மையில் எவ்வளவு பெரிய பாவி என்பதைக் காட்டி விட்டது! தன் பாவத்தை ஒத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, அவன் கிறிஸ்துவை நிராகரித்துவிட்டு, மனந்திரும்பாமலேயே போய் விட்டான்.

b. நியாயப் பிரமாணம் பாவத்தைத் தூண்டி விடுகிறது (7:8-9)—பவுல் மனம் திரும்புமுன் ஒரு ஐதீகமான பரிசேயராக இருந்தவர் என்பதால், இந்த வசனங்களை விளங்கிக் கொள்வது எளிதாயிருக்கிறது. (பவுல் மனமாறுவதற்கு முன் அவருக்கும் நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் இருந்த உறவைப் பற்றிய அவரது சுயசரிதைக்கு பிலிப்பியர் 3:1-11 மற்றும் கலாத்தியர் 1 படிக்க.) “பாவத்தின் பெலன் நியாயப் பிரமாணம்” (1 கொரிந்தியர் 15:56) என்பதையும் மனதில் கொள்ளுங்கள். நமக்குப் பாவ சபாவம் இருப்பதால், ஒரு காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்திழுப்பது போல நியாயப் பிரமாணமானது நம்மில் பாவத்தைத் தூண்டி விடவே செய்யும்.

மனித சபாவத்தில் உள்ள ஏதோ ஒன்று, ஒவ்வொரு முறை ஒரு சட்டம் கொடுக்கப்படும் போதும் அதை மீறவே துடிக்கிறது. விகாகோ நகரிலுள்ள லிங்கன் பூங்காவில் நின்று, அப்பொழுது தான் வண்ணம் பூசப் பட்டிருந்த பெஞ்சுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்; ஒவ்வொரு பெஞ்சிலும் “தொடாதீர்கள்” என்ற பலகை காணப்பட்டது. நான் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில் ஏராளமான மக்கள் தங்கள் கரங்களை நீட்டி, இன்னும் உலராத அந்தச் சாயத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தனர்! ஏன்? “தொடாதீர்கள்” என்று ஒரு அறிவிப்பைப் பார்த்ததால்! ஒரு

குழந்தையிடம் தண்ணீர் அருகே போக வேண்டாம் என்று சொல்லிப் பாருங்கள். உடனடியாக அவன் போகுமிடம் அதுவாகத் தான் இருக்கும்! காரணம் என்ன? “எப்படியென்றால் மாம்சசிந்தை தேவனுக்கு விரோதமான பகை; அது தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமலும் கீழ்ப்படியக் கூடாமலும் இருக்கிறது” (ரோமர் 8:7).

சட்டதிட்டங்களைக் கைக் கொண்டு வாழ விரும்பும் விசுவாசிகள் தங்களது சட்டதிட்ட அமைப்பு, இன்னும் அதிகப் பாவத்தையே தூண்டுவதையும், இன்னும் அதிகப் பிரச்சனைகளையே உருவாக்குவதையும் காண்கின்றனர். கலாத்தியா நாட்டுத் திருச்சபைகள் பிரமாணங்களைக் கைக்கொள்வதிலேயே குறியாயிருந்தன. அதனால் பல்வேறு பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டன. “நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் கடித்துப் பட்சித்தீர்களானால் அழிவீர்கள், அப்படி ஒருவரால் ஒருவர் அழிக்கப் படாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்” (கலாத்தியர் 5:15). அவர்களது சட்டதிட்டவாதம் அவர்களை அதிக ஆவிக்குரியவர்களாக ஆக்குவதற்குப் பதிலாக அதிகப் பாவமுள்ளவர்களாகவே ஆக்கிற்று! ஏன்? காரணம், நியாயப் பிரமாணமானது நமக்குள்ளே இருக்கிற பாவ உணர்வைத் தூண்டி விடுகிறது.

c. நியாயப் பிரமாணம் கொல்லுகிறது (7:10-11)—“உயிரைக் கொடுக்கத் தக்க நியாயப் பிரமாணம் அருளப் பட்டிருந்ததானால் நீதியானது நியாயப் பிரமாணத்தினால் உண்டாயிருக்குமே” (கலாத்தியர் 3:21). ஆனால் நியாயப் பிரமாணம் ஜீவனைக் கொடுக்க முடியாது; அது பாவிக்கு அவன் குற்றவாளி, தண்டனைக்குரியவன் என்று காட்ட மட்டுமே முடியும். சட்டதிட்ட வாதக் கிறிஸ்தவர்களும் சபைகளும் வளராமல், ஆவிக்குரிய கனி கொடாமல் போவதற்கு இதுவே காரணம். அவர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தினாலே வாழ்கிறார்கள், நியாயப் பிரமாணம் கொல்லவே செய்யும். தனது “உயர்ந்த தரங்களைக்” குறித்துப் பெருமை பாராட்டி, தன் சொந்த முயற்சியிலேயே அதைச் சாதிக்கப் பிரயாசப்படும் ஆசாரங்கள் மிக்க திருச்சபையை விட அதிகம் செத்தது வேறெதுவுமில்லை என்று நினைக்கிறேன். பொதுவாக, இப்படிப்பட்ட சபையின் மக்கள் ஒருவரையொருவர் குற்றம் சாட்டவும் நியாயம் தீர்க்கவும் ஆரம்பிக்கின்றனர். அதன் பரிதாபமான விளைவு திருச்சபைக்குள் சண்டை, விரைவிலேயே சபை பிளவு படுகிறது - அதன் உறுப்பினர்களுக்குள் மனக்கசப்பு, ஆத்திரம்.

புதிய கிறிஸ்தவன் வளர வளர, கிறிஸ்தவ வாழ்வின் பல்வேறு தத்துவங்களை அறியலாகிறான். அவன் நூல்களைப் படிக்கலாம், கருத்தரங்குகளில் கலந்து கொள்ளலாம், ஒலி நாடாக்களைக் கேட்கலாம், இப்படி ஏராளமான விபரங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். அவன் கவனமாயிராத பட்சத்தில், ஏதாவது ஒரு பிரசங்கியாரைத் தனது

தலைவராகப் பின்பற்றத் தொடங்கி, அவருடைய போதனைகளே தனக்கு வேதவாக்கு என்று நம்பத் தொடங்கி விடலாம். இதுவும் சட்டதிட்ட வாதத்தின் ஒரு தந்திரமான வடிவமே; இது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைக் கொண்டு போடும். எந்த மானிடத் தலைவனும் கிறிஸ்துவின் இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது; எந்தப் புத்தகமும் வேதாகமத்தின் இடத்தையும் பெற முடியாது. மனிதர்கள் நமக்குத் தகவல்களைத் தரலாம், ஆனால் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான வெளிச்சத்தை அருளக் கூடியவர் ஆவியானவர் மட்டுமே. ஆவியானவரே நம்மைப் பிரகாசிப்பிக்கவும், பெலப்படுத்தவும் செய்கிறார்; எந்த மானிடத் தலைவனும் அதைச் செய்ய முடியாது.

d. நியாயப் பிரமாணம் பாவத்தின் பாவத் தன்மையைக் காட்டுகிறது (7:12-13)—இரட்சிக்கப் படாதவர்களுக்குப் பாவம் என்ற ஒன்று இருப்பது தெரியும்; ஆனால் பாவத்தின் பாவத் தன்மை அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அநேகக் கிறிஸ்தவர்கள் பாவம் உண்மையில் எப்பேர்ப்பட்டது என அறியாதிருக்கின்றனர். நமது பாவங்களுக்கு “தவறுகள்” அல்லது “பெலவீனங்கள்” என்று பெயரிட்டு நம்மை சமாதானப் படுத்திக் கொள்கிறோம், ஆனால் தேவனோ நமது பாவங்களைக் குற்றம் என்று தீர்ப்பதோடு, அவை எவ்வளவு “பயங்கரமான பாவமுள்ளவை” என்று நமக்குக் காட்டவும் முயல்கிறார். பாவம் எவ்வளவு பயங்கரமானது அல்லது கேவலமானது என்பதை உணரும் வரை நாம் அதை எதிர்க்கவோ, வெற்றி கொள்ளவோ விரும்பப் போவதில்லை.

பவுல் இங்கே மிக சாமர்த்தியமாக வாதிடுகிறார்: (1) நியாயப் பிரமாணம் பாவமல்ல - அது பரிசுத்தமானது, நீதியானது, நன்மையானது; (2) ஆனால் நியாயப் பிரமாணம் பாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது, தூண்டி விடுகிறது, பிறகு அந்த பாவத்தைப் பயன்படுத்தி நம்மைக் கொல்லுகிறது; நியாயப் பிரமாணம் என்ற நன்மையான ஒன்று இதையெல்லாம் செய்கிறது என்றால், எங்கோ ஏதோ ஒரு பெரிய கோளாறு இருக்கிறது; (3) முடிவு: நியாயப் பிரமாணம் என்ற நன்மையான ஒன்றை எடுத்து பாவமானது இவ்வளவு பயங்கரமான விளைவுகளை உண்டாக்கக் கூடுமானால், பாவம் எவ்வளவு பாவமானது என்பதை நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள். பாவம் உண்மையிலேயே “மிகுந்த பாவமுள்ளது” தான். பிரச்சனை நியாயப் பிரமாணத்தில் அல்ல; பிரச்சனை எனது பாவமுள்ள சுபாவத்தில் தான். இது இந்த அதிகாரத்தின் மூன்றாவது தலைப்புக்கு அடிகோலுகிறது.

3. நியாயப் பிரமாணத்தின் இயலாமை (7:14-25)

நியாயப் பிரமாணம் என்ன செய்வதற்காகக் கொடுக்கப் பட்டது என்று விளக்கி விட்டு, இப்போது நியாயப் பிரமாணம் என்ன செய்யமுடியாது என்று விவரிக்கிறார் பவுல்.

a. நியாயப் பிரமாணம் நம்மை மாற்ற முடியாது (7:14)—
நியாயப் பிரமாணத்தின் இயல்பு நான்கு வார்த்தைகளில் வருணிக்கப் படுகிறது: பரிசுத்தம், நீதி, நன்மை, ஆவிக்குரியது. நியாயப் பிரமாணம் பரிசுத்தமானது, நீதியானது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது; காரணம் அது தாம் சொல்வது, செய்வது எல்லாவற்றிலும் மாசற்ற நீதிபரரான தேவனிடமிருந்து வந்தது. நியாயப் பிரமாணம் நன்மையானது. அது தேவனுடைய பரிசுத்தத்தை நமக்கு வெளியாக்கி, நமக்கு ஒரு இரட்சகர் அவசியம் என்பதை உணர்த்திக் காட்டுகிறது.

நியாயப் பிரமாணம் “ஆவிக்குரியது” என்பதன் பொருள் யாது? அதன் பொருள் நியாயப் பிரமாணம் வெளிப்புறமான செயல்களைப் பற்றியது மட்டுமல்ல, உள்ளான மனிதனை, மனிதனின் ஆவிக்குரிய பகுதியைப் பற்றியதும் கூட என்பதே. முதன் முதலில் யாத்திராகமத்தில் நியாயப் பிரமாணம் கொடுக்கப் பட்டபோது வெளிப்புறமான செயல்களே அதிக வலியுறுத்தல் பெற்றன. ஆனால் உபாகமத்தில் மோசே நியாயப் பிரமாணத்தை மீண்டும் எடுத்துரைத்த போது நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் மனிதனின் இருதயத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு, நியாயப் பிரமாணத்தின் உள்ளான தன்மையே முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்த ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவம் உபாகமம் 10:12-13இல் தெள்ளத் தெளிவாக உரைக்கப் படுகிறது: உபாகமத்தில் “அன்பு” என்ற பதம் மீண்டும் மீண்டும் வருவதும் நியாயப் பிரமாணத்தின் ஆழமான அர்த்தம் உள்ளான மனிதனுக்கே தொடர்புள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது (உபாகமம் 4:37; 6:4-6; 10:12; 11:1; 30:6, 16, 20).

நமது சபாவம் மாம்சத்திற்குரியது (லெளகீகமானது); ஆனால் நியாயப் பிரமாணத்தின் சபாவமோ ஆவிக்குரியது. நமது பழைய மனுஷன் நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழடங்க முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் இதுவே. “பழைய சபாவத்துக்கு நியாயப் பிரமாணம் தெரியாது, புதிய சபாவத்துக்கு நியாயப் பிரமாணம் தேவைப்படாது” என்று மிக அழகாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. நியாயப் பிரமாணம் பழைய சபாவத்தை மாற்ற முடியாது; அது பழைய சபாவம் எவ்வளவு பாவமுள்ளது என்று காட்ட மட்டுமே செய்யும். நியாயப் பிரமாணத்தின் கீழ் வாழ விரும்பும் ஒரு விசுவாசி தனது பழைய சபாவத்தை முடுக்கித் தான் விடுவான்; அதை ஒழித்துக் கட்ட மாட்டான்.

b. நியாயப் பிரமாணம் நம்மை நன்மை செய்ய வைக்க முடியாது (7:15-21)—இந்த வேதபகுதியில் பவுல் மூன்று முறை பாவம் நமக்குள்ளே வாசமாயிருக்கிறது என்கிறார் (வசனம் 14, 18, 20). அதாவது நமது பழைய மனுஷனையே அவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரும் நமக்குள் வாசம் பண்ணுகிறார்; 8ஆம் அதிகாரத்தில் அவர், தேவனுடைய ஆவியானவர் நியாயப் பிரமாணம் நமக்குச் செய்ய முடியாத ஒன்றைச் செய்து, எப்படி நாம் வெற்றியில் வாழ நமக்குப் பெலனளிக்கிறார் என்பதை விளக்குகிறார்.

நான், எனக்கு என்ற தன்மை ஒருமைப் பெயர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவது, நிருபத்தின் ஆசிரியருக்கு சுயம் ஒரு பிரச்சனையாக இருந்ததைக் காட்டுகிறது. கிறிஸ்தவன் என்பவன் இரண்டு மூன்று ஆளத்ததுவங்களை வெளிப்படுத்துபவன் என்று எண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. இரட்சிப்பு ஒரு மனிதனை இரண்டு, மூன்றாகப் பிரிப்பதில்லை, அவனை முழுமையாக்குகிறது. ஆனால் விசுவாசியின் மனம், சித்தம், சரீரம் பழைய சுபாவத்தினாலோ, புதிய சுபாவத்தினாலோ அல்லது மாம்சத்தினாலோ ஆவியானவராலோ ஆளப்படக் கூடும். பவுலின் கூற்றுக்கள் ஒரு விசுவாசிக்கு இரண்டு கடுமையான பிரச்சனைகள் உண்டு எனக் காட்டுகின்றன: (1) அவன் தான் செய்ய விரும்புகிற நன்மையைச் செய்ய முடியாதவன், (2) தான் செய்ய விரும்பாத தீமையைச் செய்பவன்.

பவுல் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தை எப்பொழுதும் மீறினார், அவர் ஒரு பொய்யன், திருடன், கொலைகாரன் என்பது இதன் பொருளா? இல்லவே இல்லை! பவுல் சொல்வதெல்லாம், அவர் தன்னில் தானே தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியக் கூடாதவர்; அப்படியே அவர் கீழ்ப்படிந்தாலும், தீமை அவர் கூடவே இருந்தது. அவர் என்ன தான் செய்தாலும், அவரது செயல்களில் பாவக்கறை படிந்திருந்தது. அவர் தன்னால் இயன்ற அளவு மிகச் சிறப்பாக எதையும் செய்த பின்னரும், “நான் அப்பிரயோஜனமான ஊழியக்காரன்” (லூக்கா 17:10) என்று அறிக்கையிட வேண்டிய நிலைமையில் இருந்தார். “ஆனபடியால் நன்மை செய்ய விரும்புகிற என்னிடத்தில் தீமை உண்டு என்கிற ஒரு பிரமாணத்தைக் காண்கிறேன்” (ரோமர் 7:21). இது 6ம் அதிகாரத்தில் வரும் பிரச்சனை அல்ல. அங்கே பிரச்சனை, “நான் கெட்டதைச் செய்வதை எப்படி நிறுத்துவது?” என்பது இங்கேயோ “நான் நன்மையானதை எப்படித் தான் செய்ய முடியும்?” என்பதே பிரச்சனை.

சட்டதிட்டவாதி, “நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டு நட, அப்பொழுது நன்மை செய்வாய், நல்ல வாழ்க்கை செய்வாய்” என்கிறான். ஆனால் நியாயப் பிரமாணமோ பாவத்தை வெளிப்படுத்தவும் தூண்டவும், பாவம் எவ்வளவு பாவமானது என்று காட்டவும் மட்டுமே செய்கிறது! நியாயப் பிரமாணத்துக்கு எதிர்த்து நிற்கிற கலகக் குணமான பாவ சுபாவம் எனக்குள்ளே இருப்பதால் எனக்கு நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள முடியவில்லை. நான் நன்மை செய்யும் பொழுதும், எனக்குள்ளே தீமை இருப்பதை அறிகிறேன். நியாயப் பிரமாணம் நல்லது தான், ஆனால் சுபாவத்தின் படி நான் கெட்டவன்! ஆகவே சட்டதிட்டவாதி கூறுவது தவறு: நியாயப் பிரமாணம் நம்மை நன்மை செய்பவர்களாக்க முடியாது.

c. நியாயப் பிரமாணம் நம்மை விடுதலையாக்க முடியாது (7:21-24)—விசுவாசியை அடிமைத்தனத்திற்குள் கட்டி வைக்க

விரும்பும் பழைய சபாவம் அவனுக்குள்ளே இருக்கிறது; “நான் இந்தப் பழைய பாவங்களிலிருந்து விடுதலையாகப் போகிறேன்! இந்தப் பாவங்களை இனி ஒருபோதும் செய்யவே மாட்டேன் என்று இங்கேயே இப்பொழுதே தீர்மானிக்கிறேன்!” என்று கிறிஸ்தவன் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான். என்ன நடக்கிறது? அவன் தனது சக்தியை எல்லாம், மனவலிமையை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி பிரயாசப் படுகிறான், ஒரு சில நாட்கள் வரை வெற்றியும் காண்கிறான்; ஆனால் நினையாத நேரத்திலே மீண்டும் அந்தப் பாவத்திற்குள்ளேயே விழுந்து விடுகிறான். ஏன்? காரணம் அவன் நியாயப் பிரமாணத்தினாலே தனது பழைய சபாவத்தை வெற்றி கொள்ளப் பார்க்கிறான், ஆனால் நியாயப் பிரமாணமோ நமது பழைய சபாவத்திலிருந்து நமக்கு விடுதலையளிக்க முடியாததாய் இருக்கிறது. நாம் நியாயப் பிரமாணத்தின் அதிகாரத்திற்குக் கீழடங்கி நடக்கப் பார்த்தால் பழைய சபாவத்தின் கையே ஒங்கும்; ஏனெனில் “பாவத்தின்பெலன் நியாயப் பிரமாணம்” (1 கொரிந்தியர் 15:56). பாவத்தை மேற்கொள்ள நமக்கு சக்தியளிக்கும் ஒரு டைனமோவாக இருப்பதற்குப் பதிலாக நியாயப் பிரமாணமானது, நமக்குள்ளே இருந்து சகல அசுத்தங்களையும் கவர்ந்திழுக்கக் கூடிய ஒரு காந்தமாகச் செயல்படுகிறது. உள்ளான மனிதன் ஒருவேளை தேவனுடைய கற்பனைகளில் பிரியப்படலாம் (சங்கீதம் 119:35), ஆனால் பழைய சபாவமோ தேவனுடைய கற்பனையை மீறுவதிலேயே சுகம் காண்கிறது. நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டு வாழும் விசுவாசிகளைத்துப் போனவனாய், விரக்தியுற்று பரிசுத்தமாய் வாழ வேண்டும் என்ற முயற்சியையே கைவிடுவதில் வியப்பொன்றும் இல்லை! அவன் ஒரு சிறைக் கைதி, அவன் நிலைமை “நிர்ப்பந்தம்.” (இதன் கிரேக்கப் பதம், போர் முனையில் போரிட்டு போரிட்டு களைத்து ஆயாசப்பட்டுப் போனதைக் குறிப்பது.) நமது சக்தியை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி நல்லவர்களாக வாழ முயன்றும், எப்படியெல்லாம் முயன்றாலும் போதுமான அளவு நல்லவர்களாக முடியவில்லை என்று அறிந்து தவித்து நிற்பதை “நிர்ப்பந்தம்” என்று சொல்லாமல் வேறென்ன சொல்வது?

இதிலிருந்து விடுதலை உண்டா? நிச்சயமாக! “என்னை விடுவிக்கக் கூடியவர் ஒருவர் இருப்பதற்காக தேவனைத் துதிக்கிறேன் - அவர் தாம் நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து!” விசுவாசி கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப் பட்டிருப்பதால், அவன் நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்திருக்கிறான், அதன் அதிகாரம் இனி அவன் மீது செல்லாது. அவன் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறான், பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையைப் பெறக் கூடியவனாய் இருக்கிறான். இந்த வெற்றி 8ஆம் அதிகாரத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தின் இறுதி வசனம், விசுவாசி தனது மாம்சத்தால் பாவம் செய்து கொண்டு, மனதினால் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்து

இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்வதாகக் கூறவில்லை. அப்படிப் பார்த்தால் அவனது சரீரம் ஒரே சமயத்தில் இரு வேறு விதங்களில் பயன்படுத்தப் படுவதாகி விடுமே, அது சாத்தியமே அல்ல. விசுவாசி தன் மாம்சத்திற்கும் ஆவியானவருக்கும் இடையே ஒரு போராட்டமே நடைபெறுவதை உணர்ந்து கொள்கிறான் (கலாத்தியர் 5:16-18), இரண்டில் ஒன்று தான் ஆள முடியும் என்பதையும் அறிந்திருக்கிறான்.

வசனம் 23இல் “மனதின் பிரமாணம்” என்று சொல்லும் போது பவுல் “உள்ளான மனிதனையே” குறிப்பிடுகிறார். இதை ரோமர் 8:5-8இல் இன்னும் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். பழைய சபாவம் எந்த நன்மையும் செய்ய இயலாதது. பழைய சபாவத்தைப் பற்றி வேதம் கூறுவதெல்லாம் எதிர்மறையான கருத்துக்களே: ‘நன்மை வாசமாய் இருக்கிறதில்லை’ (ரோமர் 7:18); ‘மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது’ (யோவான் 6:63); ‘மாம்சத்தின் மேல் நம்பிக்கையாய் இராமல்’ (பிலிப்பியர் 3:3). நாம் மாம்ச பலத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைப்போம் என்றால், தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யவோ, தேவனைப் பிரியப்படுத்தவோ, எந்த நன்மையும் செய்யவோ முடியாது. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு நம்மை ஒப்புக் கொடுப்போம் என்றால், அவருடைய சித்தத்துக்குக் கீழடங்க பெலன் கிடைக்கும். மாம்சம் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழடங்க முடியாது, காரணம் அது நியாயப் பிரமாணத்துக்கு எதிரிடையானது. தேவ ஆவியானவர் மட்டுமே நியாயப் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிய முடியும்! ஆகவே, நன்மை செய்வதற்கு ஒரே வழி பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு நம்மை விட்டுக் கொடுப்பதே.

இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் பவுல், “.... தேவனுக்கென்று கனி கொடுக்கும்படி ....” (வசனம் 4) என்று எழுதிய போது குறிப்பால் உணர்த்தியது இதைத் தான். நாம் பழைய சபாவத்துக்கு மரித்து விட்டது போலவே நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் மரித்திருக்கிறோம். ஆனால் கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப் பட்டிருக்கிறோம், கிறிஸ்துவுக்குள் பிழைத்திருக்கிறோம், எனவே தேவனுக்கென்று கனி கொடுக்கக் கூடியவர்களாய் இருக்கிறோம். கிறிஸ்துவுடன் நாம் இணைக்கப்பட்டிருப்பது தான் தேவனுக்குப் பிரியமான விதத்தில் ஊழியம் செய்ய நமக்குத் திறனளிக்கிறது. “ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின் படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராய் இருக்கிறார்” (பிலிப்பியர் 2:13). ரோமர் 7:18இல் “நன்மை செய்ய வேண்டும் என்கிற விருப்பம் என்னிடத்தில் இருக்கிறது, நன்மை செய்வதோ என்னிடத்தில் இல்லை” என்று பவுல் கூறுகின்றாரே அந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு இதுவே.

பழைய சபாவம் பிரமாணத்தை அறியாது, புதிய சபாவம் பிரமாணத்தைத் தேடாது. சட்டதிட்ட வாதம் ஒரு விசுவாசியின் புதிய

சபாவத்தை வருத்தப் படுத்தி, பழைய சபாவத்தைக் கிண்டி விடுவதால் அவனது நிலைமையைப் பரிதாபமாக்குகிறது! ஆக, சட்டதிட்டவாதி ஒரு பரிசேயனாகிறான். அவனது வெளிப்புறச் செயல்கள் எல்லாம் நல்லவை தான், ஆனால் உள்ளான மனப்பான்மைகளோ கேவலமானவை. இயேசு அவர்களைப் பார்த்து, “வெள்ளையடிக்கப் பட்ட கல்லறைகளுக்கு ஒப்பாய் இருக்கிறீர்கள்; அவைகள் புறம்பே அலங்காரமாய்க் காணப்படும், உள்ளேயோ மரித்தவர்களின் எலும்புகளினாலும் சகல அசுத்தத்தினாலும் நிறைந்திருக்கும்” (மத்தேயு 23:27) என்று சொன்னதில் வியப்பில்லையே. எவ்வளவு பரிதாபமான நிலைமை அது!

மிகச் சிறந்தது இனி தான் வரவிருக்கிறது! அடுத்த அதிகாரம் கெட்டதை மேற்கொள்வதிலும், நல்லதைச் செய்வதிலும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை பற்றி விளக்கும்.

ரோமர் 8:1-39

ஆனபடியால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களாயிருந்து, மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பில்லை. ² கிறிஸ்து இயேசுவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் என்னைப் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கிறே. ³ அதெப்படியெனில், மாம்சத்தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக்கூடாததைத் தேவனே செய்யும்படிக்கு, தம்முடைய குமாரனைப் பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும், பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார். ⁴ மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கே அப்படிச் செய்தார். (ரோமர் 8:1-4)

¹¹ அன்றியும் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார். ¹² ஆகையால் சகோதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகளல்ல. ¹³ மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்; ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தால் பிழைப்பீர்கள். ¹⁴ மேலும் எவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடத்தப் படுகிறார்களோ, அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரராயிருக்கிறார்கள். ¹⁵ அந்தப்படி, திரும்பவும் பயப்படுகிறதற்கு நீங்கள் அடிமைத்தனத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், அப்பா பிதாவே, என்று கூப்பிடப்பண்ணுகிற புத்திரசுவிசாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள். ¹⁶ நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோமென்று ஆவியானவர் தாமே நம்முடைய ஆவியுடனே கூடச் சாட்சி கொடுக்கிறார். ¹⁷ நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரருமாமே; தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரருமாமே; கிறிஸ்துவுடனே கூட நாம் மகிமைப்படும் படிக்கு அவருடனே கூடப் பாடுபட்டால் அப்படியாகும். (ரோமர் 8:11-17)

³⁸ மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவ தூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நிகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், ³⁹ உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும் நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள தேவனுடைய அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்கமாட்டாதென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன். (ரோமர் 8:38-39)

விடுதலையும் நிறைவும்

1941 ஜனவரி 6ஆம் நாளன்று, அமெரிக்க அதிபர் பிராங்க்லின் டிலானோ ரூஸ்வெல்ட், அமெரிக்க நாடாளுமன்றத்தில் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போர் பற்றி ஓர் உரை நிகழ்த்தினார். அன்று அவர் சொன்னதில் பெரும் பகுதி மறக்கப்பட்டுப் போயிற்று. ஆனால் தனது உரையின் முடிவில் அவர் “நான்கு இன்றியமையா மானிட விடுதலைகளின் மேல் அடித்தளமிடப்பட்ட ஓர் உலகுக்காக” தான் காத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்; அந்த நான்கையும் இவ்வாறு குறிப்பிடவும் செய்தார்: பேச்சு சுதந்தரம், ஆராதனை சுதந்தரம், வறுமையிலிருந்து விடுதலை மற்றும் பயத்திலிருந்து விடுதலை. ஒரு வேளை இந்த இலட்சியப் பண்புகள் உலகின் எந்த மூலையிலும் இன்று வரை உண்மையாகாவிடினும், அவரது சொற்களோ மங்காப் புகழ் பெற்று இன்னும் நிலைத்து நிற்கின்றன.

ரோமர் 8ஆம் அதிகாரம் கிறிஸ்தவனின் “விடுதலை சாசனம்” ஆகும், காரணம் அதில் பவுல், நாம் கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால் அனுபவிக்கும் நான்கு ஆவிக்குரிய சுதந்தரங்களைப் பிரகடனம் செய்கிறார். இந்த அதிகாரத்தைக் கூர்ந்து படித்தால், வலியுறுத்தப்படுவது பரிசுத்த ஆவியானவரே என்பதை அறிவோம். அவர் 19 முறைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றார். “கர்த்தருடைய ஆவி(யானவர்) எங்கேயோ அங்கே விடுதலையும் உண்டு” (2 கொரிந்தியர் 3:17).

1. நியாயத் தீர்ப்பிலிருந்து விடுதலை – ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை (8:1-4)

ரோமர் 3:20 “இப்படியிருக்க” ஆக்கினைத் தீர்ப்பு பற்றிப் பேசுகிறது; ஆனால் ரோமர் 8:1 “ஆனபடியால்” ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இது ஒரு அரும்பெரும் சத்தியம், அதியற்புதமாக வாதிட்டு விட்டு பின் இந்த முடிவுரையைக் கூறுகிறார் பவுல். (“மாம்சத்தின்படி நடவாமல், ஆவியின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு” என்ற சொற்கள் மூலப்பிரதிகளில் காணப்படுவதில்லை. நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிபந்தனைகள் ஏதும் கிடையாது.) இந்த

அற்புதமான நிச்சயத்திற்கு ஒரேயொரு அடிப்படை “கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு உட்பட்டவர்களாய்” இருப்பது மட்டுமே. ஆதாமில் நாம் குற்றத்தீர்ப்பு பெற்றோம், கிறிஸ்துவில் குற்றத்தீர்ப்பு இல்லை!

இந்த வசனம் “தவறுகள் செய்யாமல்” அல்லது “தோல்விகள் இல்லாமல்” அல்லது “பாவங்கள் இன்றி” என்று எதுவுமே கூறவில்லை. கிறிஸ்தவர்களும் தவறவே செய்கின்றனர், தோல்வியுறுகின்றனர், பாவமும் செய்கின்றனர். ஆபிரகாம் தன் மனைவியைப் பற்றிப் பொய் சொன்னான்; தாவீது விபசாரம் செய்தான்; பேதுரு தன் வாளால் ஒருவனை வெட்டப் பார்த்தான். தங்கள் பாவங்களின் பின்விளைவுகளை இவர்கள் அனுபவித்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் அவர்கள் ஆக்கினைத்தீர்ப்பு அடையவில்லை.

நியாயப்பிரமாணம் குற்றத்தீர்ப்பு செய்கின்றது; ஆனால் விசுவாசியோ நியாயப்பிரமாணத்துடன் ஒரு புதிய உறவு கொண்டிருப்பதால், ஆக்கினைத் தீர்ப்படைய முடியாது. விசுவாசியையும் நியாயப்பிரமாணத்தையும் பற்றி பவுல் மூன்று காரியங்களைக் கூறுகிறார், அவை மூன்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் கிடைப்பது : ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை.

a. நியாயப்பிரமாணம் நம்மீது உரிமை கொண்டாட முடியாது (8:2)—நாம் பாவம், மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டாயிற்று. இப்பொழுது ஆவியானவருக்குள் ஜீவன் பெற்றிருக்கிறோம். கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவன் என்றதொரு புத்தம் புதிய வட்டத்துக்குள் பிரவேசித்திருக்கிறோம். “பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம்” ரோமர் 7:7-25இல் விவரிக்கப்படுகிறது. “ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்” ரோமர் 8ஆம் அதிகாரத்தில் பேசப்படுகிறது. நியாயப்பிரமாணத்துக்கு இனி உங்கள் பேரில் எந்த அதிகாரமும் கிடையாது: நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்திருக்கிறீர்கள் (ரோமர் 7:4), நியாயப்பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள் (ரோமர் 8:2).

b. நியாயப்பிரமாணம் நம்மை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க முடியாது (8:3)—ஏன்? காரணம் கிறிஸ்து அந்த ஆக்கினைத் தீர்ப்பை நமக்காக ஏற்கனவே சிலுவையில் சுமந்து தீர்த்து விட்டார். நியாயப்பிரமாணத்தால் இரட்சிக்க முடியாது; அது குற்றவாளி என்று தீர்க்க மட்டுமே செய்யும். ஆனால் நியாயப்பிரமாணம் செய்ய முடியாததைச் செய்து நம்மை இரட்சிப்பதற்காகத் தேவன் தமது குமாரனை அனுப்பினார். இயேசு ஒரு தேவதூதனாக வரவில்லை; மனிதனாக வந்தார். அவர் “பாவ மாம்சத்தில்” வெளிப்படவில்லை, அப்படிச் செய்திருந்தால் அவரும் ஒரு பாவியாயிருப்பார். அவர் பாவ மாம்சத்தின் சாயலில், மனிதனாக வெளிப்பட்டார். சிலுவை மீது தமது சரீரத்திலே நமது பாவங்களைச் சுமந்தார்.

சட்டப்படி, ஒரு மனிதன் ஒரே குற்றத்திற்காக இருமுறை தண்டிக்கப்பட முடியாது. இயேசு கிறிஸ்து உனது பாவங்களுக்கான தண்டனையைச் செலுத்தித் தீர்த்து விட்டதால், நீ “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருப்பதால், தேவன் உன்னை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க மாட்டார்.

c. நியாயப்பிரமாணம் நம்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது (8:4)—நியாயப்பிரமாணத்தின் பெலத்தினால் அல்ல, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் ஒரு விசுவாசி நீதியுள்ள வாழ்க்கை செய்கிறான். நியாயப்பிரமாணத்துக்குப் பரிசுத்தத்தை உண்டாக்கும் சக்தி கிடையாது; அது பாவத்தை வெளிப்படுத்தவும், குற்றமுண்டு என்று தீர்ப்பு கூறவும் மட்டுமே செய்யும். ஆனால் உள்வாசம் செய்யும் பரிசுத்த ஆவியானவரோ தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழடங்கி நடக்க உங்களுக்குப் பெலனளிப்பார். தமது நியாயப்பிரமாணத்தில் தேவன் கோரும் நீதியானது, ஆவியானவரின் வல்லமையால் நம்மில் நிறைவாக்கப்படுகிறது. பரிசுத்த ஆவியானவரில் ஜீவனும் விடுதலையும் (ரோமர் 8:2), “மகிழ்ச்சியின் நிறைவும்” (ரோமர் 8:4) உண்டு.

சட்டதிட்டவாதி தனது சொந்த பெலத்தில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய முயன்று, தேவன் கோருகின்ற நீதியை எட்ட முடியாமல் தோல்வி காண்கிறான். ஆவியானவரால் நடத்தப்படும் கிறிஸ்தவனோ, ஆண்டவருக்குத் தன்னை விட்டுக் கொடுக்க, விட்டுக் கொடுக்க, தனது வாழ்வில் ஆவியானவரின் பரிசுத்தமாக்குதலின் ஊழியத்தை அனுபவிக்கிறான். “ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராய் இருக்கிறார்” (பிலிப்பியர் 2:13). இந்த உண்மையானது, கிறிஸ்தவர்களாக நாம் அனுபவிக்கின்ற இரண்டாவது சுதந்தரத்துக்கு நேராக நடத்துகின்றது.

2. தோல்வியிலிருந்து விடுதலை—கட்டாயம் இல்லை (8:5-17)

“ஆகையால், சகோதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகள் அல்ல” (ரோமர் 8:12). பழைய சபாவத்தின்படி நடக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. விசுவாசி வெற்றியுடன் வாழ முடியும். இந்தப் பகுதியில் பவுல் வாழ்க்கையின் மூன்று வெவ்வேறு மட்டங்களை விவரித்து விட்டு, தனது வாசகர்கள் மிக உயர்ந்த நிலையில் வாழும்படி ஊக்குவிக்கிறார்.

a. “உங்களிடம் ஆவியானவர் இல்லை” (8:5-8)—பவுல் இங்கே மாம்சீகக் கிறிஸ்தவன், ஆவிக்குரிய கிறிஸ்தவன் என்ற இரு வேறு கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றிப் பேசவில்லை. இரட்சிக்கப்பட்டோரையும் படாதோரையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். அவர்களிடையே நான்கு வேற்றுமைகள் உள்ளன.

1. மாம்சத்தின்படி—ஆவியின் படி (8:5). இரட்சிக்கப்படாத ஒருவனிடம் தேவனுடைய ஆவியானவர் இருக்க மாட்டார் (ரோமர் 8:9). அவன் மாம்சத்தின்படியும் மாம்சத்துக்காகவும் வாழ்கிறான். தனது மாம்சத்தைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய காரியங்களைப் பற்றியே சிந்திக்கிறான். ஆனால் கிறிஸ்தவனிடமோ தேவ ஆவியானவர் வாசம் பண்ணுகிறார், அவன் முற்றிலும் வேறுபட்ட, புத்தம் புதியதொரு மட்டத்தில் வாழ ஆரம்பிக்கிறான். அவனுடைய மனம் ஆவியானவரின் காரியங்களில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறது. இரட்சிக்கப்படாதவன் ஒரு நாளும் ஒரு நன்மையுமே செய்ய மாட்டான் என்றோ, இரட்சிக்கப்பட்டவன் ஒருபோதும் ஒரு பாவமுமே செய்ய மாட்டான் என்றோ அர்த்தமல்ல. அவர்களது வாழ்வின் நாட்டங்கள் வேறுபட்டவை என்பது மட்டுமே இதன் பொருளாகும். ஒருவன் மாம்சத்திற்காக வாழ்கிறான், அடுத்தவன் ஆவியானவருக்காக வாழ்கிறான்.

2. மரணம்—ஜீவன் (8:6). இரட்சிக்கப்படாத ஒருவன் சரீரப் பிரகாரமாக உயிரோடிருக்கலாம், ஆனால் ஆவியில் மரித்தவனாய் இருக்கிறான். உள்ளான மனிதன் தேவனுக்கு மரித்திருக்கிறான், ஆவியானவரின் காரியங்களில் உணர்வற்றுக் காணப்படுகிறான், அவன் ஒருவேளை சன்மார்க்கமாக வாழலாம்; பக்தியாகக் கூட இருக்கலாம்; ஆனால் அவனில் ஆவிக்குரிய ஜீவன் இல்லை. அவனுக்கு “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஆவியானவரின் ஜீவன்” அவசியம் (ரோமர் 8:2).

3. தேவனோடு போர்—தேவனோடு சமாதானம் (8:6-7). ரோமர் 7இல், பழைய சுபாவம் தேவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்கிறது என்றும், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கு கீழடங்க முடியாததாக இருக்கிறது என்றும் கவனித்தோம். கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்துள்ளவர்கள் “தேவனிடத்தில் சமாதானம்” (ரோமர் 5:1) பெற்றிருக்கின்றனர், இரட்சிக்கப்படாதவர்களோ தேவனுக்குச் சத்துருக்களாய் இருக்கின்றனர். “துன்மார்க்கருக்குச் சமாதானம் இல்லை என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஏசாயா 48:22).

4. சுயத்தைப் பிரியப்படுத்துதல்—தேவனைப் பிரியப் படுத்துதல் (8:8). “மாம்சத்தின்படி” நடப்பது என்றால் கிறிஸ்து இன்றி கெட்டழிந்து போவது. இரட்சிக்கப்படாத மனிதன் தனக்காகவே வாழ்கிறான், தேவனைப் பிரியப்படுத்துவது பற்றி எண்ணுவது கூட அபூர்வம். பாவத்தின் வேர் சுயநலமே—“உம்முடைய சித்தம்” என்று சொல்லாதபடி “என் சித்தம்” என்று சொல்வதே.

இரட்சிக்கப்படாதிருப்பது, ஆவியானவர் இன்றி வாழ்வது மிகத் தரக் குறைவான வாழ்க்கையாகும். ஆனால் ஒருவன் அந்த மட்டத்திலேயே நீடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதன் மூலம் அவன் இரண்டாவது மட்டத்திற்கு முன்னேறலாம்.

b. “உங்களிடம் ஆவியானவர் இருக்கிறார்” (8:9-11)—
 “தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்களாய் இராமல் ஆவிக்குட்பட்டவர்களாய் இருப்பீர்கள்” (ரோமர் 8:9). மனந்திரும்புதலுக்குச் சான்று, உள்ளேயிருந்து, நீங்கள் தேவனுடைய பிள்ளை என்று சாட்சியிடும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் பிரசன்னமே (ரோமர் 8:16). உங்கள் சரீரம் ஆவியானவர் வாசம் செய்யும் ஆலயமாகவே ஆகி விடுகிறது (1 கொரிந்தியர் 6:19-20); சரீரமானது சாவுக்கே நியமிக்கப் பட்டிருந்தாலும் (ஆண்டவர் வருகை தாமதிக்கும் பட்சத்தில்), ஆவியானவர் அந்தச் சரீரத்திற்கு ஜீவனளித்து நாம் தேவனுக்கு ஊழியம் புரிய உதவுகிறார். அப்படியே நாம் மரிப்போம் என்றாலும், நமது சரீரமானது மரித்தோரிலிருந்து ஒரு நாளிலே மீண்டும் எழுப்பப்படும், காரணம் பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிகளை முத்திரித்திருக்கிறார் (எபேசியர் 1:13-14).

பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள்ளே வாழ்வது தான் எத்தனை பெரிய வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. நாம் புது ஜீவனை அனுபவிக்கிறோம், நமது புலன்கள் எல்லாம் ஒரு புதுப் பரிமாணத்தில் பரிமளிக்கத் தொடங்குகின்றன. சுவிசேஷகர் D.L. மூடி, மனந்திரும்பிய தன்னுடைய அனுபவத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில் “நான் ஒரு புது உலகில் இருந்தேன். அடுத்த நாள் காலை கதிரவன் அதிகப் பிரகாசமாய் ஒளிர்ந்தது, பறவைகள் அதிக இனிமையாய்ப் பாடின,..... பழைய மரங்களின் கிளைகள் கூடப் பரவசமாய் அசைந்தாடின, முழு இயற்கையும் இசைந்திருப்பது போல் தோன்றிற்று” என்று சொன்னார். கிறிஸ்துவில் ஜீவன் என்பது பரிபூரண ஜீவன்.

ஆனால் மூன்றாம் கட்டமான ஒரு அனுபவமும் உண்டு, முதல் இரண்டும் இந்த மூன்றாவதுக்கு வெறும் ஆயத்தமே எனலாம்.

c. “ஆவியானவரிடத்தில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்!” (ரோமர் 8:12-17)—நம்மிடத்தில் ஆவியானவர் இருப்பது போதாது; ஆவியானவரிடத்தில் நாம் இருக்க வேண்டும்! அப்பொழுது மட்டுமே, கிறிஸ்துவில் நமக்கு இருக்கக் கூடிய பரிபூரண, வெற்றியின் வாழ்க்கையை அவர் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். நாம் மாம்சத்தின்படி வாழக் கடமைப்பட்டவர்கள் அல்ல, காரணம் இதுவரை மாம்சம் நமது வாழ்வில் துன்பத்தையே கொண்டு வந்திருக்கிறது. நாம் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கவே செய்கிறோம், ஏனெனில் நமது பாவத்தை நமக்கு உணர்த்தி, கிறிஸ்துவை நமக்கு வெளிப்படுத்தி, நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்த போது நமக்கு நித்திய ஜீவனையும் அளித்தவர் அந்த ஆவியானவரே. அவர் “ஜீவனின் ஆவியானவராய்” இருப்பதால், நாம் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியவும் கிறிஸ்துவைப் போல் மாறவும் நமக்குப் பெலனளிக்க முடியும்.

ஆனால் அவர் மரணத்தின் ஆவியானவரும் கூட. நமது பாவ மாம்சத்தின் செய்கைகளை “சாகடிப்பதற்கு” அவர் பெலன் தருவார். நாம் நமது சரீரத்தின் அவயவங்களை அவருக்கு ஒப்புக் கொடுக்கக் கொடுக்க (ரோமர் 6:12-17), கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் நமக்குப் பலிக்கச் செய்வார். அவர் மாம்சத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்து, ஆவியானவரின் கிரியைகளைப் பிறப்பிப்பார்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் “புத்திர சுவிகாரத்தின் ஆவியானவரும்” ஆவார் (8:14-17). புதிய ஏற்பாட்டிலே “புத்திர சுவிகாரம்” என்பது “வயது வந்த மகனாக ஏற்கப்படுவது” என்று பொருள்படும். நாம் பிறப்பினாலே தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் வருகிறோம். ஆனால் நாம் தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் பிறந்த அந்த நொடியிலேயே தேவன் நமக்குப் புத்திர சுவிகாரத்தைத் தந்து நம்மை வயது வந்த மகன்களாக அங்கீகரிக்கிறார். ஒரு குழந்தை பேசுவோ, நடக்கவோ, தீர்மானங்கள் செய்யவோ அல்லது குடும்பத்தின் செல்வத்தை எடுத்துப் பயன்படுத்தவோ முடியாது. ஆனால் ஒரு விசுவாசியோ அவன் மறுபடியும் பிறந்த அந்த வினாடி முதற்கொண்டே இவை அனைத்தையும் செய்ய முடியும்.

அவன் நடக்கவும், “ஆவியானவரால் வழி நடத்தப்படவும்” முடியும் (8:14). இங்கே நடத்தப்படுவது என்பது “மனதார, விருப்பத்துடன் நடத்தப்படுவதைக்” குறிக்கும். நாம் ஆவியானவருக்கு நம்மை ஒப்புக் கொடுக்கிறோம், அவர் தமது வசனத்தினால் அனுதினமும் நம்மை வழி நடத்துகின்றார். நாம் நியாயப் பிரமாணத்தின் அடிமைத்தனத்திற்கு உட்பட்டவர்களோ எதையும் செய்யவே அஞ்சுபவர்களோ அல்ல. நாம் ஆவியானவரில் சுதந்தரம் பெற்றிருக்கிறோம், கிறிஸ்து எங்கே நடத்துகிறாரோ அங்கே அவரைப் பின்பற்றிச் செல்ல சுயாதீனம் உடையவர்களாய் இருக்கிறோம். விசுவாசி பேசவும் முடியும்: நாம் “அப்பா, பிதாவே” என்று கூப்பிடுகிறோம் (8:15). புதிதாகப் பிறந்த ஒரு குழந்தை உடனே தன் தகப்பனைப் பார்த்து அப்பா என்று கூப்பிட்டால் எப்படியிருக்கும்! முதலில் ஆவியானவர் “அப்பா பிதாவே” என்று நமது இருதயங்களிலே கூப்பிடப் பண்ணுகிறார் (கலாத்தியர் 4:6), பிறகு நாம் தேவனைப் பார்த்து அப்பா என்று கூப்பிடத் தக்கவர்களாகிறோம். (அப்பா என்பது மிகுந்த பாசத்தைக் காட்டும் சொல்).

ஒரு குழந்தை காசோலைகளில் கையெழுத்திட முடியாது, ஆனால் தேவனுடைய பிள்ளையோ, தான் தேவனுக்குச் சுதந்தரவாளியும் கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரவாளியுமாக இருப்பதால் தனது ஆவிக்குரிய செல்வத்திலிருந்து தன் விருப்பம் போல எடுத்துப் பயன்படுத்தலாம் (8:17). பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய வசனத்திலிருந்து எடுத்து நமக்குக் கற்பிக்கிறார், நாம் விசுவாசத்தினாலே தேவனுடைய செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறோம். “புத்திர சுவிகாரத்தின் ஆவியானவர்” நமது வாழ்க்கைகளில் கிரியை செய்வதைக் காண்பது தான் எத்தனை குதூகலம்!

விசுவாசி தோற்றுப் போக வேண்டிய அவசியமேயில்லை. அவன் தனது சரீரத்தை ஆவியானவருக்கு ஒப்புக் கொடுத்து விசுவாசத்தினாலே பழைய சபாவத்தை மேற்கொள்ள முடியும். ஜீவனின் ஆவியானவர் அவனை வல்லமைப்படுத்துவார். மரணத்தின் ஆவியானவர் அவன் மாம்சத்தை ஜெயிக்க அவனைப் பெலப்படுத்துவார். புத்திர சுவிகாரத்தின் ஆவியானவர் அவனை வளப்படுத்தி, அவனை தேவ சித்தத்திற்குள் நடத்துவார்.

3. சோர்விலிருந்து விடுதலை—விரக்தி இல்லை (8:18-30)

இந்தப் பகுதியிலே பவுல் பாடுகள் மற்றும் வேதனை என்ற பிரச்சனை பற்றிப் பேசுகிறார். ஒரு வேளை இப்பகுதியை நன்றாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு மிகச் சிறந்த வழி இங்கே குறிப்பிடப்படும் மூன்று “தவிப்பு”களைக் கவனிப்பதாகும்.

a. சிருஷ்டிப்பு தவிக்கிறது (8:18-22)—தேவன் சிருஷ்டிப்பை முடித்த போது அது நல்லதாய் இருந்தது (ஆதி 1:31); ஆனால் இன்று அது தவிக்கின்ற சிருஷ்டிப்பாய் இருக்கிறது. துன்பங்களும் மரணமும் வந்து விட்டன; வேதனை வந்து விட்டது, இவை எல்லாமே ஆதாமின் பாவத்தின் விளைவுகளே. இதில் சிருஷ்டிப்பின் தவறு ஒன்றும் இல்லை. சிருஷ்டிப்பின் நிர்ப்பந்தமான நிலைமையைக் காட்ட பவுல் பயன்படுத்தும் பதங்களைப் பாருங்கள்: பாடுகள் (வசனம் 18), அழிவு (வசனம் 20), அடிமைத்தனம் (வசனம் 20), மாயை (வசனம் 21), மற்றும் வேதனை (வசனம் 22). எனினும், இந்தத் தவிப்பு வீணல்ல; பவுல் அதை ஒரு பெண்ணின் பிரசவ வேதனைக்கு ஒப்பிடுகிறார். அங்கே வேதனை இருக்கிறது, ஆனால் குழந்தை பிரசவித்தவுடன் வேதனை போய் விடும். ஒரு நாளிலே படைப்பு பிரசவிக்கப்படும், அப்பொழுது தவிக்கின்ற படைப்பு மாட்சிமையான படைப்பாக மாறிவிடும்! விசுவாசி இன்றைய கஷ்டங்களையே யோசித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான்; நாளை மகிமையையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் (வசனம் 18; 2 கொரிந்தியர் 4:15-18). இன்றைய தவிக்கும் அடிமைத்தனத்துக்குப் பதிலாக நாளை மகிமையான விடுதலை வரும்!

b. விசுவாசிகளாகிய நாம் தவிக்கிறோம் (8:23-25)—நாம் தவிப்பதற்குக் காரணம், நாம் “ஆவியின் முதற்பலன்களைப் பெற்றிருப்பதே”, வரப்போகிற மகிமையின் முன்ருசியைக் கண்டிருக்கிறோம். வேவுகாரர் திரும்பி வந்த போது இஸ்ரவேலர் கானான் தேசத்தின் முதற்கனிகளை ருசித்தது போலவே (எண்ணாகமம் 13:23-27), ஆவியானவரின் ஊழியத்தினாலே விசுவாசிகளாகிய நாம் பரம ஆசீர்வாதங்களை ருசித்துப் பார்த்திருக்கிறோம். அது நம்மை ஆண்டவரைப் பார்க்கவும், புதிய சரீரத்தைப் பெறவும், என்றென்றுமாய் அவரோடு வாழவும், அவரைச் சேவிக்கவும் வாஞ்சை கொள்ளச்

செய்கிறது. கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது நமது சரீரங்கள் மீட்டுக் கொள்ளப்படுமே, அந்த “புத்திர சுவிகாரத்துக்காகக்” காத்திருக்கிறோம் (பிலிப்பியர் 3:20-21). இது, நாம் மனந்திரும்பிய போது “புத்திர சுவிகாரத்தின் ஆவியானவர்” நமக்கு தேவனுடைய குடும்பத்தில் வயது வந்த மகனின் அந்தஸ்தை அளித்தாரே, அந்த “புத்திர சுவிகாரத்தின்” கிளர்ச்சியூட்டும் உச்சகட்டமாகும். கிறிஸ்து வருகையில் நாம் நமது முழு சுதந்தரத்தையும் பெற்றுக் கொள்வோம்.

இதற்கிடையில் நாம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறோம். “அந்த நம்பிக்கையினாலே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்” (8:24). எந்த நம்பிக்கை? “நாம் நம்பியிருக்கிற ஆனந்த பாக்கியத்துக்கும், மகா தேவனும் நமது இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மகிமையின் பிரசன்னமாகுதலுக்கும் எதிர்பார்த்திருக்கும்” நம்பிக்கை (தீத்து 2:13). மிகச் சிறந்தது இனி தான் வரப்போகிறது! விசுவாசி இவ்வுலகில் பாடுகளையும் வேதனையையும் காண்கையிலும், அனுபவிக்கையிலும் விரக்தி அடைவதில்லை. இந்தத் தற்காலிகமான பாடுகள் ஒரு நாளிலே நித்தியமான மகிமைக்கு நடத்திச் செல்லும் என்பதை அவன் அறிவான்.

c. பரிசுத்த ஆவியானவர் தவிக்கிறார் (8:25-30)—தேவன் தமது மக்கள் பாடுகளைக் கடந்து செல்வதைப் பற்றிக் கரிசனையுள்ளவராய் இருக்கிறார். இயேசு இவ்வுலகிலே ஊழியம் செய்த போது, பாவம் மனுக்குலத்தைப் படுத்தும் பாட்டைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டார் (மாற்கு 7:34; யோவான் 11:33, 38). இன்று பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது பெலவீனங்கள் மற்றும் பாடுகளின் பாரத்தை நம்மோடு சேர்ந்து உணருகிறார், அதற்காக நம்மோடு சேர்ந்து தவிக்கிறார். ஆனால் அவர் தவிப்பதோடு நின்று விடுவதில்லை, நாம் தேவ சித்தத்திற்குள் நடத்தப் படும்படியாக வாக்குக்கடங்காத பெருமூச்சுகளோடு நமக்காக ஜெபிக்கிறார். நாம் எல்லா நேரங்களிலும் தேவ சித்தத்தை அறிய முடிவதில்லை. எப்படி ஜெபிப்பது என்று நாம் எல்லா நேரங்களிலும் அறிந்திருப்பதில்லை, ஆனால் பாடுகளின் நடுவிலும் நாம் தேவசித்தத்தில் நிலைத்திருக்கத் தக்கதாக ஆவியானவர் நமக்காகப் பரிந்து மன்றாடுகிறார். ஆவியானவர் நமது “பாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.”

பாடுகளும் வேதனைகளும் சூழ்ந்து கொள்ளும் சமயங்களில் விசுவாசி தடுமாற வேண்டியதில்லை, காரணம் தேவன் உலகில் கிரியை செய்கிறார் என்பதை அவன் அறிவான் (8:28), அவருக்கென்று ஒரு திட்டம் உண்டு என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும் (8:29). அந்தத் திட்டத்திலே தேவனுக்கு இரண்டு நோக்கங்கள் உண்டு: நமது நன்மை மற்றும் தமது மகிமை. முடிவிலே அவர் நம்மை இயேசு கிறிஸ்துவைப் போலாக்குவார்! அதையெல்லாம் விட சிறப்பு, தேவனுடைய திட்டம் நிச்சயம் வெற்றி பெறும்! அது அனாதி காலத்திலே கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்

நம்மைத் தெரிந்து கொண்ட போது ஆரம்பமானது (எபேசியர் 1:4-5). ஒரு நாளிலே நாம் அவரது குமாரனுக்கு ஒப்பாக இருப்போம் என்று அவர் முன்பே நிர்ணயித்து விட்டார். முன் குறித்தல் என்பது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். தேவன் மக்களை நித்திய ஆக்கினைக்கு என்று முன் குறித்திருக்கிறார் என்று வேதத்தில் எங்குமே நாம் வாசிப்பதில்லை. அவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடைகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் அவர்கள் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்க மறுப்பதே (யோவான் 3:18-21). அவர் யாரைத் தெரிந்து கொண்டாரோ அவர்களை அழைத்தார் (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:13-14 பார்க்க); அவரது அழைப்பை ஏற்று அவர்கள் வந்த போது அவர்களை நீதிமாண்களாக்கினார், மகிமைப்படுத்தவும் செய்தார். விசுவாசி கிறிஸ்துவுக்குள் ஏற்கனவே மகிமைப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறான் (யோவான் 17:22); அந்த மகிமையானது கர்த்தரின் வருகையிலே வெளிப்படும் (ரோமர் 8:21-23).

தேவ மகிமையில் ஏற்கனவே பங்கடைந்திருக்கிறோம் என்றால் விசுவாசிகளாகிய நாம் சோர்வோ விரக்தியோ அடைய முடியுமா? இன்று நாம் பாடு படுகிறோம் என்றால் அது, இயேசு கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது அந்த அளவுக்கு அதிகமாக மகிமை அடைவோம் என்பதற்கான உத்தரவாதமே.

4. பயத்திலிருந்து விடுதலை—பிரிவு இல்லை (8:31-39)

நாம் தேவ நீதியில் பங்கடைந்துள்ளதால் ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை, நியாயப்பிரமாணம் நம்மை குற்றவாளியென்று தீர்க்க முடியாது. நாம் மாம்சத்தை மேற்கொள்ளவும் தேவனுக்காக வாழவும் நம்மைப் பெலப்படுத்தக் கூடிய தேவனுடைய ஆவியானவர் நம்மோடு இருப்பதால் மாம்ச இச்சைகளின் படி வாழ வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. தேவ மகிமையில், கிறிஸ்து திரும்ப வருவார் என்ற ஆனந்த பாக்கியத்தில் நாம் பங்கடைந்திருப்பதால் விரக்தி இல்லை. நாம் தேவ அன்பை அனுபவித்திருப்பதால் பிரிவு இல்லை: “கிறிஸ்துவின் அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்?” (ரோமர் 8:35).

இந்த இறுதிப் பகுதியில் விசுவாசியின் பாதுகாப்பு வலியுறுத்தப் படுகிறது. நாம் கிறிஸ்துவின் அன்பில் பத்திரப்பட்டிருப்பதால் கடந்த காலத்தையோ, நிகழ் காலத்தையோ, வருங்காலத்தையோ கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. விசுவாசிக்கும் ஆண்டவருக்கும் இடையே பிரிவே கிடையாது என்பதை நிரூபித்துக் காட்ட பவுல் ஐந்து வாதங்களை முன் வைக்கிறார்.

a. தேவன் நம்முடைய பட்சத்தில் இருக்கிறார் (8:31)—பிதா நம்முடைய பட்சத்தில் இருக்கிறார், அதை நிரூபிக்கத் தமது குமாரனையே தந்தார் (8:32). குமாரன் நம்முடைய பட்சத்தில்

இருக்கிறார் (8:34), ஆவியானவரும் நம்முடைய பட்சத்தில் இருக்கிறார் (8:26). தேவன் எல்லாவற்றையும் நம்முடைய நன்மைக்காகவே செயல்பட வைக்கிறார் (8:28). தமது ஆளுமையிலும் சரி, தமது தெய்வாதீனப் பராமரிப்பிலும் சரி, தேவன் நம் பட்சமே. சில நேரங்களில் யாக்கோபைப் போல நாமும், “இதெல்லாம் எனக்கு விரோதமாய் நேரிடுகிறது” (ஆதியாகமம் 42:36) என்று புலம்புகிறோம். ஆனால் உண்மையிலோ எல்லாம் நமது நன்மைக்காகவே நேரிடுகிறது. முடிவு தெளிவானது: “தேவன் நம்முடைய பட்சத்தில் இருந்தால் நமக்கு விரோதமாய் இருப்பவன் யார்?”

விசுவாசி தேவன் தனது பட்சத்திலிருக்கிறார் என்று உணர்ந்தவனாக ஒவ்வொரு நாளுக்குள்ளும் செல்ல வேண்டியது அவசியம். பயப்பட வேண்டிய தேவையில்லை, காரணம் அவனது அன்பின் தகப்பன், தமது பிள்ளைகளின் சிறப்பான நன்மைக்கென்றே எதையும் செய்பவர். ஒருவேளை அவர் அளிக்கும் மிகச் சிறந்ததை அடைய அவர்கள் பாடுகளின் ஊடே கடந்து செல்ல நேரலாம். “நீங்கள் எதிர்பார்த்திருக்கும் முடிவை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படிக்கு நான் உங்கள் பேரில் நினைத்திருக்கிற நினைவுகளை அறிவேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; அவைகள் தீமைக்கல்ல, சமாதானத்துக்கு ஏதுவான நினைவுகளே” (எரேமியா 29:11).

b. கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தார் (8:32)—நாம் பாவிகளாய் இருக்கும் போதே தேவன் தமது மிகச் சிறந்ததை நமக்காகக் கொடுத்திருப்பார் என்றால், நாம் அவருடைய பிள்ளைகளாகி விட்ட இப்பொழுது நமக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் நமக்குத் தராமல் இருப்பாரா? கவலைப்படுவதும் பயப்படுவதும் முட்டாள் தனம் என்று மக்களுக்குப் புரிய வைப்பதற்காக இயேசு இவ்விதமாகவே வாதிட்டார். தேவன் பறவைகளையும், ஆடு மாடுகளையும் ஏன் லீலிப் புஷ்பங்களையும் கூடக் குறைவின்றி பராமரிக்கிறாரே; அப்படியானால் உங்களைப் பராமரிப்பது நிச்சயமல்லவா! தேவன் தமக்குச் சொந்தமானவர்களை நியாயப்பிரமாணத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, கல்வாரி அன்பின் அடிப்படையில் நடத்துகிறார். தேவன் தம்முடையவர்களுக்கு அனைத்தையும் தாராளமாக, ஈவாகக் கொடுக்கிறார்!

c. தேவன் நம்மை நீதிமான்களாக்கி இருக்கிறார் (8:33)—அதாவது, அவர் நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்குள் நீதிமான்கள் என்று தீர்த்திருக்கிறார். சாத்தான் நம் மீது குற்றம் சாட்ட ஆசைப்படுபவன் (வெளி 12:10; சகரியா 3:1-7), ஆனால் நாமோ இயேசு கிறிஸ்துவில் நீதியுள்ளவர்களாய் நிற்கிறோம். நாம் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள்—கிறிஸ்துவில் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள். கிறிஸ்துவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள். தேவனே நம்மை

நீதிமான்களாக்கி இருப்பதால் அவர் நம்மீது குற்றம் சுமத்த மாட்டார். அவர் நம் மீது குற்றம் சுமத்தினால் அவரது இரட்சிப்பு ஒரு தோல்வி, நாம் இன்னும் நமது பாவங்களில் இருக்கிறோம் என்று ஆகி விடுமே.

நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பதை விளங்கிக் கொள்வது நமது உள்ளங்களுக்குச் சமாதானத்தை அருளுகிறது. விசுவாசம் வைக்கின்ற ஒரு பாவியை தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் நீதிமான் என்று தீர்க்கும் போது, அந்தத் தீர்ப்பு ஒரு நாளும் மாறாது. நமது கிறிஸ்தவ அனுபவம் அனுதினமும் மாறலாம், ஆனால் நீதிமானாக்கப்படுவது மாறவே மாறுவதில்லை. நாம் நம்மீது குற்றம் சுமத்தலாம்; மற்றவர்கள் நம்மீது குற்றம் சாட்டலாம்; ஆனால் தேவனோ நம்மை ஒரு நாளும் நீதிமன்றத்துக்கு இழுக்கவோ, குற்றம் சாட்டவோ மாட்டார். இயேசு நமக்குரிய அபராதத்தை ஏற்கனவே செலுத்தித் தீர்த்து விட்டார். நாம் அவரில் பத்திரமாய் இருக்கிறோம்.

d. கிறிஸ்து நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார் (8:34)—
இருவரின் பரிந்து மன்றாடும் ஜெபம் விசுவாசியை கிறிஸ்துவில் பத்திரமாய் வைக்கிறது: ஆவியானவர் வேண்டுதல் செய்கிறார் (8:26-27), தேவ குமாரன் வேண்டுதல் செய்கிறார் (8:34). நமக்காக உயிர் கொடுத்த அதே இரட்சகர் இப்பொழுது நமக்காகப் பரலோகில் பரிந்து மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறார். நமது பிரதான ஆசாரியனாக அவர், சோதனைகளை நாம் மேற்கொள்ளவும், சத்துருக்களை முறியடிக்கவும் தேவையான கிருபையை நமக்கு அளிப்பார் (எபிரெயர் 4:14-16). நமது வக்கீலாக (பரிந்து பேசுபவராக) நமது பாவங்களை மன்னிப்பார், தேவனோடு நமது ஐக்கியத்தை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவார் (1 யோவான் 1:9-2:2). வேண்டுதல் செய்வது அல்லது பரிந்து பேசுவது என்றால் இயேசு கிறிஸ்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் முன் நின்று நமக்காக வாதாடுவார், நாம் நமக்காக வாதாட அவசியமில்லை என்று பொருள்.

பவுல் ரோமர் 5:9-10இல் இந்தப் பரிந்து மன்றாடுதலின் ஊழியம் பற்றிக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். நாம் அவருடைய மரணத்தினாலே மட்டுமல்ல, அவருடைய ஜீவனாலும் இரட்சிக்கப்படுகிறோம். “மேலும் தமது மூலமாய்த் தேவனிடத்தில் சேருகிறவர்களுக்காக வேண்டுதல் செய்யும்படிக்கு அவர் எப்பொழுதும் உயிரோடு இருக்கிறவர் ஆகையால் அவர்களை முற்றுமுடிய இரட்சிக்க வல்லவராயும் இருக்கிறார்” (எபிரெயர் 7:25). பேதுரு ஆண்டவருக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்தான், ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் நிமித்தமாக மன்னிப்படைந்து, மீண்டும் ஐக்கியத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்டான். “சீமோனே, சீமோனே, இதோ கோதுமையைச் சுளகினால் புடைக்கிறது போலச் சாத்தான் உங்களைப் புடைக்கிறதற்கு உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டான். நானோ உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக் கொண்டேன்” (லூக்கா

22:31-32). அவர் நம் ஒவ்வொருவருக்காகவும் வேண்டுகூல் செய்கிறார், அந்த ஊழியமே நாம் பத்திரமாய் இருக்கிறோம் என்ற நிச்சயத்தைத் தருகிறது.

e. கிறிஸ்து நம்மில் அன்பு கூருகிறார் (8:35-39)—வசனங்கள் 31-34இல் தேவன் நம்மைக் கைவிடவே மாட்டார் என்று பவுல் நிரூபித்து விட்டார், ஆனால் ஒருவேளை நாம் தேவனை விட்டு விடுவோமோ? ஒரு வேளை ஒரு பெரிய ஆபத்தோ அல்லது மோசமான சோதனையோ வந்து விட்டால், அதில் நாம் விழுந்து போனால்? அப்பொழுது என்ன ஆகும்? இப்பகுதியில் பவுல் இந்தப் பிரச்சனை பற்றிப் பேசுகிறார். கிறிஸ்துவின் அன்பை விட்டு யாரும், எதுவும் நம்மைப் பிரிக்கவே முடியாது என்று விளக்குகிறார்.

முதலாவது, வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களுக்கு தேவன் நம்மை விலக்கிக் காப்பதில்லை, காரணம் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு அவை மிக அவசியம் (ரோமர் 5:3-5). ரோமர் 8:28இல், தேவன் வாழ்க்கையின் பாடுகள் அனைத்தும் நமக்கு விரோதமாக அல்ல நமக்குச் சாதகமாகவே கிரியை செய்கின்றன என்று உறுதியளிக்கிறார். நமது நன்மைக்காகவும் தமது மகிமைக்காகவும் நாம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே துன்பங்களை அவர் அனுமதிக்கிறார். நாம் அவர் நிமித்தமாக பாடுகளைச் சகிக்கிறோம் (8:36), அப்படி நாம் சகிக்கையில் அவர் நம்மைக் கைவிடுவார் என்று நினைக்கிறீர்களா? இல்லவே இல்லை! மாறாக, நாம் துன்பங்களின் வழியே கடந்து செல்கையில் அவர் நமக்கு அதிக நெருக்கமாகிறார்.

இன்னும், அவர் நமக்கு முற்றிலும் ஜெயம் கொள்ளும் வல்லமையையும் அருளுகிறார் (வசனம் 37). நாம் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக “முற்றும் ஜெயங்கொள்கிறவர்கள்” அதாவது “சூப்பர் வெற்றிவீரர்கள்!” அவர் நமக்கு வெற்றியையும், மென்மேலும் அதிக வெற்றியையும் தருகிறார்! நாம் வாழ்வையோ, சாவையோ அல்லது நிகழ்காலக் காரியங்களையோ வருங்காலக் காரியங்களையோ கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை, காரணம் இயேசு கிறிஸ்து நம்மில் அன்பு கூருகிறார், நமக்கு ஜெயம் தருகிறார். இது நிபந்தனைகளுடன் கூடிய ஓர் ஆசீர்வாதமல்ல: “நீ இதைச் செய்தால் தேவன் அதைச் செய்வார்” என்பதல்ல, கிறிஸ்துவில் பத்திரம் என்பது ஒரு மாறாத நிலையான உண்மை. நாம் கிறிஸ்துவில் இருப்பதால் அதை உரிமை பாராட்டிப் பெற்றுக் கொள்கிறோம். அவருடைய அன்பிலிருந்து எதுவும் உங்களைப் பிரிக்க முடியாது! அதை நம்புங்கள்—அதில் மகிழுங்கள்!

இந்த அற்புதமான அதிகாரத்தை மீண்டும் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தால் கிறிஸ்தவன் முற்றிலும் ஜெயங்கொள்பவன் என்று அறியலாம். கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, நமக்கு அவருடைய நீதி தரிக்கப் பட்டிருப்பதினாலே நமக்கு நியாயத்தீர்ப்பு இல்லை. கிறிஸ்து தமது

ஆவியானவர் மூலமாக நம்மில் வாழ்வதால், அவருடைய ஜீவனில் நாம் பங்கடைவதால் நமக்குத் தோல்வி இல்லை. கிறிஸ்து நமக்காகத் திரும்ப வரப்போகிறார், நாம் அவருடைய மகிமையில் பங்கு பெறுவோம் என்பதால் நமக்குச் சோர்வு இல்லை. கிறிஸ்து நமக்காக மன்றாடுகிறார். அவரது அன்பை விட்டு எதுவும் நம்மைப் பிரிக்க முடியாது என்பதால் நமக்குப் பயம் இல்லை.

ஆக்கினைத் தீர்ப்பு இல்லை! கட்டாயம் இல்லை! விரக்தி இல்லை! பிரிவு இல்லை!

தேவன் நமது பட்சத்திலிருந்தால் நமக்கு விரோதமாய் இருப்பவன் யார்!

ரோமர் 9-1:33

எனக்கு மிகுந்த துக்கமும் இடைவிடாத மனவேதனையும் உண்டாயிருக்கிறது; ² நான் சொல்லுகிறது பொய்யல்ல, கிறிஸ்துவுக்குள் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் என்று பரிசுத்த ஆவிக்குள் என் மனச்சாட்சியும் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறது. ³ மாம்சத்தின்படி என் இனத்தாராகிய என் சகோதரருக்குப் பதிலாக நானே கிறிஸ்துவை விட்டுச் சபிக்கப்பட்டவனாக வேண்டுமென்று விரும்புவேனே. ⁴ அவர்கள் இஸ்ரவேலரே; புத்திரசலிகாரமும், மகிமையும், உடன்படிக்கைகளும், நியாயப்பிரமாணமும், தேவாராதனையும், வாக்குத்தத்தங்களும் அவர்களுடையவைகளே; ⁵ பிதாக்கள் அவர்களுடைய வர்களே; மாம்சத்தின்படி கிறிஸ்துவும் அவர்களில் பிறந்தாரே, இவர் என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன். (ரோமர் 9:1-5)

20 அப்படியானால், மனுஷனே, தேவனோடு எதிர்த்துத் தர்க்கிக்கிற நீ யார்? உருவாக்கப்பட்ட வஸ்து உருவாக்கினவனை நோக்கி: நீ என்னை ஏன் இப்படி உண்டாக்கினாயென்று சொல்லலாமா? ²¹ மிதியிட்ட ஒரே களிமண்ணினாலே குயவன் ஒரு பாத்திரத்தைக் கனமான காரியத்துக்கும், ஒரு பாத்திரத்தைக் கனவீனமான காரியத்துக்கும் பண்ணுகிறதற்கு மண்ணின் மேல் அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லையோ? ²² தேவன் தமது கோபத்தைக் காண்பிக்கவும், தமது வல்லமையைத் தெரிவிக்கவும், ²³ தாம் மகிமைக்காக எத்தனமாக்கின கிருபாபாத்திரங்கள் மேல் தம்முடைய மகிமையின் ஐசுவரியத்தைத் தெரியப்படுத்தவும் சித்தமாய், அழிவுக்கு எத்தனமாக்கப்பட்ட கோபாக்கினைப் பாத்திரங்கள் மேல் மிகவும் நீடிய சாந்தத்தோடே பொறுமையாயிருந்தாரானால் உனக்கென்ன? ²⁴ அவர் யூதரிலிருந்து மாத்திரமல்ல, புறஜாதிகளிலுமிருந்து நம்மை அழைத்திருக்கிறாரே. (ரோமர் 9:20-24)

30 இப்படியிருக்க நாம் என்ன சொல்லுவோம்? நீதியைத் தேடாத புறஜாதியார் நீதியை அடைந்தார்கள்; அது விசுவாசத்தினாலாகும் நீதியே. ³¹ நீதிப் பிரமாணத்தைத் தேடின இஸ்ரவேலரோ நீதிப்பிரமாணத்தை அடையவில்லை. ³² என்னத்தினாலென்றால், அவர்கள் விசுவாசத்தினாலே அதைத் தேடாமல், நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலே தேடினபடியால் அதை அடையவில்லை; இடறுதற்கான கல்லில் இடறினார்கள். ³³ இதோ, இடறுதற்கான கல்லையும், தவறுதற்கான கன்மலையையும், சீயோனில் வைக்கிறேன்; அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பவன் எவனோ அவன் வெட்கப்படுவதில்லை என்று எழுதியிருக்கிறபடியாயிற்று. (ரோமர் 9:30-33)

தேவன் தவறு செய்து விட்டாரோ?

பவுல் இரட்சிப்பைப் பற்றிய தமது விவாதத்தை இடை மறித்து விட்டு, மூன்று அதிகாரங்கள் கொண்டதொரு நீண்ட பகுதியை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கென்றே ஒதுக்குவதைக் காண விந்தையாய்த் தோன்றுகிறது. 8ஆம் அதிகாரத்தில் கோட்பாடுகள் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்த அவர் நடைமுறைக் கிறிஸ்தவக் கடமைகள் பற்றிப் பேசும் 12-15 அதிகாரங்களுக்கு நேரடியாகப் போகாதது ஏன்? கவனமாகப் படிப்போமானால் 9-11 அதிகாரங்கள் ஒரு குறுக்கீடு அல்ல என்பதைக் காண்போம்; விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுதல் பற்றிய பவுலின் விவாதத்திற்கு இது மிக அவசியமானதொரு பகுதி.

முதலாவது, பவுல் யூத நாட்டின் துரோகியாகக் கருதப்பட்டார். அவர் புறஜாதிகளுக்கு ஊழியம் செய்தார், நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலை பற்றிப் போதித்தார். அவர் ஏராளமான ஜெப ஆலயங்களில் பிரசங்கித்து, பிரச்சனைகளை உண்டாக்கியிருந்தார். ரோமாபுரியில் இருந்த யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் அவரது கேள்விக்கிடமான நற்பெயரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும். இந்த அதிகாரங்களில் பவுல், இஸ்ரவேலின் பேரில் தான் கொண்டிருந்த அன்பையும் அவர்கள் நலத்தில் தான் கொண்டிருந்த அக்கறையையும் வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த இடத்தில் இந்த விவாதம் இடம் பெறுவதற்கான தனிப்பட்ட காரணம் இதுதான்.

ஆனால் இதற்குக் கொள்கை அடிப்படையிலான ஒரு காரணமும் இருந்தது. ரோமர் 8 இல் பவுல், விசுவாசி இயேசு கிறிஸ்துவில் பத்திரமாய் இருக்கிறான் என்றும் தேவனின் அனாதி தெரிந்தெடுப்பு நிலை நிற்கும் என்றும் எழுதினார் (8:28-30). அப்படியானால் “யூதர்களைப் பற்றி என்ன? அவர்கள் தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தானே? இப்பொழுதோ அவர்களைப் புறக்கணித்து விட்டு, தேவன் தமது திருச்சபையைக் கட்டுகிறார் என்கிறீர். தேவன் இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றத் தவறி விட்டாரா?” என்று யாராவது கேட்கலாம். வேறு விதமாகச் சொன்னால், தேவனுடைய நற்குணத்துக்கே, அவரது இயல்புக்கே இது ஊறு விளைவிக்கும். தேவன்

யூதர்களுக்கு உண்மையாய் இராவிட்டால், இப்பொழுது திருச்சபைக்கு மட்டும் உண்மையுள்ளவராய் இருப்பார் என்பது என்ன நிச்சயம்?

9ஆம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேலின் கடந்தகாலத் தெரிந்தெடுப்பும், 10ஆம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேலின் தற்காலப் புறக்கணிப்பும், 11ஆம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேலின் வருங்காலச் சீரமைப்பும் வலியுறுத்தப் படுகின்றன. உலகம் அனைத்திலும் கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்ற முக்காலமும் தெரிந்த முழுமையான வரலாறு கொண்ட ஒரேயொரு நாடு இஸ்ரவேல் தான். அதிகாரம் 9இல் பவுல் தேவனின் குணநலன்களை ஆதரித்துப் பேசுகிறார். அதற்கு, இஸ்ரவேலின் கடந்த காலம் தேவனுடைய நான்கு பண்புகளைப் பெரிதாக்கிக் காட்டுகிறது என்கிறார். தேவனுடைய அந்த நான்கு பண்புகளைத் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடுகிறார்: தேவனுடைய உண்மை (1-13), நீதி (14-18), நியாயம் (19-29) மற்றும் கிருபை (30-33). இந்தப் பிரிவுகள் பவுலின் “தேவனிடத்திலே அநீதி உண்டா?” (வசனம் 14), “அவர் ஏன் குற்றம் பிடிக்கிறார்?” (வசனம் 19), மற்றும் “இப்படியிருக்க நாம் என்ன சொல்லுவோம்?” (வசனம் 30) என்ற மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதில் அளிப்பவையாக அமைவதைக் கவனிப்பீர்கள்.

1. தேவனுடைய உண்மை (9:1-13)

எட்டாம் அதிகாரத்தின் பொங்கும் மகிழ்ச்சியிலிருந்து பவுல் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தின் பாரத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் எப்படிக் கடந்து செல்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கிறிஸ்துவைப் பார்த்த போது அவர் களிகூர்ந்தார்; ஆனால் காணாமற் போன மக்களாகிய இஸ்ரவேலரைப் பார்த்த போதோ கண்ணீர் விட்டார். மோசையைப் போல (யாத்திராகமம் 32:30-35), இஸ்ரவேல் மட்டும் இரட்சிக்கப்படுமானால், அதற்காகத் தான் கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிக்கப்படவும், சபிக்கப்படவும் கூட ஆயத்தமாய் இருந்தார். இந்த பவுல் தான் எத்தனை அருமையான மனிதர்! இரட்சிக்கப்படுவோர் நிமித்தமாகப் பரலோகத்தை விட்டு விலக்கப்படவும் (9:3), கெட்டுப் போனோர் நிமித்தமாக நரகத்துக்குப் போகவும் மனதாயிருந்தார்.

அவரது கருப்பொருள் இஸ்ரவேலின் தெரிந்தெடுப்பு; முதலில் அந்தத் தெரிந்தெடுப்பினால் கிடைக்கும் ஆசீர்வாதங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார் (வசனம் 4-5). தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தமது சொந்த ஜனமாகத் தெரிந்து கொண்டார் (யாத்திராகமம் 4:22-23). அவர் தமது மகிமையை ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலும், ஆலயத்திலும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார் (யாத்திராகமம் 40:34-38; 1 இராஜாக்கள் 8:10-11). மோசே சீனாய் மலையிலே கண்ட மகிமை இஸ்ரவேலுக்குள் வாசம் பண்ண வந்தது (யாத்திராகமம் 24:16-17). தேவன் இஸ்ரவேலுக்குத் தமது உடன்படிக்கைகளை அளித்தார். முதலாவது உடன்படிக்கையை

ஆபிரகாமோடும், பின்னர் மோசே மற்றும் தாவீதோடும் பண்ணினார். அவர்களது அரசியல், சமுதாய, சமய வாழ்க்கைகளுக்கான நெறி முறைகளைத் தமது நியாயப்பிரமாணமாகக் கொடுத்ததுடன், அவர்கள் கீழ்ப்படிந்தால் தமது ஆசீர்வாதத்தையும் உத்தரவாதம் செய்தார். அவர்களுக்குத் “தேவாராதனையும்” கொடுக்கப்பட்டது, இது தேவாலய மற்றும் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பணிவிடையைக் குறிக்கும். அவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தங்களையும் முற்பிதாக்களையும் அளித்தார். இந்த ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்தும் வழங்கப்பட்ட ஒரே நோக்கம் இஸ்ரவேலர் மூலமாக இயேசு கிறிஸ்து இவ்வுலகிற்குள் வரவேண்டும் என்பதற்காகவே. (வசனம் 5, கிறிஸ்து என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன் என்று கூறுவதைக் கவனிக்க). இந்த ஆசீர்வாதங்கள் எல்லாம் இஸ்ரவேலருக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட்டன. வேறெந்த நாட்டிற்கும் கொடுக்கப்படவில்லை.

இவ்வளவு ஆசீர்வாதங்களை எல்லாம் பெற்றிருந்தும் இஸ்ரவேல் நாடு தனது நோக்கத்திலிருந்து தவறி விட்டது. மேசியா வந்த போது இஸ்ரவேலர் அவரைப் புறக்கணித்து, அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தனர். இதைப் பவுலை விட நன்றாக, அறிந்தவர் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது, காரணம் அவர் தனது ஆரம்ப காலத்தில் சபையைத் துன்பப்படுத்தியவர். இஸ்ரவேலர் தவறியது, தேவனுடைய வார்த்தை தவறி விட்டது என்று பொருள்படுமா? (“அவமாய்ப் போயிற்று” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் கிரேக்கப் பதம், ஒரு கப்பல் திசை மாறிப் போவதைக் குறிக்கும்.) இதற்குப் பதில், “இல்லை! மனிதர்கள் தேவனின் வார்த்தையை எப்படி மாற்றினாலும் சரி, அவர் தம் வார்த்தைக்கு உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார்!” இஸ்ரேலின் தெரிந்தெடுப்பு எந்த அடிப்படையிலானது என்பதைப் பவுல் இங்கே விளக்குகிறார்.

a. அது இயற்கையான சந்ததியால் வந்ததல்ல (9:6-10)—
ரோமர் 2:25-29இல் நாம் பார்த்தது போல, ஆபிரகாமின் இயற்கையான வித்துக்கும், ஆவிக்குரிய சந்ததிக்கும் இடையே வித்தியாசம் உண்டு. ஆபிரகாமுக்கு உண்மையில் இரு மகன்கள் பிறந்தனர், ஒருவன் இஸ்மவேல் (ஆகார் மூலமாக), அடுத்தவன் ஈசாக்கு (சாரான் மூலமாக). இஸ்மவேல் முதற்பிறந்தவன் ஆகையால், நியாயமாக அவனே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் தேவனோ ஈசாக்கையே தெரிந்து கொண்டார். ஈசாக்குக்கும் ரெபேக்காளுக்கும் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தனர்—ஏசாவும் யாக்கோபும். முதற் பிறந்தவன் என்பதால் ஏசா தான், தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், ஆனால் தேவன் யாக்கோபையே தெரிந்து கொண்டார். ஒரே தகப்பனும் வெவ்வேறு தாயும் கொண்ட ஈசாக்கு, இஸ்மவேலைப் போலல்லாமல், ஏசா யாக்கோபு ஒரே தாய், தகப்பனுக்குப் பிறந்தவர்கள், தேவன் சரீரத்தின் அடிப்படையில் யாரையும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. எனவே

ஆபிரகாமின் சரீர்ப் பிரகாரமான சந்ததியாரான இஸ்ரவேலர் தேவ வசனத்தைப் புறக்கணித்து விட்டார்கள் என்பதற்காக தேவனுடைய தெரிந்தெடுப்பின் நோக்கமே அவமாய்ப் போயிற்று என்றாகி விடாது.

b. அது மனிதர்களின் புண்ணியத்தினால் ஆனதல்ல (9:11-13)—குழந்தைகள் பிறக்குமுன்பே தேவன் யாக்கோபைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டார். இரு பையன்களும் நன்மையோ, தீமையோ செய்யுமுன்னரே தேவன் தெரிந்தெடுத்ததால் அது அவர்கள் நற்குணத்தையோ, நன்னடத்தையையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. வசனம் 13, மல்கியா 1:2-3ஐக் குறிக்கிறது, இது தனிப்பட்ட பாவிகளை அல்ல, இஸ்ரேல் மற்றும் ஏதோம் என்ற இரு நாடுகளைக் குறிப்பது. தேவன் பாவிகளை வெறுப்பதில்லை. அவர் பாவிகளை நேசிக்கிறார் என்று யோவான் 3:16 தெளிவாய்க் கூறுகின்றது. இந்தக் கூற்று தனி மனிதர்களின் தெரிந்தெடுப்பைப் பற்றியதல்ல, இஸ்ரேல் நாட்டின் தெரிந்தெடுப்பைப் பற்றியது. இஸ்ரவேலரின் தெரிந்தெடுப்பு எப்படி மனிதர்களின் புண்ணியக் கிரியைகளின் அடிப்படையில் அமையவில்லையோ அப்படியே, அவர்களது கீழ்ப்படியாமையும் தேவனுடைய தெரிந்தெடுப்பின் நோக்கத்தை வீணாக்கிப் போட முடியாது. தமது மக்கள் உண்மையற்றவர்களாய் இருந்த போதிலும் தேவனோ உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார்.

2. தேவனுடைய நீதி (9:14-18)

தேவன் ஒருவனை நேசித்தார், அடுத்தவனை விட்டு விட்டார் என்பது அவர் அநீதியுள்ளவர் என்று காட்டுவது போலுள்ளது. “தேவனிடத்தில் அநீதி உண்டென்று சொல்லலாமா?” என்று கேட்கிறார் பவுல்; பிறகு அவரே, “சொல்லக் கூடாதே” என்று பதிலும் தருகிறார். பரிசுத்தமான தேவன் அநீதியான செயலைச் செய்வார் என்று கனவிலும் கருதக் கூடாது. தெரிந்தெடுப்பு என்பது எப்பொழுதுமே முழுக்க முழுக்க கிருபையின் காரியமே. தேவன் தமது நீதியின் அடிப்படையில் மட்டுமே செயல்படுவாரானால், யாருமே இரட்சிக்கப்பட முடியாது. தேவனுடைய இரக்கமும் மன உருக்கமும் மனிதனுடைய சித்தத்தின்படியல்ல, தேவனுடைய சித்தத்தின்படியே அருளப்படுகின்றன என்பதைக் காட்ட பவுல் யாத்திராகமம் 33:19ஐக் குறிப்பிடுகின்றார். நாம் எல்லாருமே இரக்கத்திற்கு அல்ல—தண்டனைக்குப் பாத்திரமானவர்கள். யாத்திராகமம் 33, மோசே சீனாய் மலை மீது நியாயப்பிரமாணத்தை வாங்கி வரச் சென்றிருந்த போது இஸ்ரவேலர் செய்த விக்கிரக ஆராதனை பற்றிப் பேசுகிறது. முழு நாடும் அழிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டியது. எனினும் தேவன் 3000 பேரை மட்டுமே கொன்று போட்டார்—மற்றவர்கள் அந்த அளவிற்குப் பாவிகள் அல்லர் என்பதாலோ, பக்தி மிக்கவர்கள் என்பதாலோ அல்ல—அவரது சுத்தக் கிருபை மற்றும் இரக்கத்தின் நிமித்தமாகவே.

பவுல் யாத்திராகமம் 9:16ஐ மேற்கோள் காட்டி, பார்வோனை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுகிறார். மோசே ஒரு யூதன், பார்வோன் ஒரு புறஜாதியான்; எனினும் இருவரும் பாவிகள். உண்மையில், இருவரும் கொலைகாரர்கள்! இருவரும் தேவனுடைய அற்புதங்களைக் கண்டவர்கள். இருந்தாலும் மோசே இரட்சிக்கப்பட்டான், பார்வோன் கெட்டுப் போனான். தேவன் தமது மகிமையையும் வல்லமையையும் விளங்கப் பண்ணும்படியாக பார்வோனை உயர்த்தி வைத்திருந்தார்; இஸ்ரவேலரை விடுவிக்க மோசேயைப் பயன்படுத்தும்படியாக அவனுக்கு இரக்கம் காட்டினார். பார்வோன் ஒரு இராஜா, மோசே ஓர் அடிமை; எனினும் அந்த மோசே தான், தேவனுடைய இரக்கத்தையும் மன உருக்கத்தையும் அனுபவித்தான்—காரணம் தேவன் அப்படித்தான் சித்தம் கொண்டார். தேவன் தமது கிரியைகள் அனைத்திலும் சர்வ அதிகாரம் படைத்தவர், தமது சொந்த விருப்பத்துக்கும் நோக்கங்களுக்கும் ஏற்பச் செயல்படுபவர். ஆக, விஷயம் தேவனுடைய நீதியையோ, அநீதியையோ பற்றியதல்ல; அது அவருடைய சர்வாதிகார சித்தத்தைப் பற்றியது.

தேவன் பரிசுத்தமானவர், பாவத்தைத் தண்டித்தாக வேண்டியவர்; ஆனால் தேவன் அன்புள்ளவர், பாவிகளை இரட்சிக்க விரும்புபவர். எல்லாருமே இரட்சிக்கப்பட்டு விட்டால் அது அவருடைய பரிசுத்தத்துக்குப் பங்கம் உண்டாக்கும்; ஆனால் எல்லாருமே கெட்டழிந்து போய் விட்டால் அது அவருடைய அன்புக்குக் களங்கம் கற்பிக்கும். இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு தான் தேவனுடைய சுயேச்சாதிகாரத் தெரிந்தெடுப்பு.

ஒரு வேதபாடக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருமுறை என்னிடம், “தெரிந்தெடுப்பை விளக்க முயன்று பார், ஒருவேளை உன் புத்தி சுவாதினத்தை இழந்து போவாய்; ஆனால் தெரிந்தெடுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கப் பார், உன் ஆத்துமாவையே இழந்து போவாய்!” என்றார்.

தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தெரிந்து கொண்டார், எகிப்தைப் புறக்கணித்தார், காரணம் அதுவே அவரது இராஜரீகத் திட்டம். தேவன் தமது இரக்கத்தைக் காட்டும் விதத்திற்காக யாரும் அவரைக் குற்றம் சொல்ல முடியாது, ஏனெனில் அவர் நீதியுள்ளவர்.

இந்தப் பகுதியைக் கடந்து செல்வதற்கு முன், நாம் பார்வோனின் மனம் “கடினப்பட்டது” (வசனம் 18), பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த மனம் கடினப்பட்ட விஷயம் யாத்திராகமம் 7-14இல், குறைந்தது 15 முறைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சில நேரங்களில் பார்வோன் தன் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தியதாகவும் (யாத்திராகமம் 8:15, 19, 32), வேறு சில சமயங்களில் கர்த்தர் பார்வோனின் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தியதாகவும் (யாத்திராகமம் 9:12; 10:1, 20, 27) வாசிக்கிறோம். தேவன் தமது வார்த்தையை அறிவித்ததன் மூலமும்,

தமது வல்லமையை விளங்கப் பண்ணியதன் மூலமும், பார்வோனுக்கு மனம் திரும்பத் தருணம் அளித்தார்; ஆனால், பார்வோனோ தேவனுக்கு எதிர்த்து நின்று தன் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்திக் கொண்டான். குறை பார்வோனுடையதே ஒழிய, தேவனுடையது அல்ல. பனிக்கட்டியை உருகச் செய்கின்ற அதே கதிரொளி களிமண்ணை இறுகச் செய்கின்றது. தேவன் பார்வோனிடம் நடந்து கொண்டதில் எந்த அநீதியும் இல்லை, காரணம் அவன் மனந்திரும்பவும் விசுவாசிக்கவும் அவர் எவ்வளவோ வாய்ப்புகளைக் கொடுத்தார்.

3. தேவனுடைய நியாயம் (9:19-29)

ஆனால் தேவனுடைய சுயேச்சாதிக்கார, இராஜரீக சித்தம் என்பது ஒரு புதிய பிரச்சனையை உருவாக்குவது போல் தோன்றுகிறது: “சரி, தேவன் சுயேச்சாதிக்காரம் படைத்தவர் என்றால், யார் அவரை எதிர்க்க முடியும்? சரி, அப்படியே யாராவது எதிர்த்தால், அவர்களை அவர் நியாயம் தீர்ப்பது எப்படி சரியாகும்?” இது, தேவன் மானிட வரலாற்றில் செயல்படுவது பற்றிக் காலாகாலமாக எழுப்பப்பட்டு வரும் கேள்வி.

ஷிகாகோவில் ஒரு முறை தெருப் பிரசங்கம் ஒன்றில் பங்கு கொண்டு, மாடிஸன் மற்றும் கெட்ஸி கார்னரில் நின்று தனித்தாள் ஊழியம் செய்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது. பெரும்பாலான மக்கள் கொடுக்கப்பட்ட கைப்பிரதிகளை நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் ஒரு மனிதன் மட்டும் கைப்பிரதியை வாங்கிச் சுருட்டி சாக்கடையில் எறிந்தான். அந்தக் கைப்பிரதியின் தலைப்பு “நீ அறியும்படி தேவன் விரும்பும் நான்கு காரியங்கள்” என்பது.

“தேவன் அறியும்படி நான் விரும்பும் சில காரியங்கள் உண்டு” என்று கத்திய அவன், “இந்த உலகில் இவ்வளவு துக்கமும் துயரமும் இருப்பது ஏன்? பணக்காரர்கள் சுகமாய் வாழும் போது ஒரு பாவமும் அறியாதவர்கள் கஷ்டப்படுவது ஏன்? கடவுள் இருக்கிறார் என்று என்னிடம் சொல்லாதீர்கள்! அப்படி ஒரு கடவுள் இருப்பது உண்மையானால், அவரைப் போல ஒரு பாவி இவ்வுலகில் இருக்கவே முடியாது!” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனான். பிறகு கேலியான ஒரு பார்வையை வீசி விட்டுச் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக மறைந்து விட்டான்.

தேவன் இயல்பிலேயே பூரண நீதியுள்ளவர் என்று நாம் அறிவோம். “சர்வலோக நியாயாதிபதி நீதி செய்யாதிருப்பாரோ?” (ஆதியாகமம் 18:25). தேவன் அநீதியான எண்ணத்தைக் கொண்டிருப்பதோ அநியாயமான செயலைச் செய்வதோ நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாதது. சில நேரங்களில் அவர் அப்படிச் செய்வது போல் தோன்றுவது உண்மை தான். அவர் மோசேயிடம் இரக்கம் காட்டினார், பார்வோனையோ தண்டித்தார். இது நியாயமா? அவர் இஸ்ரவேலரைத் தெரிந்து

கொண்டார், மற்ற நாடுகளைப் புறக்கணித்தார். அது நியாயமா? இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு பவுல் மூன்று பதில்களைத் தருகிறார்.

a. தேவனோடு எதிர்த்து தர்க்கிக்க நாம் யார்? (9:19-21)— இது ஒரு தர்க்க ரீதியான வாதம். தேவன் குயவன், நாம் களிமண். தேவன் நம்மை விட ஞானம் மிகுந்தவர், அவரைக் கேள்வி கேட்கவோ, அவர் சித்தத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கவோ கூடாத முட்டாள்கள் நாம். (இங்கே குறிப்பு ஏசாயா 45:9). களிமண்ணுக்கு உயிர் கிடையாது, அது குயவன் இஷ்டப்படி எல்லாம் வளையக் கூடியது. நமக்கோ உணர்ச்சிகள், புத்தி, சுயசித்தம் எல்லாமே உண்டு, நாம் நினைத்தால் அவரை எதிர்த்து நிற்கலாம். (எரேமியா 18 பார்க்க) ஆனால் ஒரு மனிதன் மோசே ஆவானா, பார்வோன் ஆவானா என்பதை நிர்ணயிப்பவர் தேவனே. மோசேயும் சரி, பார்வோனும் சரி, அல்லது வேறு யாரானாலும் சரி தனது பெற்றோரையோ, தனது அங்க அமைப்புகளையோ, தான் பிறக்கும் நேரத்தையோ இடத்தையோ தீர்மானிக்கும் வாய்ப்போ உரிமையோ பெற முடியாது. இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் தேவனுடைய கரத்திலேயே உள்ளன.

ஆயினும், அதற்காக நாம் நமது பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து விட முடியாது. மெய்யான தேவனை அறிந்து கொள்ளவும், அவரில் நம்பிக்கை வைக்கவும் பார்வோன் எவ்வளவோ வாய்ப்புகள் பெற்றான், ஆனாலும் அவருக்கு எதிராகக் கலகமே செய்தான். பவுல் இந்த அம்சத்தைக் குறித்து இங்கே விரிவாகப் பேசவில்லை, காரணம் அவர் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள் தெய்வீக சுயேச்சாதிகாரம் என்பதே அன்றி மானிடப் பொறுப்பு அல்ல. இதில் ஒன்று மற்றதை இல்லாமல் ஆக்குவதில்லை, ஆனால் இந்த இரண்டையும் ஒருங்கே புரிந்து கொள்வது, ஒரு வரையறைக்குட்பட்ட நமது மனங்களுக்குச் சாத்தியமில்லை.

b. தேவனுக்கென்று நோக்கங்கள் உண்டு (9:22-24)— பார்வோன் போன்ற ஒரு கொடுங்கோலன் போட்ட ஆட்டத்தைப் பார்த்து தேவன் இரசித்துக் கொண்டிருந்தார் என்று எண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. அவர் அதைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மோசேயிடம், "...என் ஜனத்தின் உபத்திரவத்தை நான் பார்க்கவே பார்த்து, ஆனோட்டிகளின் நிமித்தம் அவர்கள் இடுகிற கூக்குரலைக் கேட்டேன், அவர்கள் படுகிற வேதனைகளையும் அறிந்திருக்கிறேன்" (யாத்திராகம் 3:7) என்றார். தேவன் நீடிய பொறுமையுள்ளவராய் இருந்தது. அவர் பார்வோன் இரட்சிக்கப்படச் சமயம் கொடுத்ததையே காட்டுகிறது (2 பேதுரு 3:9 பார்க்க). வசனம் 23இல் வரும் "எத்தனமாக்கப்பட்ட" என்பது தேவனே பார்வோனை "கோபாக்கினைப் பாத்திரமாக்கினார்" என்று பொருள் தராது. கிரேக்க மொழி இலக்கணப்படி அந்த வினைச்சொல் "தன்னை எத்தனமாக்கிக் கொண்ட" என்று பொருள்படும். தேவன் மனிதர்களை மகிமைக்கென்று உருவாக்குகிறார் (வசனம் 23), ஆனால் பாவிக்களோ தங்களை நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஆளாக்கிக் கொள்கின்றனர். மோசே மற்றும்

இஸ்ரவேலில் தேவன் தமது இரக்கத்தின் ஐசுவரியத்தைக் காண்பித்தார்; பார்வோன் மற்றும் எகிப்தில் தமது வல்லமையையும் கோபத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். இரண்டு பேருமே இரக்கத்திற்குப் பாத்திரவான்கள் அல்லர் என்பதால், தேவன் அநியாயம் செய்தார் என்று குற்றம் சாட்ட முடியாது.

முடிவில், எப்படியும், யூதர்களிடமிருந்தும் புறஜாதிகளிலிருந்தும் தமது திருச்சபையை உருவாக்குவதே தேவனின் எண்ணம் (வசனம் 24), இன்றைய விசுவாசிகள் தேவ கிருபையாலான “கிருபா பாத்திரங்கள்”, அவர்களை மகிமைக்காக எத்தனமாக்கியிருக்கிறார். இது ரோமர் 8:29-30ஐ நினைவு படுத்துகிறது.

c. இவை எல்லாம் முன்னுரைக்கப்பட்டிருந்தன (9:25-29)—முதலில் பவுல் ஓசியா 2:23ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார். அங்கே தேவன் தாம் யூதர்களைத் தள்ளி விட்டுப் புறஜாதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்வது பற்றிப் பேசுகிறார். பிறகு ஓசியா 1:10ஐக் குறிப்பிட்டு, இப்படி அழைக்கப்பட்ட புதிய மக்கள் “ஜீவனுள்ள தேவனுடைய பிள்ளைகள்” என்று பெயர் பெறுவார்கள் என்கிறார். அதன் பிறகு ஏசாயா 10:22-23ஐ மேற்கோள் காட்டி இஸ்ரவேலிலே ஒரு சிறு கூட்டம் மட்டுமே இரட்சிக்கப்படும், நாட்டு மக்களில் பெரும் பகுதியினர் நியாயத் தீர்ப்புக்கு ஆளாவார்கள் என்று கூறுகிறார். வசனம் 28 உபத்திரவ காலத்தில் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைக் குறிக்கலாம், அப்பொழுது இஸ்ரவேல் நாடு உபத்திரவப்படுத்தப்படும், நியாயம் தீர்க்கப்படும், இயேசு கிறிஸ்து பூமிக்குத் திரும்ப வருகையில் ஒரு சிறு கூட்டம் யூதர்கள் மட்டுமே இராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிக்க மீதியாய் வைக்கப்படுவார்கள். ஆனால் அந்த வசனம் இன்றைய சூழ்நிலைக்கும் பொருந்தும்: மிகச் சில யூதர்கள் மட்டுமே விசுவாசிகள்; அவர்கள், புறஜாதிகளோடு கூட “தேவனால் அழைக்கப்பட்டவர்கள்” (வசனம் 2:24). பவுல் கூறும் கடைசி மேற்கோளான ஏசாயா 1:9, அந்த சிறு கூட்டத்தையாவது தேவன் மீதியாக வைத்ததில் அவருடைய கிருபையை வலியுறுத்துகிறது.

சரி, இவை எல்லாம் எதை நிரூபிக்கின்றன? சிலரை இரட்சிப்பதிலும், சிலரை நியாயம் தீர்ப்பதிலும் தேவன் அநியாயம் செய்யவில்லை, காரணம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே கொடுக்கப்பட்ட தீர்க்க தரிசனங்களையே நிறைவேற்றினார். அவர் தாம் பழைய ஏற்பாட்டில் உரைத்ததை, தமது வாக்கைக் காப்பாற்றவில்லை என்றால் அநீதியுள்ளவர் ஆவார். ஆனால் அதை விட மேலாக, இந்தத் தீர்க்க தரிசனங்கள் தேவனுடைய தெரிந்தெடுப்பே புறஜாதிகளின் இரட்சிப்பைச் சாத்தியமாக்கிற்று என்று காட்டுகின்றன. இதுவே தேவனின் கிருபை. இஸ்ரவேலர் யாத்திரையாகப் புறப்பட்ட போது அவர் புறஜாதிகளைத் தள்ளி யூதரைத் தெரிந்து கொண்டார், காரணம் யூதர்களின் மூலமாக புறஜாதிகளை இரட்சிப்பதற்காக. இஸ்ரவேலர்

அவருடைய சித்தத்தை முறியடித்துப் போட்டனர், ஆனால் அதற்காக அவரது நோக்கங்கள் அவமாகி விடவில்லை. ஒரு சிறு கூட்டம் யூதர்கள் விசுவாசிக்கவே செய்கின்றனர், தேவனுடைய வார்த்தை நிறைவேறியது.

இதுவரை பவுல் தேவனுடைய உண்மை, அவருடைய நீதி மற்றும் அவருடைய நியாயம் இவற்றை எடுத்துக் காட்டி அவரது நற்குணத்தை ஆதரித்துப் பேசினார். இஸ்ரவேலரின் புறக்கணிப்பு தேவனுடைய தெரிந்து கொள்ளுதலை ஒரேயடியாக இல்லை என்றாக்கவில்லை; அது, அவர் தமது குணத்துக்கும் தமது நோக்கங்களுக்கும் உண்மையுள்ளவர் என்பதையே உறுதிப்படுத்துகிறது.

4. தேவனுடைய கிருபை (9:30-33)

அடுத்து பவுல் தெய்வீக சுயேச்சாதிகாரத்திலிருந்து மானிடப் பொறுப்புக்குக் கடந்து செல்கிறார். பவுல் “தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவர்கள்,” “தெரிந்து கொள்ளப்படாதவர்கள்” என்று பேசாமல் விசுவாசத்தையே வலியுறுத்துகிறார். இங்கே ஒரு முரண்பாடு: நீதியைத் தேடின இஸ்ரவேலர் அதை அடையவில்லை. நீதியைத் தேடாத புறஜாதியார் அதை அடைந்தனர். காரணம்? இஸ்ரவேலர் விசுவாசத்தினாலே அன்றி கிரியைகளினாலே நீதியைத் தேடினர். அவர்கள் “கிருபையின் நீதியைத்” தள்ளி விட்டு, “நியாயப் பிரமாணத்தின் நீதியினால்” தேவனைப் பிரியப்படுத்த முயன்றனர். புறஜாதிகள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமானால் அவர்கள் தங்களது நீதிக்கு வந்து எட்ட வேண்டும் என்று இஸ்ரவேலர் கருதினர்; உண்மை என்னவென்றால், இரட்சிக்கப்படும்படியாக யூதர்கள் புறஜாதிகளின் மட்டத்துக்குத் தங்களைத் தாழ்த்த வேண்டியதாயிற்று. “...வித்தியாசமே இல்லை. எல்லாரும் பாவம் செய்து, தேவ மகிமை அற்றவர்கள்” ஆனார்கள் (ரோமர் 3:22-23). தங்களது மார்க்கத்தின் சிலாக்கியங்கள் (ரோமர் 9:1-5) தங்களைக் கிறிஸ்துவண்ணடை வழி நடத்த விடுவதற்குப் பதிலாக, தங்கள் சிலாக்கியங்களை கிறிஸ்துவுக்கே பதிலீடாகப் பயன்படுத்தினர்.

ஆனால் தேவனின் கிருபையைப் பாருங்கள்: இஸ்ரவேலரின் புறக்கணிப்பு புறஜாதிகளின் இரட்சிப்பானது! பவுல் இன்னும் ஒரு மேற்கோள் காட்டுகிறார்: ஏசாயா 28:16. அது கிறிஸ்துவைக் குறிப்பது, தேவனுடைய இரட்சிப்பின் கல். (சங்கீதம் 118:22 பார்க்க.) தேவன் கிறிஸ்துவை அஸ்திபாரக் கல்லாகக் கொடுத்தார், இஸ்ரவேலர் அவரைப் புறக்கணித்ததால் அவர் அவர்களுக்கு இடறுதலின் கல்லானார். இந்தக் கல்லின் மேல் கட்டப்பட்டு “உயர்” வேண்டிய இஸ்ரேல் கீழே விழுந்தது (ரோமர் 11:11); ஆனால், நாம் பார்க்கவிருக்கும் வண்ணமாக அவர்களுடைய விழுதலானது, தேவ கிருபையினாலே புறஜாதிகளுக்கு இரட்சிப்பாய் முடிந்தது.

நாம் எந்த விதமான நீதியைத் தேடுகிறோம், நமது நற்கிரியைகளையும் நற்குணத்தையும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோமா அல்லது இரட்சிப்பிற்காகக் கிறிஸ்துவை மட்டுமே நம்பியிருக்கிறோமா என்று பார்க்க வேண்டும். தேவன் மக்களை அவர்களது பிறப்பின் அடிப்படையிலோ, நடத்தையின் அடிப்படையிலோ இரட்சிப்பதில்லை. அவர்களைக் “கிருபையினாலே, விசுவாசத்தைக் கொண்டு” இரட்சிக்கிறார் (எபேசியர் 2:8-9). நாம் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களில் அடங்குவோமா இல்லையா என்பது கேள்வியல்ல. அது தேவன் ஒருவருக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரகசியம். அவர் தமது இரட்சிப்பை விசுவாசத்தின் மூலமாக நமக்கு அருளுகின்றார். “விருப்பமுள்ள” எவருக்கும் அது அருளப்படுகின்றது (வெளிப்படுத்தல் 22:17). நாம் கிறிஸ்துவை நம்பிய பிறகு அவரால் தெரிந்து கொள்ளப் பட்டிருக்கிறோம் என்ற சாட்சியையும் அத்தாட்சியையும் பெறுகிறோம் (எபேசியர் 1:4-14; 1 தெசலோனிகேயர் 1:1-10). ஆனால் முதலில் நாம் அவரை விசுவாசித்து, விசுவாசத்தினாலே அவருடைய நீதியைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அது ஒன்றே மோட்சத்திற்கு உத்தரவாதமாகும்.

தெய்வீக சுயேச்சாதிகாரம், மானிடப் பொறுப்பு இவற்றில் ஏராளமான இரகசியங்கள் புதைந்து கிடப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்த இரண்டு சத்தியங்களில் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி தேவன் சொல்வதில்லை, காரணம் இரண்டுமே தேவனிடமிருந்து வருபவை, அவரது திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பவை. இவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று போட்டி போடுவதில்லை; ஒத்துழைக்கின்றன. இந்த இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகச் சேர முடியும் என்று நமக்கு விளங்காததால் அவை சேரக் கூடாது என்றோ சேர முடியாது என்றோ நினைக்கக் கூடாது. ஒரு மனிதன் ஒரு முறை சார்ல்ஸ் ஸ்பர்ஜனிடம், தெய்வீக சுயேச்சாதிகாரத்தையும் மானிடப் பொறுப்பையும் அவர் எப்படிச் சேர்த்து வைக்க முடியும் என்று கேட்டான்; அதற்கு ஸ்பர்ஜன் “நான் ஒருபோதும் நண்பர்களைச் சேர்த்து வைக்க முயற்சி செய்வதில்லையே!” என்றார்.

ஆனால் இந்த அதிகாரத்தின் முக்கியக் கருத்து தெளிவாய் உள்ளது: இஸ்ரவேலர் கிறிஸ்துவைப் புறக்கணித்தது, தேவனுடைய உண்மையை அவமாக்க முடியாது. ரோமர் 9, ரோமர் 8ஐ செல்லாததாக்குவதில்லை. தேவன் இன்னும் உண்மையுள்ளவராகவே, நீதியுள்ளவராகவே, நியாயமுள்ளவராகவே, கிருபையுள்ளவராகவே இருக்கிறார். அவர் தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவார் என்றும் தமது வாக்குகளைக் காப்பாற்றுவார் என்றும் முழுக்க முழுக்க நம்பலாம்.

ரோமர் 10:1-21

சகோதரரே, இஸ்ரவேலர் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே என் இருதயத்தின் விருப்பமும் நான் தேவனை நோக்கிச் செய்யும் விண்ணப்பமுமாயிருக்கிறது. ² தேவனைப் பற்றி அவர்களுக்கு வைராக்கியமுண்டென்று அவர்களைக் குறித்துச் சாட்சி சொல்லுகிறேன்; ஆகிலும் அது அறிவுக்கேற்ற வைராக்கியமல்ல. ³ எப்படியென்றால், அவர்கள் தேவ நீதியை அறியாமல், தங்கள் சுயநீதியை நிலைநிறுத்தத் தேடுகிறபடியால் தேவ நீதிக்குக் கீழ்ப்படியாதிருக்கிறார்கள். ⁴ விசுவாசிக்கிற எவனுக்கும் நீதி உண்டாகும் படியாகக் கிறிஸ்து நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவாயிருக்கிறார். ⁵ மோசே நியாயப்பிரமாணத்தினாலாகும் நீதியைக் குறித்து: இவைகளைச் செய்கிற மனுஷன் இவைகளால் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறான்.

(ரோமர் 10:1-5)

9 என்னவென்றால், கர்த்தராகிய இயேசுவை நீ உன் வாயினாலே அறிக்கையிட்டு, தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினாரென்று உன் இருதயத்திலே விசுவாசித்தால் இரட்சிக்கப்படுவாய். ¹⁰ நீதியுண்டாக இருதயத்திலே விசுவாசிக்கப்படும், இரட்சிப்புண்டாக வாயினாலே அறிக்கை பண்ணப்படும். ¹¹ அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் வெட்கப் படுவதில்லையென்று வேதம் சொல்லுகிறது. ¹² யூதனென்றும் கிரேக்கனென்றும் வித்தியாசமே இல்லை; எல்லாருக்குங் கர்த்தரானவர் தம்மைத் தொழுது கொள்ளுகிற யாவருக்கும் ஐசுவரியசம்பன்னராயிருக்கிறார். ¹³ ஆதலால் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுகிற எவனும் இரட்சிக்கப்படுவான். ¹⁴ அவரை விசுவாசியாதவர்கள் எப்படி அவரைத் தொழுதுகொள்ளுவார்கள்? அவரைக் குறித்துக் கேள்விப்படாதவர்கள் எப்படி விசுவாசிப்பார்கள்? பிரசங்கிக்கிறவன் இல்லாவிட்டால் எப்படிக் கேள்விப்படுவார்கள்? ¹⁵ அனுப்பப்படாவிட்டால் எப்படிப் பிரசங்கிப்பார்கள்? சமாதானத்தைக் கூறி, நற்காரியங்களைச் சவிசேஷமாய் அறிவிக்கிறவர்களுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள் என்று எழுதியிருக்கிறதே.

(ரோமர் 10:9-15)

தவறான நீதி

இந்த அதிகாரத்தின் கருப்பொருள் இஸ்ரவேலரின் தற்காலப் புறக்கணிப்பு ஆகும். பவுல் தெய்வீக சுவேச்சாதிகாரத்திலிருந்து (அதிகாரம் 9) மானிடப் பொறுப்புக்குச் செல்கிறார். முந்திய அதிகாரத்தின் இறுதிப் பகுதியில் (9:30-33) தான் அறிமுகப்படுத்திய நீதி என்ற கருப்பொருளை இங்கும் தொடர்கிறார், இஸ்ரவேலின் புறக்கணிப்பின் மூன்று அம்சங்களை விளக்குகிறார்.

1. அவர்களது புறக்கணிப்புக்குக் காரணங்கள் (10:1-13)

இஸ்ரேல் நாடு தனது மேசியாவின் வருகைக்காக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கும், அவரை ஏற்றுக் கொள்ள ஆயத்தமாய் இருந்திருக்கும் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். ஆண்டாண்டுக் காலமாக அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் தீர்க்கதரிசனங்களை அறிந்திருந்தனர், அவர்களைக் கிறிஸ்துவன்டை நடத்துகின்ற “உபாத்தியாகக்” (கலாத்தியர் 3:24) கொடுக்கப்பட்டிருந்த நியாயப்பிரமாணத்தைக் கடைபிடித்திருந்தனர். தேவன் நாட்டை ஆயத்தம் பண்ண முயன்றிருந்தார், ஆனால் இயேசு கிறிஸ்து வந்த போதோ அவர்கள் அவரை நிராகரித்தனர். “அவர் தமக்குச் சொந்தமானதிலே வந்தார், அவருக்குச் சொந்தமானவர்களோ அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை” (யோவான் 1:11). சிமியோனையும், அன்னாளையும் போல (லூக்கா 2:25-38) அவருடைய வருகைக்காக எதிர்நோக்கியிருந்த ஒரு சிறு கூட்டம் உண்மையான மக்கள் இருக்கவே செய்தனர்: ஆனால் பெரும்பான்மையானவர்களோ அவரை ஏற்றுக் கொள்ள ஆயத்தமாய் இருக்கவில்லை.

இந்த சோக நிகழ்ச்சிக்கு என்ன காரணம்? இஸ்ரவேலர் மேசியாவைப் புறக்கணித்ததற்கு பவுல் சில காரணங்களைத் தருகிறார்.

a. அவர்கள் இரட்சிப்பின் அவசியத்தை உணரவில்லை (10:1)—பவுல் தனது ஜனங்களைப் போலவே எண்ணின ஒரு கால கட்டமும் இருந்தது, இயேசு கிறிஸ்துவை ஓர் ஆள்மாறாட்டக்காரராகக் கருதி சுவீசேஷத்தை எதிர்த்தவர் தான் அவர். இஸ்ரவேலர் தங்களுக்கு

இரட்சிப்பு தேவையில்லை, புறஜாதிகளுக்கே தேவை என்று நினைத்தனர். இயேசு தமது உவமைகள் பலவற்றில் இந்த மனப்பான்மையைச் சாடினார்: மூத்த குமாரன் (லூக்கா 15:11-32) மற்றும் பரிசேயன் (லூக்கா 18:9-14) இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள். ரோமாபுரியிடமிருந்து அரசியல் விடுதலை பெற்றிருந்தால் இஸ்ரேல் மகிழ்ந்திருப்பாள், ஆனால் தனது பாவத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய இரட்சிப்பு அவசியம் என்பதே அவளுக்குப் படவில்லை.

b. அவர்கள் தேவனைப் பற்றி வைராக்கியம் கொண்டவர்கள் (10:2)—இஸ்ரவேலர் பாலிலோன் சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்த நாள் முதல் விக்கிரக ஆராதனை என்ற பாவத்தை விட்டொழித்திருந்தனர். தேவாலயத்திலும் சரி, ஜெப ஆலயங்களிலும் சரி மெய்யான தேவனுக்கு மட்டுமே ஆராதனை ஏற்றெடுக்கப்பட்டது, பணிவிடை செய்யப்பட்டது, நியாயப்பிரமாணம் மட்டுமே கற்பிக்கப்பட்டது. யூதர்கள் தேவன் பேரில் கொண்ட வைராக்கியமான பக்தியின் மிகுதியினால் “தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தோடு வேறு பல கற்பனைகளையும் கூட்டி” தங்கள் பாரம்பரியங்களை தேவ கற்பனைகளுக்குச் சமமாக்கி விட்டனர். பவுலும் இந்த நியாயப்பிரமாணத்துக்காகவும் பாரம்பரியங்களுக்காகவும் வைராக்கியம் கொண்டிருந்தவர் தான் (அப்போஸ்தலர் 26:1-11; கலாத்தியர் 1:13-14).

ஆனால் அவர்களுடைய வைராக்கியம் அறிவுக்கேற்றது அல்ல; அது ஒளி தராத வெறும் வெப்பம் மட்டுமே. வருத்தம் என்னவெனில், இன்றைக்கும் பக்தியுள்ள மக்கள் பலர் இதே தவறைச் செய்வது தான். அவர்கள் தங்களது நற்கிரியைகளும், மதச் சடங்குகளும் தங்களை இரட்சிக்குமென நம்புகின்றனர், உண்மையில் அவைகள் தாம் அவர்களை இரட்சிக்கப்பட முடியாதபடி தடுக்கின்றன. இவர்களில் பலர் மன நேர்மை உடையவர்கள், மெய்பக்தி கொண்டவர்கள்; எனினும் மன நேர்மையும் மெய் பக்தியும் ஒரு நாளும் ஆத்துமாவை இரட்சிக்க முடியாது. “இப்படியிருக்க... எந்த மனுஷனும் நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலே தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக்கப் படுவதில்லை” (ரோமர் 3:20).

c. அவர்கள் பெருமையும் சுயநீதியும் உடையவர்கள் (10:3)—இஸ்ரவேலர் தேவ நீதியை அறியாதிருந்தனர். அதற்குக் காரணம் அது அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்படாதது அல்ல, அவர்கள் அதைக் கற்றுக் கொள்ள மறுத்ததே. வாய்ப்பே கிடையாததால் வரும் அறியாமை ஒன்று உண்டு, ஆனால் இஸ்ரவேலரோ இரட்சிக்கப்படுவதற்கு ஏராளமான தருணங்கள் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களது அறியாமைக்குக் காரணம் சத்தியத்திற்கு எதிரான அவர்களது வீணான முரட்டுப் பிடிவாதமே. அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியு மனமற்றவர்கள். அவர்கள் தங்களது நற்கிரியைகளையும், மதபக்தி மிக்க சுயநீதியையும்

பற்றிப் பெருமை பாராட்டியவர்கள், தங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிடவோ, இரட்சகரை நம்பவோ மாட்டார்கள். பவுலும் ஆண்டவரைச் சந்திக்குமுன் இதே தவறைத் தான் செய்தார் (பிலிப்பியர் 3:1-11).

தெய்வ பயம் மிகுந்த பிரஸ்பிடேரியன் பிரசங்கியாரான இராபர்ட் மர்ரி மெக்ஷெய்னி ஒரு நாள் தனித்தாள் ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தார். விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன் தரித்திருந்த ஒரு பெண்மணியிடமும் ஒரு கைப்பிரதியை நீட்டினார். அவள் மிகுந்த கர்வத்துடன் அவரைப் பார்த்து, “ஐயா, நான் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லை போலும்!” என்றாள்.

மெக்ஷெய்னி தமக்கே உரித்தான அன்பு நிறைந்த பாணியில், “அம்மா, நியாயத்தீர்ப்பின் நாள் ஒன்று வரப் போகிறது, அந்த நாளிலே நீங்கள் யார் என்பதெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே இருக்காது!” என்று பதில் அளித்தார்.

d. அவர்கள் தங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தையே தவறாக விளங்கிக் கொண்டனர் (10:4-13)—யூத மதத்தின் காரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் - அவர்களது பலிகள், ஆசாரியத்துவம், தேவாலயப் பணிவிடைகள், பண்டிகைகள் மற்றும் உடன்படிக்கைகள் என இவை அனைத்தும் வரப்போகும் மேசியாவைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவே அமைந்திருந்தன. அவர்களுடைய நியாயப்பிரமாணம், அவர்கள் ஒரு இரட்சகர் தேவைப்பட்ட பாவிகள் என்று கூறியது. ஆனால் நியாயப்பிரமாணம் தங்களைக் கிறிஸ்துவன்னை வழி நடத்த விடுவதற்குப் பதிலாக (கலாத்தியர் 3:24), அவர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தையே தொழுது சேவித்து, இரட்சகரையோ புறக்கணித்து விட்டனர். நியாயப்பிரமாணம் வழியைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற ஒரு வழிகாட்டிப் பலகை மட்டுமே. அது அவர்களைப் போய்ச் சேர வேண்டிய இடத்தில் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க முடியாது. நியாயப்பிரமாணம் நீதியை வழங்க முடியாது; அது நீதியை வழங்கக் கூடிய இரட்சகருக்கு நேராகப் பாவியை வழி நடத்த மட்டுமே செய்யும்.

கிறிஸ்து “நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவாய் இருக்கிறார்” என்பதன் அர்த்தம் அவர் தம்மில் விசுவாசம் வைத்திருப்பவர்களுக்குத் தமது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக நியாயப்பிரமாணத்தின் பங்கை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார் என்பதே. கிறிஸ்தவர்களைப் பொறுத்த வரை நியாயப்பிரமாணம் முடிவடைந்தாயிற்று. நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதியானது விசுவாசியின் வாழ்வில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் நிறைவாக்கப் படுகிறது (ரோமர் 8:4); ஆனால் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆளுகை முடிவு பெற்று விட்டது. (எபேசியர் 2:15 மற்றும் கொலோசெயர் 2:14 பார்க்க.)

“நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” (ரோமர் 6:14).

தனது வாசகர்கள் தங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தையே விளங்கிக் கொள்ளவில்லை என்பதை நிரூபிக்க பவுல் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். லேவியராகமம் 18:5இல் ஆரம்பிக்கிறார். அது நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கத்தைக் கூறுகிறது: அவைகளின்படி செய்வாயானால், நீ பிழைப்பாய்.

“ஆனால் நாங்கள் தான் அவைகளின்படி செய்தோமே!” என்று அவர்கள் வாதம் செய்யலாம்.

“ஆமாம், ஒருவேளை வெளிப்பிரகாரமாகக் கீழ்ப்படிந்திருக்கலாம், ஆனால் உங்கள் இருதயத்திலிருந்து நீங்கள் விசுவாசிக்கவில்லை” என்று பவுல் கூறுவார். பிறகு உபாகமம் 30:12-14ஐக் குறிப்பிட்டு, அந்த வேத பகுதிக்கு ஆழமான ஆவிக்குரிய அர்த்தம் ஒன்றையும் கற்பிக்கிறார். மோசே அங்கே “கட்டளை” என்று கூறுவது தேவ வசனத்தைக் குறிக்கும். யூதர்கள் தேவ வசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதிருக்கக் காரணமே கிடையாது, ஏனெனில் அது அவர்களுக்கு மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருந்தது, அது அவர்களுக்கு எட்ட முடியாத தொலைவிலும் இல்லை என்பது மோசேயின் வாதம். உண்மையில் மோசே, அவர்கள் வசனத்தைத் தங்கள் இருதயங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளவே வேண்டினார். (உபாகமம் 5:29; 6:5-12; 13:3 மற்றும் 30:6 பார்க்க.) உபாகமம் வெறும் வெளிப்பிரகாரமான கீழ்ப்படிதலைப் பற்றியல்லாமல், உள்ளத்தைப் பற்றி, உள்ளான ஆவிக்குரிய நிலைமை பற்றியே வலியுறுத்துகிறது.

இந்தப் புத்திமதியில் அடங்கியுள்ள ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தைப் பவுல் தெரிவிக்கிறார். “கட்டளை” அல்லது “வார்த்தை” என்பதை அவர் “தேவனுடைய வார்த்தையாம் கிறிஸ்து” என விளக்குகிறார். ஆகவே “கட்டளை” என்று வரும் இடங்களில் “கிறிஸ்து” என்று இட்டு நிரப்புகிறார். தேவனுடைய இரட்சிப்பின் வழி கடினமானதோ, சிக்கலானதோ அல்ல. நாம் பரலோகத்துக்கு ஏறிச் சென்றோ அல்லது பாதாளத்திற்குள் இறங்கியோ கிறிஸ்துவைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதில்லை. அவர் நமக்கு வெகு சமீபத்தில் இருக்கிறார். வேறு விதமாகச் சொன்னால், கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம்—அதாவது, விசுவாசத்தின் வார்த்தை யாரும் எளிதில் அடையக் கூடியது, யாருக்கும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது. பாவியானவன் இரட்சிக்கப்படும் பொருட்டு ஏதோ பல கஷ்டமான செயல்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. அவன் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் கிறிஸ்துவில் நம்பிக்கை வைப்பது ஒன்றே. மதபக்தி மிக்க யூதர்களின் வாயில் விசுவாசத்தின் வார்த்தை இருந்தது. அவர்கள் படித்த, பாராயணம் செய்து ஒப்பித்த அதே நியாயப்பிரமாணம் கிறிஸ்துவையே சுட்டிக் காட்டியது.

இந்த இடத்தில் பவுல் இரட்சிப்பு விசுவாசத்தினால் வருவது என்பதைக் காட்ட ஏசாயா 28:16ஐ மேற்கோளாகப் பயன்படுத்துகிறார்: "... அஸ்திபாரமாக ஒரு கல்லை நான் ... வைக்கிறேன் ... (அதை) விசுவாசிக்கிறவன் பதறான்." முன்பு ரோமர் 9:33இலும் இதே வசனத்தை மேற்கோள் காட்டினார். ரோமர் 10:9-10இல் இரட்சிப்பு விசுவாசத்தினால் வருகிறது-இருதயத்திலே விசுவாசிக்கிறோம், தேவனுடைய நீதியைப் பெற்றுக் கொள்கிறோம், பிறகு வெட்கப்படாமல் வெளியரங்கமாகக் கிறிஸ்துவை அறிக்கை செய்கிறோம் என்பதை தெளிவு படுத்துகிறார்.

பவுல் கடைசியாக, இந்த இரட்சிப்பு எல்லாருக்கும் உரியது என்பதைக் காட்டும் வண்ணமாக, யோவேல் 2:32ஐக் குறிப்பிடுகிறார்: "கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுகிறவன் எவனோ அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்." ஆக்கினைத் தீர்ப்பில் "வித்தியாசமே இல்லை" (ரோமர் 3:20-23) என்பதை பவுல் ஏற்கனவே நிரூபித்து விட்டார்; இப்பொழுது இரட்சிப்பில் "வித்தியாசமே இல்லை" என்று நிச்சயமாய்த் தெரிவிக்கிறார். நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலமாக ஒரு விசேஷித்த நீதி கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக யூதனும் கூட, அவன் எந்தப் புறஜாதிகளை ஆக்கினைக்குள்ளானவர்கள் என்று நம்பினானோ அந்தப் புறஜாதிகளின் அளவுக்குத் தானும் பாவியாகவே தீர்க்கப்படுகிறான்.

இந்தப் பகுதி முழுவதும் "நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதிக்கும்" "விசுவாசத்தின் நீதிக்கும்" இடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை வலியுறுத்துகின்றது. அவற்றை இங்கே காணலாம்.

நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி	விசுவாசத்தின் நீதி
யூதனுக்கு மட்டும்	யாருக்கும்
கிரியைகளின் அடிப்படையில்	விசுவாசத்தினால் மட்டும்
சுயநீதி	தேவ நீதி
இரட்சிக்க முடியாது	இரட்சிப்பைத் தரும்
தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய முயற்சி	தேவனைத் தொழுது கொள்தல்
பெருமைக்கு நடத்தும்	தேவனை மகிமைப்படுத்தும்

இஸ்ரவேலர் தேவ நீதியைப் புறக்கணித்ததற்கான காரணங்களை விளக்கி விட்டு, பவுல் இப்பொருளின் அடுத்த அம்சத்துக்குச் செல்கிறார்.

2. அவர்களது புறக்கணிப்புக்குப் பரிகாரம் (10:14-17)

இந்த வேதபகுதி பொதுவாக திருச்சபையின் மிஷனரிப் பணிக்கு அடிப்படையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அது சரியே. ஆனால் இது முதலில் இஸ்ரவேலருக்குத் தான் பொருந்தும். விசுவாசியாத யூதர்கள் இரட்சிக்கப்படக் கூடிய ஒரே வழி கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுவது தான். ஆனால் அவர்கள் அவரைத் தொழுது கொள்வதற்கு

முன்பாக அவரை விசுவாசித்தாக வேண்டும். ஒரு யூதனுக்கு, இது நசரேயனாகிய இயேசு கிறிஸ்து மெய்யாகவே தேவனுடைய குமாரன், இஸ்ரவேலின் மேசியா என்று விசுவாசிப்பதாகும். அவர்கள் அவருடைய மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் கூட விசுவாசித்தாக வேண்டும் (ரோமர் 10:9-10). ஆனால் அப்படி விசுவாசிப்பதற்காக, முதலில் அவர்கள் கேள்விப்பட வேண்டும், வசனமே கேட்பவனின் உள்ளத்தில் விசுவாசத்தை உருவாக்கும் (வசனம் 17). அதாவது வசனத்தைப் பிரசங்கிப்பவன் அனுப்பப்பட வேண்டும், அவனை அனுப்பி வைப்பவரோ கர்த்தர். இந்தச் சமயத்தில், பவுலுக்குத் தான் புறஜாதிகளுக்கு வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படியாகப் பெற்ற அழைப்பு நினைவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் (அப்போஸ்தலர் 13:1-3).

ரோமர் 10:15ஆம் வசனம், ஏசாயா 52:7இலும் நாகூம் 1:15இலும் காணப்படுகிறது. நாகூம் புத்தகம், யூதர்களின் பரம எதிரிகளான அசீரியப் பேரரசின் அழிவைப் பற்றிய தரிசனம். நினைவே அசீரியரின் முக்கியப் பட்டணம், தலைநகர், துன்மார்க்கம் நிறைந்த ஊர். நாகூம் இந்தத் தரிசனத்தை எழுதுவதற்குச் சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தேவன் யோனாவை அனுப்பி வைத்த நகரம். தேவன் நினைவேயிடம் பொறுமை காட்டியிருந்தார், இப்பொழுதோ அவரது நியாயத்தீர்ப்பு வரப் போகிறது. இதுவே “நற்காரியங்களைச் சுவிசேஷமாய் அறிவிப்பவர்கள்” யூதருக்குக் கொண்டு வந்த “நற்செய்தி”, இதுவே அவர்களின் பாதங்களை அழகாக்கின செய்தி!

ஏசாயா இதே கூற்றை ஒரு வருங்கால சம்பவத்தைக் குறிப்பதற்கு—அதாவது, கிறிஸ்துவின் வருகையையும் அவரது மாட்சிமையான இராஜ்யத்தின் நிறுவுதலையும் குறிக்கப் பயன்படுத்துகிறார். “உன் தேவன் ராஜரிகம் பண்ணுகிறார்!” (ஏசாயா 52:7-10 வாசிக்க.) அழகான பாதங்களை உடைய செய்தியாளன் தேவன் இஸ்ரவேலின் பகைவர்களை முறியடித்தார் என்றும் மேசியா எருசலேமிலிருந்து அரசாளுகிறார் என்றும் அறிவித்தான்.

ஆனால் பவுல் இந்த மேற்கோளைத் தற்காலத்துக்குப் பொருத்திக் காட்டுகிறார்: சுவிசேஷத்தை நற்செய்தியாளர்கள் இன்று இஸ்ரவேலருக்கு எடுத்துச் செல்வது. இங்கே குறிப்பிடப்படும் சமாதானம், “தேவனிடத்தில் சமாதானம்” ஆகும் (ரோமர் 5:1). அது ஒரே சரீரமாம் திருச்சபையை உருவாக்குவதில் கிறிஸ்து யூதர்களுக்கும் புறஜாதிகளுக்கும் இடையே ஏற்படுத்திய சமாதானமும் ஆகும் (எபேசியர் 2:13-17). இஸ்ரவேலரின் புறக்கணிப்புக்குப் பரிகாரம் சுவிசேஷத்தின் வசனத்தைக் கேட்டு இயேசு கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதே.

அடுத்து, இஸ்ரவேலர் எல்லாரும் தேவ வசனத்துக்குச் செவி சாய்க்க மாட்டார்கள் என்பதை நிரூபிக்க ஏசாயா 53:1ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார். இந்த வசனம் பழைய ஏற்பாட்டின் மிக உன்னதமான மேசியா

அதிகாரங்களுள் ஒன்றின் ஆரம்பம் ஆகும். பாரம்பரியமாக, யூத வேத பண்டிதர்கள் ஏசாயா 53 மேசியாவை அல்ல யூத நாட்டையே குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்கின்றனர்; எனினும் பண்டைய ரபீக்கள் பலர் இது, தமது மக்களின் பாவங்களைச் சுமந்து பாடுபடும் துயருற்ற மேசியாவைக் குறிப்பதாக உணர்ந்தனர். (அப்போஸ்தலர் 8:26-40 பார்க்க.) ஏசாயாவின் நாட்களில் மக்கள் தேவ வசனத்தை நம்பவில்லை, இன்றும் அப்படித்தான். யோவான் 12:37-41, யூதர்கள் கிறிஸ்துவின் அற்புத அடையாளங்களைக் கண்ட பின்னரும் அவரை நம்ப மறுத்ததை விளக்குகையில் இதே ஏசாயா 53:1 ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறது. அவர்கள் விசுவாசிக்க மாட்டோம் என்றதால் அவர்கள் மேல்நியாயத்தீர்ப்பு வந்தது. அவர்கள் விசுவாசிக்க முடியாதவர்களாயினர்.

கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பது என்பது அவரை நம்புவது மட்டுமல்ல, அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதுமாகும் என்பதைக் கவனியுங்கள். கிறிஸ்துவை விசுவாசியாமற் போவது தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போவதாகும். தேவன் “மனந்திரும்ப வேண்டும் என்று எங்குமுள்ள மனுஷர் எல்லாருக்கும் கட்டளையிடுகிறார்” (அப்போஸ்தலர் 17:30). ரோமர் 6:17 உம் “நம்புவதையும்” “கீழ்ப்படிவதையும்” சரிசமமாக்கிக் கூறுகிறது. உண்மையான விசுவாசமானது சித்தத்தைத் தொடவும், அதன் விளைவு மாற்றம் பெற்ற வாழ்வில் தென்படவும் வேண்டும்.

திருச்சபையின் மிஷனரிப் பணியை நாம் ஒரு நாளும் அற்பமாக எண்ணக் கூடாது. இந்த வேத பகுதி பிரதானமாக இஸ்ரேலுக்கே பொருந்தும் என்றாலும், இது உலகம் அனைத்திலுள்ள அத்தனை ஆத்துமாக்களுக்கும் கூடப் பொருந்தவே செய்யும். அவர்கள் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தொழுது கொள்ளாத பட்சத்தில் இரட்சிக்கப்படவே மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் விசுவாசியாவிடில் எப்படித் தொழுது கொள்வார்கள்? விசுவாசமோ கேள்வியறிவினால் வரும், ஆகவே அவர்கள் செய்தியைக் கேட்க வேண்டியது அவசியம். எப்படி கேட்பார்கள்? செய்தியாளன் ஒருவன் செய்தியோடு அவர்களிடம் செல்ல வேண்டும். அதாவது, தேவன் முதலில் ஒரு செய்தியாளனை அழைக்க வேண்டும், பிறகு அந்தச் செய்தியாளன் அனுப்பப்பட வேண்டும். அவருடைய செய்தியாளர்களில் ஒருவனாக இருப்பதும், அழகான பாதங்களைப் பெற்றிருப்பதும் எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம்!

நான் இந்த அத்தியாயத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்த போது, என் தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. எங்கள் சபையின் வர்த்தகர் ஒருவர் இன்னுமொரு ஆத்துமா கிறிஸ்துவன்னை நடத்தப்பட்டதாகத் தெரிவித்தார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் மிகுந்த ஆவிக்குரிய பிரச்சனைகளில் சிக்கியிருந்த இந்த வர்த்தகருக்கு நான் உதவினேன். அதன் பிறகு, அவர் பலரை இயேசுவன்னை நடத்த ஆரம்பித்தார், அதில் சிலர் அவரது அலுவலகத்திலேயே பணிபுரிந்தவர்கள். இப்பொழுது

அவரது வியாபாரக் கூட்டாளி ஒருவர் தனது நண்பரைக் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டு வந்து விட்டார் என்ற நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே இவர் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார். இது கடந்த மூன்றாண்டுகளாகத் தொடருகின்ற ஒரு ஆவிக்குரிய தொடர் வினையில் மேலும் ஓர் அற்புதம் எனலாம். எனது நண்பராகிய இவர் அழகான பாதங்களைப் பெற்றவர், எங்கெல்லாம் செல்கிறாரோ அங்கெல்லாம் சுவிசேஷத்தின் நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

நம்மில் சிலர் நாம் இருக்கும் இடங்களிலேயே நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்கிறோம், வேறு சிலரோ தொலை தூரமான இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். சில இடங்களில் சுவிசேஷத்துக்குக் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும் மொத்தத்தில் முன்பை விட இப்பொழுது அதிகத் திறந்த வாசல்கள் உள்ளன; அதோடு அதிகச் சிறப்பான கருவிகளும் நம் கைகளில் இருக்கின்றன. எனது நண்பர் டாக்டர் E. மேயர்ஸ் ஹாரிஸன் ஒரு மூத்த மிஷனரியும், மிஷனரிப் பணி இயல் பேராசிரியருமாவார். சபை ஏன் மிஷனரிகளை அனுப்பியாக வேண்டும் என்பதற்கு அவர் நான்கு காரணங்கள் கூறுகின்றார்: (1) மேலேயிருந்து வரும் உத்தரவு—“நீங்கள் உலகமெங்கும் போய்....” (மாற்கு 16:15); (2) கீழேயிருந்து வரும் கதறல்—“நீர் அவனை என் தகப்பன் வீட்டுக்கு அனுப்பும்” (லூக்கா 16:28); (3) வெளியேயிருந்து வரும் அழைப்பு—“வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்” (அப்போஸ்தலர் 16:9); மற்றும் (4) உள்ளேயிருந்து வரும் நெருக்குதல்—“கிறிஸ்துவினுடைய அன்பு எங்களை நெருக்கி ஏவுகிறது” (2 கொரிந்தியர் 5:14).

இஸ்ரவேலரின் புறக்கணிப்பு பற்றிய மூன்றாவதான ஒரு அம்சத்தையும் பவுல் விவாதிக்கப் போகிறார்.

3. அவர்களது புறக்கணிப்பின் விளைவுகள் (10:18-21)

அதற்கு மூன்று விளைவுகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதாரமாக பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து ஒவ்வொரு மேற்கோளும் காட்டப்படுகின்றது.

a. இஸ்ரவேலர் குற்றம் உள்ளவர்கள் (10:18)—யாராவது பவுலிடம் “ஆனால் இஸ்ரேல் உண்மையாகவே சுவிசேஷத்தைக் கேள்விப்பட்டது என்று நீர் எப்படிச் கூற முடியும்?” என்று கேட்கலாம். அவரது பதில் சங்கீதம் 19:4 ஆக இருக்கும். அது உலகத்தில் தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்துவதைப் பற்றிப் பேசும் சங்கீதம். தேவன் தமது படைப்பிலும் (சங்கீதம் 19:1-16) தமது வார்த்தையிலும் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார். “இயற்கை என்ற நூலும்”, “வெளிப்பாடு என்ற நூலும்” ஒன்றாகச் சேர்ந்து தேவனுடைய மகிமையை அறிவிக்கின்றன. இஸ்ரவேலுக்கு இந்த இரண்டு நூல்களையுமே படிக்கும் சிலாக்கியம் கிடைத்தது, காரணம் அவன் இயற்கையின் படைப்பில் தேவனுடைய கரங்களின் கிரியையைக் கண்டான், தேவனுடைய எழுதப்பட்ட

வார்த்தையையும் பெற்றுக் கொண்டாள். இஸ்ரவேல் கேள்விப்பட்டாள், ஆனால் செவி கொடுக்கவோ மாட்டாள். ஆகவே தான் இயேசு தாம் பேசியதைக் கேட்ட ஜனக் கூட்டத்திடம் அடிக்கடி “காதுள்ளவன் கேட்கக் கடவன்” என்று சொன்னார்!

b. செய்தி புறஜாதிகளிடம் சென்றது (10:19-20)—என்ன அற்புதமான கிருபை! இஸ்ரவேல் தனது மேசியாவைப் புறக்கணித்த போது, தேவன் புறஜாதிகள் இரட்சிக்கப்படும்படியாக சுவிசேஷத்தை அவர்களுக்கு அனுப்பினார். இதை மோசே உபாகமம் 32:21இலேயே முன்னுரைத்திருந்தார். பவுல் இதே உண்மையை முன்பு ரோமர் 9:22-26இலும் எடுத்துரைத்தார். தேவன் சுவிசேஷத்தைப் புறஜாதிகளிடம் அனுப்ப ஒரு காரணம், அவர்களைக் கொண்டு யூதர்களுக்கு எரிச்சல் உண்டாக்கவே (ரோமர் 10:19; 11:11). அது யூதர்களுக்கும் சரி, புறஜாதிகளுக்கும் சரி, ஒரு கிருபையின் செயல். தேவன் புறஜாதிகளை இரட்சிப்பார் என்று ஏசாயா தீர்க்கனும் முன்னுரைத்திருந்தார் (ஏசாயா 65:1).

புதிய ஏற்பாட்டைப் படிக்கையில், “முன்பு யூதருக்கு” என்பது ஒரு மாறாத விதியாக இருப்பதைக் காண்பீர்கள். இயேசு தமது ஊழியத்தை யூதர்களிடமே ஆரம்பித்தார். தமது சீஷர்களை முதல் முறை ஊழியத்துக்கென்று அனுப்பிய போது அவர்கள் புறஜாதிகளிடமோ, சமாரியர்களிடமோ போகக் கூடாது என்று சொல்லியிருந்தார் (மத்தேயு 10:1-6). தமது உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு அவர்களை எருசலேமில் காத்திருக்கவும், முதலாவது அங்கே ஊழியத்தைத் தொடங்கவும் சொல்லிக் கட்டளை கொடுத்தார் (லூக்கா 24:46-49; அப்போஸ்தலர் 1:8). அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் முதல் ஏழு அதிகாரங்களில் யூதர்களுக்கு மட்டுமே அல்லது, யூத மார்க்கத்தமைந்த புறஜாதிகளுக்கு மட்டுமே ஊழியம் நடைபெற்றது. ஆனால் தேசம் ஸ்தேவானைக் கல்லெறிந்து கொன்ற போது, உபத்திரவம் பெருகியது, தேவன் சுவிசேஷத்தை சமாரியருக்கும் (அப்போஸ்தலர் 8:1-8), அதன் பின்பு புறஜாதிகளுக்கும் (அப்போஸ்தலர் 10) அனுப்பினார்.

பேதுரு புறஜாதிகளிடம் சென்ற போது யூதர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தனர் (அப்போஸ்தலர் 11:1-18). ஆனால் அவரோ, தேவனே தன்னை அவர்களிடம் அனுப்பினார் என்றும், யூதர்களும் புறஜாதிகளும் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் என்ற ஒரே விதத்தினாலே தான் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர் என்றும் விவரித்தார். எனினும் சட்டத்திட்ட வாதிகளான யூதர் மிகுந்த எதிர்ப்பு தெரிவித்தபடியினால், இந்த விஷயத்தைப் பேசி முடிவெடுப்பதற்காக ஒரு சங்கத்தைக் கூட்ட வேண்டியதாயிற்று. இது அப்போஸ்தலர் 15இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தச் சங்கத்தினர் யூதர்களும் புறஜாதிகளும் ஒரே விதமாகக் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதன் மூலம் இரட்சிப்படைகின்றனர், ஒரு

புறஜாதியான் கிறிஸ்தவனாவதற்கு முன் யூதமார்க்கத்தில் அமைய வேண்டிய அவசியமில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

c. தேவன் தமது ஜனத்திற்காக இன்னும் ஏங்குகிறார் (10:21)—இது ஏசாயா 65:2இலிருந்து வரும் மேற்கோள். “நாள் முழுவதும்” என்பது நாம் வாழ்கின்ற கிருபையின் காலத்தை, “இரட்சணிய நாளைக்” குறிப்பதாகும். இஸ்ரவேல் தேசம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தனிப்பட்ட யூதர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டனர், இரட்சிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். “நாள் முழுவதும்” என்ற தொடர் பவுல் ஒரு கைதியாக ரோமாபுரி வந்தபோது யூதர்களுக்குச் செய்த ஊழியத்தை நினைவு படுத்துகிறது. அவர் “காலமே தொடங்கிச் சாயங்கால மட்டும்” வேத வாக்கியங்களைப் போதித்து இயேசுவே மேசியா என்று திட்டமாய் விவரித்துக் காட்டினார் (அப்போஸ்தலர் 28:23). பவுலின் மூலமாக தேவன் கீழ்ப்படியாத தமது மக்களுக்கு நேராகத் தமது அன்பின் கரங்களை நீட்டி, அவர்கள் திரும்பி வரும்படியாக ஏங்கி நின்றார். தேவன் புறஜாதிகள் பேரில் காட்டிய அவரது இரக்கம் அல்லது கிருபை யூதர்கள் பால் அவர் வைத்திருந்த அன்பை எவ்விதத்திலும் மாற்றவில்லை.

யூதர்களிடமும் புறஜாதிகளிடமும் தமது சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக தேவன் நம்மைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறார். தேவன் பவுலின் கரங்களை, கால்களைப் பயன்படுத்தியது போலவே நமது கரம் கால்களையும் பயன்படுத்த முடியும். இயேசு கிறிஸ்து எருசலேமுக்காகக் கண்ணீர் விட்டார். தமது மக்களைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளத் துடித்தார்! ஆனால் அந்தக் கரங்களோ சிலுவையில் விரித்து வைத்து ஆணிகளால் கடாவப்பட்டன. அவர் யூதர்களுக்காகவும் புறஜாதிகளுக்காகவும் தமது உயிரை மனதாரக் கொடுத்தார். அவர் “ஒருவரும் கெட்டுப் போகாமல் எல்லாரும் மனந்திரும்ப வேண்டுமென்று விரும்பி நம் மேல் நீடிய பொறுமையுள்ளவராய் இருக்கிறார்” (2 பேதுரு 3:9).

தேவன் இஸ்ரவேல் மேல் காட்டும் பொறுமை பறிபோகுமா? அந்த நாட்டுக்கென ஓர் எதிர்காலம் உண்டா? ஆம், உண்டு, அதை அடுத்த அதிகாரம் காட்டுகிறது.

ரோமர் 11:1-36

இப்படியிருக்க, தேவன் தம்முடைய ஜனங்களைத் தள்ளிவிட்டாரோ என்று கேட்கிறேன், தள்ளிவிடவில்லையே; நானும் ஆபிரகாமின் சந்ததியிலும் பென்யமீன் கோத்திரத்திலும் பிறந்த இஸ்ரவேலன். ² தேவன் தாம் முன்னறிந்து கொண்ட தம்முடைய ஜனங்களைத் தள்ளிவிட வில்லை. எலியாவைக் குறித்துச் சொல்லிய இடத்தில், வேதம் சொல்லுகிறதை அறியீர்களா? அவன் தேவனை நோக்கி: ³ கர்த்தாவே, உம்முடைய தீர்க்கதரிசிகளை அவர்கள் கொலை செய்து, உம்முடைய பலி பீடங்களை இடித்துப் போட்டார்கள்; நான் ஒருவன் மாத்திரம் மீதியாயிருக்கிறேன், என் பிராணனையும் வாங்கத் தேடுகிறார்களே என்று இஸ்ரவேலருக்கு விரோதமாய் விண்ணப்பம் பண்ணின போது, ⁴ அவனுக்கு உண்டான தேவ உத்தரவு என்ன? பாகாலுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிடாத ஏழாயிரம் பேரை எனக்காக மீதியாக வைத்தேன் என்பதே.

(ரோமர் 11:1-4)

19 நான் ஒட்டவைக்கப்படுவதற்கு அந்தக் கிளைகள் முறித்துப் போடப்பட்டதென்று சொல்லுகிறாயே. ²⁰ நல்லது, அவிகவாசத்தினாலே அவைகள் முறித்துப் போடப்பட்டன, நீ விகவாசத்தினாலே நிற்கிறாய்; மேட்டிமைச் சிந்தையாயிராமல் பயந்திரு. ²¹ சுபாவக்கிளைகளைத் தேவன் தப்ப விடாதிருக்க, உன்னையும் தப்ப விடமாட்டார் என்று எச்சரிக்கையாயிரு. ²² ஆகையால், தேவனுடைய தயவையும் கண்டிப்பையும் பார்; விழுந்தவர்களிடத்திலே கண்டிப்பையும், உன்னிடத்திலே தயவையும் காண்பித்தார்; அந்தத் தயவிலே நிலைத்திருப்பாயானால் உனக்குத் தயவு கிடைக்கும்; நிலைத்திராவிட்டால் நீயும் வெட்டுண்டு போவாய். ²³ அன்றியும், அவர்கள் அவிகவாசத்திலே நிலைத்திராதிருந்தால் அவர்களும் ஒட்டவைக்கப்படுவார்கள்; அவர்களை மறுபடியும் ஒட்டவைக்கிறதற்குத் தேவன் வல்லவராயிருக்கிறாரே. ²⁴ சுபாவத்தின்படி காட்டொலிவமரத்திலிருந்து நீ வெட்டப்பட்டு, சுபாவத்திற்கு விரோதமாய் நல்ல ஒலிவமரத்திலே ஒட்டவைக்கப்பட்டிருந்தால், சுபாவக்கிளைகளாகிய அவர்கள் தங்கள் சுய ஒலிவ மரத்திலே ஒட்டவைக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமல்லவா? ¹⁵ மேலும், சகோதரரே, நீங்கள் உங்களையே புத்திமாள்களென்று எண்ணாதபடிக்கு ஒரு இரகசியத்தை நீங்கள் அறியவேண்டுமென்றிருக்கிறேன்; அ தென்னவெனில், புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும் இஸ்ரவேலரில் ஒரு பங்குக்குக் கடினமான மனதுண்டாயிருக்கும்.

(ரோமர் 11:19-25)

தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விடவில்லை

பலப் பல நூற்றாண்டுகளாக இஸ்ரவேல் தேசம் மக்களுக்கு ஒரு புரியாத புதிராகவே இருந்துள்ளது. ரோம அரசாங்கம் யூத மதத்துக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது, எனினும் யூத நாட்டையோ “துஷ்ட இனம்” என்று அழைத்தது. மாபெரும் வரலாற்றாளரான அர்னால்ட் டொய்ன்பீ இஸ்ரவேல் நாட்டை “மண்ணில் புதைந்து போன புராதன நாகரீகம்” (fossil civilization) என்று வகையறுத்தார். அதை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் திகைத்தார். ஏனோ, இஸ்ரேல் மட்டும் அவரது வரலாற்றுக் கொள்கைகள் எதற்குள்ளும் பொருந்தவில்லை.

பவுல் ரோமர் 11ஆம் அதிகாரம் முழுவதையும் தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விடவில்லை என்பதை நிரூபிப்பதற்காகவே ஒதுக்கினார். இந்த அதிகாரத்தை நாம் இன்றைய திருச்சபைக்குப் பொருத்தமாக எடுத்து விடக் கூடாது, காரணம் பவுல் இங்கே உருவகமாகப் பேசாமல் ஒரு திட்டவட்டமான நாட்டின் திட்டவட்டமான எதிர்காலம் பற்றியே பேசுகிறார், தேவனுடைய திட்டத்தில் யூதர்களுக்கென ஒரு எதிர்காலம் உண்டு என்பதை நிரூபிக்க அவர் ஐந்து சாட்சிகளை அழைக்கிறார்.

1. பவுல் தாமே (11:1)

“தேவன் தம்முடைய ஜனங்களைத் தள்ளி விட்டாரோ என்று கேட்கிறேன், தள்ளி விடவில்லையே; நானும்..... இஸ்ரவேலன்”. தேவன் தம்முடைய ஜனங்களாகிய இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விட்டார் என்றால், அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் மனமாற்றத்தை எப்படி விளக்கலாம்? அவருடைய மனமாற்றம் அப்போஸ்தலர் நூலில் மூன்று முறை எழுதப்பட்டிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது (9, 22, 26ஆம் அதிகாரங்கள்). பவுலை ஏதோ உயர்த்திப் பேச வேண்டுமென்பதற்காக மருத்துவர் லூக்கா இந்தச் சம்பவத்தைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதி வைக்கவில்லை. இஸ்ரவேல் நாட்டின் எதிர்கால மனந்திரும்புதலுக்கு

அடையாளமாக, ஒரு எடுத்துக்காட்டாக பவுலின் மனமாற்றம் எழுதப்பட்டுள்ளது. பவுல் தன்னை “அகாலப்பிறவி” என்று அழைக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:8). 1 தீமோத்தேயு 1:16இல் அவர், “நித்திய ஜீவனை அடையும்படி இனிமேல் இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாசமாய் இருப்பவர்களுக்கு திருஷ்டாந்தம் உண்டாகும் பொருட்டுப் பிரதான பாவியாகிய என்னிடத்தில் அவர் எல்லா நீடிய பொறுமையையும் காண்பிக்கும்படிக்கு” தேவன் தம்மை இரட்சித்ததாகக் கூறுகின்றார்.

பவுலின் மனமாற்றம் நமது இன்றைய இரட்சிப்பின் அனுபவங்களிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது. கிறிஸ்துவின் மகிமையில் அவரைக் கண்டவர்களோ அல்லது விண்ணிலிருந்து அவர் பேசுவதைக் கேட்டவர்களோ நம்மில் யாருமில்லை என்பது நிச்சயம். நாம் வானிலிருந்து வீசிய பேரொளியால் குருடாக்கப்பட்டவோ, தூக்கித் தரையில் எறியப்பட்டவோ, இல்லை. அப்படியானால் பவுலின் மனமாற்றம் எந்த விதத்தில் ஒரு “திருஷ்டாந்தம் (மாதிரி) ஆக முடியும்? இது இயேசு கிறிஸ்து பூவுலகிலே தமது இராஜ்யத்தை நிறுவுவதற்காகத் திரும்பி வருகையில் இஸ்ரவேல் நாடு எப்படி இரட்சிக்கப்பட்டப் போகிறது என்பதற்கு ஒரு மாதிரி ஆகும். இஸ்ரவேலின் வருங்காலச் சீரமைப்பும் இரட்சிப்பும் சகரியா 12:10-13:1இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவர் மீண்டும் வரும்போது நாடு அவரைக் காணும் (சகரியா 14:4; அப்போஸ்தலர் 1:11; வெளிப்படுத்தல் 1:7), தங்கள் மேசியா என்று அறியும், மனஸ்தாபப்படும், அவரை ஏற்றுக் கொள்ளும். அது கிறிஸ்தவர்களைத் துன்பப்படுத்துவதற்காக தமஸ்குவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த தர்சுப் பட்டணத்து சவுலின் அனுபவத்துக்கு ஒத்ததாய் இருக்கும் (அப்போஸ்தலர் 9).

ஆகவே தான் பவுல் தன்னை முதலாவது சாட்சியாகப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பது இஸ்ரவேலுக்கு ஓர் எதிர்காலம் இருக்கிறது என்று நிரூபிக்கவில்லை; மாறாக, அவர் இரட்சிக்கப்பட்ட விதமே முக்கியமானது.

2. எலியா தீர்க்கதரிசி (11:2-10)

இஸ்ரேல் தேவன் தெரிந்து கொண்ட நாடு; அவர் அவர்களை முன்னறிந்தார், தெரிந்து கொண்டார், அவர்கள் அவருடையவர்கள். நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்கள் கிறிஸ்துவைப் புறக்கணித்து விட்டதால், தேவன் தமது மக்களைத் தள்ளி விட்டார் என்று அர்த்தமல்ல. எலியாவின் நாட்களிலே அவன் நாடு தேவனை விட்டு முற்றிலுமாக விலகி விட்டதாக நினைத்தான். (1 இராஜா 19 வாசிக்க.) ஆயினும் இன்னும் ஒரு மெய்யான கூட்டம் விசுவாசிகள் மீதியிருப்பதைக் கண்டு பிடித்தான். தான் ஒருவன் மட்டுமே தேவனுக்கு உண்மையாயிருக்கும் யூதன் என்று நினைத்த அவன், தன்னைப் போல் இன்னும் 7000 பேர் இருப்பதை அறிய வந்தான்.

பவுல், இவர்களைத் தான் ரோமர் 9:27இல் “மீதியாய் இருப்பவர்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார்—இது ஏசாயா 10:22-23இலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள். இஸ்ரேல் நாடு முழுவதும் தேவனுக்கு உண்மையாயிருந்த காலம் என்று ஒன்று இருந்ததேயில்லை. தேவன் ஆபிரகாமின் இயற்கையான சந்ததிக்கும், ஆவிக்குரிய சந்ததிக்கும் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார் (ரோமர் 2:25-29). யூதர்கள் விருத்தசேதனத்தின் மூலமாக அந்த உடன்படிக்கையில் பங்கடைந்தது, அவர்கள் இரட்சிப்புக்கு உத்தரவாதமாகாது. ஆபிரகாமைப் போல, அவர்களும் தேவ நீதியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவரில் விசுவாசம் வைக்க வேண்டும் (ரோமர் 4:1-5).

இந்த “மீதியாய் இருப்பவர்கள்” கிரியைகளினாலே அல்ல கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்படுகின்றனர் என்பதைக் கவனிக்க (11:5-6). இதற்கு இணையான வேதபகுதி ரோமர் 9:30-33ஐயும் பார்க்க. கிருபையையும் கிரியைகளையும் கலப்பது சாத்தியமல்ல, காரணம் ஒன்று அடுத்ததை ரத்து செய்து விடும். இஸ்ரவேலின் முக்கியக் கவலை எப்பொழுதுமே, தங்களது நற்கிரியைகளால் தேவனைப் பிரியப் படுத்துவதே (ரோமர் 9:30-10:4). இன்று மார்க்க பக்தி கொண்ட சுய நீதி நிறைந்த மக்கள் கிறிஸ்துவின் நீதிக்கு அடிபணிய மறுப்பது போலவே அன்று இந்த நாடும் அவரது நீதிக்குத் தலைவணங்க மறுத்தது.

தேவன் தமது ஜனங்களைத் தள்ளி விடவில்லை என்பதற்குச் சான்றாக ஒரு கூட்டம் “மீதியானவர்கள்” மட்டும் இரட்சிக்கப்பட்டார்கள் என்றால், மற்றவர்களுக்கு என்ன ஆயிற்று? அவர்கள் கடினப் பட்டிருக்கிறார்கள் (வசனம் 7). பார்வோன் சத்தியத்தை எதிர்த்து நின்றதால் அவன் மனம் கடினப்பட்டுப் போனது போலவே, இவர்களும் சத்தியத்தை எதிர்த்ததன் விளைவாக மனம் கடினப்பட்டனர். பவுல் தனது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக ஏசாயா 29:10ஐ மேற்கோள் காட்டி விட்டு, உபாகமம் 29:4ஐயும் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு அஞ்ஞானியான மன்னன் தனது மனதைக் கடினப்படுத்துவது நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியது தான், ஆனால் தேவனுடைய சொந்த மக்களும் அப்படிச் செய்யலாமா?

வசனங்கள் 9, 10 ஆகியவை சங்கீதம் 69:22-23இலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சங்கீதம் மேசியாவைக் குறிக்கும் சங்கீதங்களில் மிக மிக முக்கியமானது, புதிய ஏற்பாட்டில் அடிக்கடி மேற்கோளாகப் பயன்படுத்தப்படுவது. குறிப்பாக, வசனங்கள் 4, 9, 21 மற்றும் 22ஐக் கவனியுங்கள். “அவர்களுடைய பந்தி அவர்களுக்குச் சுருக்கும் கண்ணியும்” ஆக மாறுவது அவர்களது ஆசீர்வாதங்கள் எல்லாம் சாபங்களாக மாறுவதைக் குறிக்கும். இஸ்ரவேலுக்கு நடந்தது இதுதான்: அவர்களது ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் அவர்களைக் கிறிஸ்துவண்படை நடத்தியிருக்க வேண்டும், அதற்கு மாறாக அவை அவர்களைக் கிறிஸ்துவை விட்டு விலகச் செய்யும் கண்ணியாகிவிட்டன.

அவர்களின் மதச் சடங்குகளும், நெறி முறைகளும் இரட்சிப்பு என்ற அனுபவத்திற்குப் பதிலீடுகள் ஆகி விட்டன. இன்றும் கூட மக்கள் கிறிஸ்துவில் நம்பிக்கை வைப்பதற்குப் பதிலாக அவருக்கு நிழலாட்டமான மதச் சடங்குகளிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் நம்பிக்கை வைக்கையில் அதே தவறைத் தான் செய்கின்றனர்.

இஸ்ரவேலர் தங்கள் மனதைக் கடினப்படுத்தியது முற்றானதோ, முடிவானதோ அல்லவென்பதைப் பவுல் தெளிவுபடுத்துகிறார். இதுவே தேவன் இந்நாட்டிற்கென ஓர் எதிர்காலத்தை வைத்திருக்கிறார் என்பதற்குச் சான்றாகும். “புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும் இஸ்ரவேலரில் ஒரு பங்குக்குக் கடினமான மனதுண்டாய் இருக்கும்” (ரோமர் 11:25). எலியாவின் நாளைப் போன்றே, இன்றும் யூதர்களில் ஒரு சிறு கூட்டம் விசுவாசிகள் மீந்திருப்பது, தேவன் தமது ஜனங்களுக்கென இன்னும் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறார் என்பதற்கு அத்தாட்சியாகும். பவுல் எலியாவைப் போல “நான் ஒருவன் மாத்திரம் மீதியாயிருக்கிறேன்!” என்று கதறவில்லை. இந்த உலகில் தேவனை விசுவாசித்திருந்த ஒரு கூட்டம் இஸ்ரவேலர் இருந்ததை அவர் அறிந்திருந்தார்.

3. புறஜாதிகள் (11:11-15)

ரோமர் 2:1-3இல் பவுல் யூதர்களும் குற்றவாளிகளே என்று தீர்க்கப் புறஜாதியினரைப் பயன்படுத்தினார். இங்கேயோ, இஸ்ரவேலுக்கு ஒரு வருங்காலச் சீரமைப்பு உண்டு என்பதை உறுதிப்படுத்த புறஜாதிகளைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் இங்கே அழகாக வாதிடுகிறார். யூதர்கள் சுவிசேஷத்தைப் புறக்கணித்த போது, தேவன் அதைப் புறஜாதிகளிடம் அனுப்பினார், அவர்கள் விசுவாசம் வைத்து, இரட்சிப்பையும் அடைந்தனர். இஸ்ரவேலிலே மூன்று சோக சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன: நாடு விழுந்தது (வசனம் 11), கெட்டுப்போனது (குறைவு, வசனம் 12), தள்ளி விடப்பட்டது (வசனம் 15). இவற்றில் எந்தப் பதமும் இஸ்ரவேலின் இறுதியான நியாயத்தீர்ப்பு பற்றிப் பேசவில்லை. ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவெனில் இஸ்ரவேலின் வீழ்ச்சியின் காரணமாக இரட்சிப்பு புறஜாதிகளுக்கு வந்தது. புறஜாதிகள் இரட்சிக்கப்படுவார் என்று தேவன் வாக்கருளி இருந்தார் (ரோமர் 9:25-26), அந்த வாக்கைக் காப்பாற்றினார். அப்படியென்றால் தாம் இஸ்ரவேலுக்கு அளித்த வாக்கையும் காப்பார் அல்லவா?

புறஜாதிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டு வாக்குத்தத்தங்கள் இஸ்ரவேலின் “எழுச்சி”—அதாவது, அவள் தனது இராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதோடு பின்னிப் பிணைந்தவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஏசாயா 11 மற்றும் ஏசாயா 60 போன்ற தீர்க்கதரிசனங்கள் இஸ்ரவேலின் இராஜ்யத்தில்

புறஜாதிகளும் பங்கடையும் என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஆனால் இஸ்ரேல் எழவில்லை; விழுந்தாள்! அப்படியானால் தேவன் புறஜாதிகளை என்ன செய்வார்? அவர் ஒரு புதிய காரியத்தை— விசுவாசிகளான யூதர்களும் புறஜாதிகளும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றாயிருக்கும்—திருச்சபை என்ற ஒன்றை—அறிமுகப்படுத்தினார் (எபேசியர் 2:11-22). எபேசியர் 3இல் பவுல் இந்தப் புதிய செயல்திட்டத்தை “இரகசியம்” என்று, பழைய ஏற்பாட்டில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிராத “பரிசுத்த இரகசியம்” என்று அழைக்கிறார். தேவன் இஸ்ரவேலுக்கு என்று வைத்திருந்த இராஜ்யத்தின் திட்டத்தைக் கைவிட்டு விட்டார் என்பது இதன் பொருளா? இல்லவே இல்லை! இஸ்ரவேலுக்கான தேவ திட்டங்கள் நிறைவேறும் வேளை வரும் வரைக்கும் அது சற்றே ஓரம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வளவே.

புறஜாதிகள் இஸ்ரவேலுக்குச் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான ஊழியம் ஒன்றுண்டு என்று பவுல் கூறுகிறார். இரட்சிக்கப்பட்ட புறஜாதிகள் இன்றைக்குக் கிறிஸ்துவில் பெற்றிருக்கும் ஆவிக்குரிய ஐசுவரியங்களால் இஸ்ரவேலரை “எரிச்சல்” மூட்டுகின்றனர் (ரோமர் 10:19). இன்று இஸ்ரவேலர் ஆவிக்குரிய விதத்தில் திவாலானவர்கள். கிறிஸ்தவர்களோ கிறிஸ்துவுக்குள் “ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதங்களாலும்” நிறைந்திருப்பவர்கள் (எபேசியர் 1:3). [ஒரு இரட்சிக்கப்படாத யூதன் ஒரு சராசரி திருச்சபையின் ஆராதனையைப் பார்த்தால் அவன் நமக்கிருப்பது தனக்கும் வேண்டுமே என்று ஆசைப்பட்டு நம்மேல் எரிச்சல் கொள்வானா—அல்லது வெறும் கோபம் மட்டும் அடைவானா?]

இஸ்ரவேலுக்கு ஓர் எதிர்காலம் உண்டு. பவுல் அதை அவர்களின் “நிறைவு” (வசனம் 12) என்றும், அவர்களை “அங்கிகரித்துக் கொள்ளுதல்” (வசனம் 15) என்றும் அழைக்கிறார். இன்று ஆவிக்குரிய ரீதியில் இஸ்ரேல் வீழ்ச்சி அடைந்துள்ளது, ஆனால் கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது அது மீண்டும் எழும்பும். இன்று இஸ்ரேல் தேவனிடமிருந்து தள்ளி விடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் ஒரு நாளிலே அது மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். தேவன் தமது ஜனங்களுடனான தமது உடன்படிக்கையை ஒருபோதும் முறிக்க மாட்டார், அவர்களை மீண்டும் பழைய நிலைக்குக் கொணர், சீர்ப்படுத்த வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். (எரே 31:35-37இல் தேவன் இஸ்ரவேலுக்குத் தமது வாக்குகளை சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்களோடு பிணைத்துப் பேசுவதைப் பார்க்க.)

4. முற்பிதாக்கள் (11:16-24)

எதிர்காலத்தை எட்டிப் பார்ப்பதை விட்டு பவுல் இப்பொழுது கடந்த காலத்தைத் திரும்பிப் பார்த்து இஸ்ரவேலரின் ஆவிக்குரிய மரபைக் காட்டுகிறார். ஆரம்ப முதலே, இஸ்ரவேலர் தேவனால் பிரித்தெடுக்கப்

பட்ட, ஒரு விசேஷ மக்கள் கூட்டமாய் இருந்தனர். தேவன் யூதர்களைத் தள்ளி விடவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக இரண்டு விளக்கங்களைப் பயன்படுத்துகிறார் பவுல்.

a. பிசைந்த மா (11:16a)—இது எண்ணாகமம் 15:17-21 பற்றிய குறிப்பு. பிசைந்த மாவு முழுவதும் தேவனுக்கே சொந்தம் என்பதற்கு அடையாளமாக அதன் முதல் பங்கு தேவனுக்குப் படைக்கப்பட்டது. முதற் பலன்களின் பண்டிகையின் கருத்தும் இதுவே தான். முழு அறுவடையும் தேவனுக்கே சொந்தம் என்பதற்கு அடையாளமாக ஆசாரியன் ஒரு கதிர்க்கட்டை ஆண்டவருக்கு முன்பாக அசைவாட்டும் பலியாகப் படைப்பான் (லேலியாகமம் 23:9-14). அடிப்படைக் கருத்து என்னவென்றால், ஒரு பங்கை தேவன் அங்கீகரிக்கையில் முழுவதையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார் என்பதே.

இந்தக் கருத்தை இஸ்ரவேலரின் வரலாற்றுக்குப் பொருத்திப் பார்த்தால், பவுலின் வாதம் விளங்குகிறது. நாட்டின் தந்தையாம் ஆபிரகாமை தேவன் அங்கீகரித்தார். அதன் மூலம் அவனது சந்ததியாரையும் தமக்கென்று பிரித்தெடுத்துக் கொண்டார். முற்பிதாக்களான ஈசாக்கும், யாக்கோபும் பாவங்கள் செய்த போதிலும், பலமுறை தவறிய போதும் அவர்களையும் தேவன் ஏற்று அங்கீகாரம் அளித்தார். அப்படியானால், தேவன் “பிசைந்த மா” முழுவதையும்—இஸ்ரவேலர் அனைவரையும் ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்.

b. ஒலிவ மரம் (11:16b-24)—இது இஸ்ரவேல் நாட்டின் ஒரு சின்னம் (எரேமியா 11:16-17; ஓசியா 14:4-6). பவுல் இங்கே தனிப்பட்ட விசுவாசிகள் தேவனோடு கொண்டுள்ள உறவைப் பற்றிப் பேசாமல், தேவ திட்டத்தில் இஸ்ரவேல் நாட்டின் பங்கு பற்றிப் பேசுகிறார் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். மரத்தின் வேர்கள் மரத்தைத் தாங்குகின்றன; இது நாட்டைத் தோற்றுவித்த முற்பிதாக்களுக்கு அடையாளம். தேவன் தமது உடன்படிக்கைகளை ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபுடன் ஏற்படுத்தினார். அவர் அவற்றை மறுக்கவோ, மாற்றவோ முடியாது. ஆக, தேவன் ஆபிரகாமுக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தமே இன்றைக்கும் இஸ்ரவேலைத் தாங்கி வருகிறது.

யூதர்களில் பெரும்பாலானோர் விசுவாசிக்கவில்லை. பவுல் அவர்களை மரத்திலிருந்து முறிக்கப்பட்ட கிளைகளாகச் சித்தரிக்கிறார். ஆனால் ஆச்சரியமூட்டும் சம்பவம் ஒன்று நடைபெறுவதை அவர் காண்கிறார்: அப்படித் தறிக்கப்பட்ட கிளைகள் இருந்த இடங்களில் வேறு கிளைகள் ஒட்டப்பட்டு, மரத்திலிருந்து ஜீவனைப் பெறுகின்றன. இந்தக் கிளைகள் தான் புறஜாதிகள். வசனம் 24இல் பவுல் இந்த “ஒட்டு முறையை” “சுபாவத்திற்கு விரோதமானது” என்று வருணிக்கிறார். பொதுவாக ஒரு தரமற்ற காட்டு மரத்தில் பண்படுத்தப்பட்ட நல்ல “நாட்டுக் கிளை” ஒன்று ஒட்ட வைக்கப்படும், இதனால் நல்ல கனி

கிடைக்கும். ஆனால் இங்கேயோ நல்ல மரத்தில் “காட்டுக் கிளை” (புறஜாதிகள்) ஒன்று ஒட்ட வைக்கப்படுகிறது. “இரட்சிப்பு யூதர்கள் வழியாய் வருகிறது” (யோவான் 4:22).

சுபாவக் கிளைகள் மற்றும் ஒட்ட வைக்கப்பட்ட கிளைகளுடன் கூடிய ஒலிவ மரம் திருச்சபையைச் சித்தரிக்கிறது என்று கூறுவது பெருந்தவறு. சபையில் “வித்தியாசமே இல்லை; விசுவாசிகள் எல்லாரும் “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஒன்றாய் இருக்கிறார்கள்” (கலாத்தியர் 3:28). தேவன் கிறிஸ்துவின் சரீரமாம் சபையின் அங்கங்களைப் பார்த்து யூதர்கள், புறஜாதிகள் என்று தரம் பிரிப்பதில்லை. ஒலிவ மரமானது, தேவ திட்டத்தில் யூதனுக்கும் புறஜாதியானுக்கும் இடையிலுள்ள உறவை விளக்கிக் காட்டுகிறது. “கிளைகள் முறித்துப் போடப்படுவது என்பது” “விழுதலுக்கும்” (வசனம் 11), “குறைவுக்கும்” (வசனம் 12), “தள்ளி விடப்படுதலுக்கும்” (வசனம் 15) சமமாகும். இந்த விளக்கத்தை ஒரு தனிப்பட்ட விசுவாசியின் நித்திய கதியைக் காட்டப் பயன்படுத்துவது பவுல் தெரிவிக்க விரும்பிய உண்மைக்குப் புறம்பானது.

புறஜாதிகள் இஸ்ரவேலருக்குக் கடன் பட்டவர்கள் என்றும், ஆகவே அவர்கள் தங்கள் ஆவிக்குரிய நிலைமை பற்றிப் பெருமை பாராட்டத் துணியக் கூடாது என்றும் பவுல் எச்சரிக்கிறார் (11:18-21). புறஜாதிகள் தாங்கள் செய்த ஏதோ சில நன்மைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினாலேயே தேவ திட்டத்திற்குள் அடியெடுத்து வைத்துள்ளனர். புறஜாதிகளைப் பற்றி மொத்தமாகப் பவுல் பேசுகிறாரே ஒழிய, தனிப்பட்ட விசுவாசிகளின் தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் பற்றி இங்கே பேசவில்லை.

வேத வசனங்களின் தீர்க்கதரிசனப்படி, இப்பொழுது தேவனை அறிக்கையிடும் புறஜாதித் திருச்சபையானது விசுவாசத் துரோகத்தினால் “தறிக்கப்பட்டுப் போகும்” என்பது கவனிக்கத் தக்கது. 1 தீமோத்தேயு 4, 2 தீமோத்தேயு 3 மற்றும் 2 தெசலோனிக்கேயர் 2 ஆகியவை திருச்சபையானது கடைசி நாட்களில் விசுவாசத்தை விட்டு வழுவிப்போகும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. விசுவாசத் துரோகம் செய்த சபைக்கு மீட்பு கிடையாது, ஆனால் விசுவாசத் துரோகம் செய்த இஸ்ரவேலருக்கு மீட்பு உண்டு! ஏன்? காரணம் ஒலிவ மரத்தின் வேர்கள். தேவன் முற்பிதாக்களுக்கு தாம் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றுவார், ஆனால் புறஜாதிகளையோ அவர்களது அவிசுவாசத்தின் நிமித்தமாக முறித்துப் போடுவார்.

இஸ்ரேல் தேவனுடைய சத்தியத்தை விட்டு எவ்வளவு தூரம் தான் விலகித் திரிந்தாலும் சரி, அதன் வேர்கள் இன்னும் நல்லவைகளாகவே இருக்கின்றன. தேவன் இன்னும் “ஆபிரகாமின் தேவனும், ஈசாக்கின் தேவனும், யாக்கோபின் தேவனுமாகவே” இருக்கிறார் (மத்தேயு 22:23;

யாத்திராகமம் 3:6). இந்த முற்பிதாக்களுக்கு அவர் தமது வாக்கைக் காப்பார். அதாவது, ஒலிவ மரம் மீண்டும் துளிர் விடும்!

5. தேவன் தாமே (11:25-36)

பவுல், மிகச் சிறந்த சாட்சியைக் கடைசியாக வைத்துக் கொண்டார். தேவனுடைய சுபாவமும், அவருடைய கிரியையும் இஸ்ரேலின் எதிர்காலத்தில் இடைபடுகின்றன என்று நிரூபித்தார். தீர்க்கதரிசனங்களைப் பற்றியும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களைப் பற்றியும் மனிதர்கள் தர்க்கம் செய்யலாம், ஆனால் தான் தேவ மக்களாகிய இஸ்ரவேலரைப் பற்றிப் பேசுகிறான் என்பதை ஒவ்வொரு மனிதனும் உணரக் கடவன்.

a. தேவனுடைய வேளை (11:25)—இஸ்ரவேலுக்கு நடந்ததெல்லாம் தேவ திட்டத்தின் ஒரு பகுதியே, தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அவர் அறிவார். இஸ்ரேல் ஒரு நாடாக மனம் கடினப் பட்டுப் போனது முற்றானதோ, முடிவானதோ அல்ல. அது ஒரு பகுதியானது, தற்காலிகமானது. அது எது வரை நீடிக்கும்? “புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும்” (வசனம் 25). இஸ்ரவேலருடைய “நிறைவு” (வசனம் 12) என்ற ஒன்றும் உண்டு, புறஜாதியாருடைய நிறைவும் உண்டு. இன்று தேவன் தமது கிருபையில் புறஜாதிகளைச் சந்தித்து, தமது நாமம் விளங்கும்படியாக ஒரு ஜனத்தைப் பிரித்தெடுத்து வருகின்றார் (அப்போஸ்தலர் 15:12-14). தனிப்பட்ட யூதர்கள் இரட்சிப்பைக் கண்டடைகின்றனர்; ஆனால் தற்கால யுகம், பெருமளவிற்கு தேவன் புறஜாதிகளையே சந்தித்துத் தமது சபையைக் கட்டுகின்ற காலமாயிருக்கிறது. தற்கால யுகம் முடிவு பெறுகையில், புறஜாதியாரின் நிறைவு உண்டாகையில் தேவன் மீண்டும் இஸ்ரவேலுடன் இடைபடுவார்.

ரோமர் 11:25, வேதத்தில் உள்ள “வரைக்கும்” வசனங்களில் ஒன்று, இப்படிப்பட்ட வசனங்கள் அனைத்துமே முக்கியம் வாய்ந்தவை. பிற குறிப்புகளுக்கு மத்தேயு 23:32-39, லூக்கா 21:24 மற்றும் சங்கீதம் 110:1 இவற்றை வாசித்துப் பார்க்க. தேவன் வேளையை அறிந்திருக்கிறார் என்பதும், தமது சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதில் அவர் ஒருபோதும் பிந்தமாட்டார் என்பதும் நமக்குத் தெம்பளிக்கின்றன.

b. தேவனுடைய வாக்கு (11:26)—இங்கே குறிப்பு ஏசாயா 59:20-21; இந்தக் காட்சியை முழுமையாகக் காண நீங்கள் ஏசாயா 60ஐ முழுக்க வாசிக்க வேண்டியதாகும். தேவன் தமது மக்களை இரட்சிப்பதாக வாக்கருளியுள்ளார், அதை நிச்சயமாய் நிறைவேற்றுவார். இது சுவிசேஷத்தினால் தனி மனிதர்கள் இரட்சிக்கப்படுவதைக் குறிப்பதாகச் சிலர் அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டாலும், எனது தனிப்பட்ட கருத்து இது தேசிய மனந்திரும்புதலையே குறிக்கிறது என்பதே. “இஸ்ரவேலர்

எல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள்” என்பது உலகில் அன்று முதல் இன்று வரை வாழ்ந்த அத்தனை இஸ்ரவேலரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்பதாகாது, மீட்பர் திரும்பி வரும் போது உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் யூதர்கள் அனைவரும் அவரைக் காண்பார்கள், ஏற்றுக் கொள்வார்கள், இரட்சிக்கப்படுவார்கள். சகரியா 12-13 இதன் மற்ற விபரங்களைத் தருகிறது. என்னைப் பொறுத்த வரை, இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களில் இஸ்ரவேலின் தேசிய சீரமைப்பு பற்றி மிக விரிவான விபரங்கள் காணப்படுகின்றன, அவை அனைத்தையும் ஆவிக்குரிய விதத்தில் அர்த்தப்படுத்தி, இன்றைய திருச்சபைக்குப் பொருத்திக் காட்டுவது உசிதமல்ல.

c. தேவனுடைய உடன்படிக்கை (11:27-28)—இது ஏசாயா 59 மேற்கோளின் தொடர்ச்சி; ஆனால் தேவன் இஸ்ரவேலரோடு செய்த உடன்படிக்கை வலியுறுத்தப்படுகின்றது. தேவன் இஸ்ரவேலிடம் காணப்பட்ட ஏதோ நன்மையினால் அல்ல, தம்முடைய கிருபையினாலே அவனைத் தெரிந்து கொண்டார் (உபாகமம் 7:6-11 & 9:1-6). நாடு அது செய்த புண்ணியத்தின் நிமித்தமாகத் தெரிந்தெடுக்கப்படவில்லை என்றால், அது செய்த பாவத்தின் நிமித்தமாகத் தள்ளி விடப்படவும் முடியாதல்லவா? “தெரிந்து கொள்ளுதல்” என்றால் புண்ணியம் என்றல்ல, கிருபை என்றே பொருள்படும். யூதமக்கள் சவிசேஷத்தைப் பகைப்பதால் விசுவாசிகளான புறஜாதிகளுக்கு “பகைஞராய்” இருக்கிறார்கள். ஆனால் தேவனுக்கோ “அவர்கள் பிதாக்களின் நிமித்தம் அன்பு கூரப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.” தேவன் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபுடன் தாம் செய்த உடன்படிக்கையை முறிக்கவே மாட்டார்.

d. தேவனுடைய சுபாவம் (11:29)—“நான் கர்த்தர், நான் மாறாதவர்” (மல்கியா 3:6). “பொய் சொல்ல தேவன் ஒரு மனிதன் அல்ல; மனம் மாற அவர் ஒரு மனுபுத்திரனும் அல்ல” (எண்ணாகமம் 23:19). இஸ்ரவேலுக்குத் தேவனுடைய ஈவுகளோ, தேவனுடைய அழைப்போ திருப்பி எடுக்கப்படவோ, மாற்றப்படவோ முடியாது. அப்படி நடந்தால் தேவன் தமது மாசற்ற பரிபூரண சுபாவத்துக்கு உண்மையுள்ளவராய் இருக்க முடியாது. இஸ்ரவேல் தனது ஈவுகளை அனுபவியாமல் இருக்கலாம், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாகத் தனக்குக் கிடைத்த பாக்கியங்களுக்குத் தக்கதாக நடவாமல் போகலாம், ஆனால் அதெல்லாம் அவள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவள் என்பதைச் சற்றேனும் மாற்றாது. மனிதர்கள் என்ன செய்தாலும் சரியே, தேவன் தமது சுபாவத்துக்கு முரண்பட மாட்டார், தமது வாக்குக்கு உண்மையாயிருப்பார். “அவர்களுடைய அவிசுவாசம் தேவனுடைய உண்மையை அவமாக்குமோ?” (ரோமர் 3:3).

e. தேவனுடைய கிருபை (11:30-32)—“யூதர்களின் அவிசுவாசத்தின் நிமித்தமாக, புறஜாதிகளாகிய நீங்கள்

இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். இப்பொழுது உங்கள் இரட்சிப்பின் மூலமாக இஸ்ரவேலர் கிறிஸ்துவன்னை வரட்டும்” என்கிறார் பவுல். புறஜாதிகள் இஸ்ரவேலருக்கு ஆவிக்குரிய கடன்பட்டவர்கள், அவர்களுக்கு “எரிச்சல்” உண்டாக்க வேண்டியவர்கள் (ரோமர் 10:19; 11:11, 14) என்று பவுல் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதைக் கவனியுங்கள். இஸ்ரவேலரில் “ஒரு பங்குக்கு” மட்டுமே கடின மனம் உண்டாயிருக்கும் (வசனம் 25), அதாவது தனிப்பட்ட யூதர்கள் இரட்சிக்கப்படக் கூடும். “எல்லாரும்” கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு தேவன் யூதர்களும் புறஜாதிகளுமான ‘எல்லாரையும்’ அவிசவாசத்தின் கீழ்” அடைத்துப் போட்டார். “வித்தியாசமே இல்லை.” தேவன் யூதர்களைத் தமது கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் இன்று இரட்சிக்கக் கூடுமானால், அவர்களை எதிர்காலத்தில் ஏன் இரட்சிக்கக் கூடாது?

புறஜாதிகள் இரட்சிக்கப்படும்படியாக தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்து கொண்டார் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. “பூமியிலுள்ள வம்சங்கள் எல்லாம் உனக்குள் ஆசீர்வதிக்கப்படும்” என்பது தேவன் ஆபிரகாமுக்கு அருளிய வாக்குத்தத்தம் (ஆதி 12:1-3). வருத்தம் என்னவென்றால் இஸ்ரவேலர் தங்களுக்காகவே வாழ்ந்து, சத்தியத்தைப் புறஜாதிகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் தவறி விட்டனர். புறஜாதிகள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமெனில் யூதர்களாக மாற வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டனர். ஆனால் தேவனோ யூதரையும் புறஜாதிகளையும் குற்றவாளிகள் என்று, கெட்டுப் போனவர்கள் என்று தீர்த்தார். கிறிஸ்து சிலுவையில் செலுத்திய தியாகபலியின் மூலமாக அவர் யூதர், புறஜாதியினர் எல்லாம் மேலும் இரக்கம் வைக்க முடிந்தது.

f. தேவனுடைய ஞானம் (11:33-36)—யூதர்களுக்கும் புறஜாதிகளுக்கும் தேவன் வைத்துள்ள இரட்சிப்பின் திட்டத்தை ஆழ்ந்து அறிந்த பவுல் செய்யக் கூடியதெல்லாம் ஒரு ஸ்தோத்திரப்பாட்டு பாடுவதே. “இறையியல் பாமாலையானது” என்று ஒருவர் சொல்லிச் சென்றுள்ளார். நமது தேவனைப் போல் ஞானமுள்ள ஒரு தேவன் மட்டுமே இஸ்ரவேலின் வீழ்ச்சியை எடுத்து அதை முழு உலகின் இரட்சிப்பாக மாற்ற முடியும்! அவருடைய திட்டங்கள் முறியடிக்கப்படுவதோ, அவருடைய நோக்கங்கள் தவிடு பொடியாவதோ கிடையாது. எந்தவொரு மனிதனும் ஆண்டவரின் சிந்தையை முழுவதுமாக அறிய முடியாது; நாம் அவருடைய வழிகளைப் பற்றி எவ்வளவு அதிகம் சிந்திக்கிறோமோ அவ்வளவு அதிகமாக அவரைப் போற்றிப் பாடுவோம். தேவன் தாம் என்ன செய்கிறார் என்று அறியாமல் செய்து விட்டார், இஸ்ரவேல் நாடு அவர் திட்டங்களை எல்லாம் தவிடு பொடியாக்கி விட்டது என்று நாம் முடிவு கட்டி விடலாமா? முடியவே முடியாது! தேவன் மிகுந்த ஞானமுள்ளவர், நிறைவேறாத திட்டங்களை இயற்றவே மாட்டார். இஸ்ரவேல் அவரை ஆள விடவில்லை, எனவே அவர் மேலாண்டு நடத்தினார்!

பவுல் ஐந்து சாட்சிகளை அழைத்தார், அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றையே கூறுகின்றனர்: இஸ்ரவேலுக்கு எதிர்காலம் உண்டு. இஸ்ரவேல் தனது “வீழ்ச்சி”யிலிருந்து எழுந்து குணம் பெற்று “நிறைவுக்குள்” பிரவேசிக்கும் போது, முன்னொரு போதும் இராத அளவுக்கு உலகம் தேவனுடைய ஐசுவரியங்களை அனுபவிக்கும். இயேசு கிறிஸ்து திரும்ப வந்து தமது இராஜ்யத்தில் அரசாளும்படியாகத் தாவீதின் சிங்காசனத்தில் அமரும் போது இஸ்ரவேல் “ஒப்புரவாகும்”, “ஏற்றுக் கொள்ளும்”, அது உயிர்த்தெழுதல் போலிருக்கும்!

ரோமர் 12:1—13:14

அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. ² நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுபுறமாகுங்கள். ³ அல்லாமலும், எனக்கு அருளப்பட்ட கிருபையினாலே நான் சொல்லுகிறதாவது; உங்களில் எவனானாலும் தன்னைக் குறித்து எண்ண வேண்டியதற்கு மிஞ்சி எண்ணாமல், அவனவனுக்குத் தேவன் பகிர்ந்த விகவாச அளவின்படியே, தெளிந்த எண்ணமுள்ளவனாய் எண்ண வேண்டும். (ரோமர் 12:1-3)

9 உங்கள் அன்பு மாயமற்றதாயிருப்பதாக. தீமையை வெறுத்து, நன்மையைப் பற்றிக் கொண்டிருங்கள். ¹⁰ சகோதர சிநேகத்திலே ஒருவர் மேலொருவர் பட்சமாயிருங்கள்; கனம் பண்ணுகிறதிலே ஒருவருக்கொருவர் முந்திக் கொள்ளுங்கள். ¹¹ அசதியாயிராமல் ஐக்கிரதையாயிருங்கள்; ஆவியிலே அனலாயிருங்கள்; கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்யுங்கள். ¹² நம்பிக்கையிலே சந்தோஷமாயிருங்கள்; உபத்திரவத்திலே பொறுமையாயிருங்கள்; ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருங்கள். ¹³ பரிசுத்தவான்களுடைய குறைவில் அவர்களுக்கு உதவி செய்யுங்கள்; அந்நியரை உபசரிக்க நாடுங்கள். ¹⁴ உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; ஆசீர்வதிக்க வேண்டிய தேயன்றிச் சபியாதிருங்கள். (ரோமர் 12:9-14)

எந்த மனுஷனும் மேலான அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியக்கடவன்; ஏனென்றால், தேவனாலேயன்றி ஒரு அதிகாரமில்லை; உண்டாயிருக்கிற அதிகாரங்கள் தேவனாலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ² ஆதலால் அதிகாரத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கிறவன் தேவனுடைய நியமத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கிறான்; அப்படி எதிர்த்து நிற்கிறவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே ஆக்கினையை வருவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ³ மேலும் அதிகாரிகள் நற்கிரியைகளுக்கல்ல, தூர்க்கிரியை களுக்கே பயங்கரமாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் நீ அதிகாரத்திற்குப் பயப்படாதிருக்க வேண்டுமானால், நன்மை செய், அதினால் உனக்குப் புகழ்ச்சி உண்டாகும். ⁴ உனக்கு நன்மை உண்டாகும் பொருட்டு, அவன் தேவ ஊழியக்காரனாயிருக்கிறான். நீ தீமை செய்தால் பயந்திரு; பட்டயத்தை அவன் விருதாவாய்ப் பிடித்திருக்கவில்லை; தீமை செய்கிறவன் மேல் கோபாக்கினை வரப்பண்ணும்படி, அவன் நீதியைச் செலுத்துகிற தேவ ஊழியக்காரனாயிருக்கிறானே. ⁵ ஆகையால், நீங்கள் கோபாக்கினையினிமித்தம் மாத்திரமல்ல, மனச்சாட்சியினிமித்தமும் கீழ்ப்படிய வேண்டும். (ரோமர் 13:1-5)

சரியான உறவுகள் என்பது சரியான வாழ்வு

பவுல் தனது எல்லா நிருபங்களையும், தான் கற்பித்த கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நடைமுறைக் கடமைகள் பற்றிய பட்டியலுடனே தான் முடிப்பார். கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் கோட்பாடும் கடமையும் எப்பொழுதும் இணைந்தே செல்லும். நாம் எதை நம்புகிறோம் என்பது நாம் எப்படி நடக்கிறோம் என்பதை நிர்ணயிக்கும். பவுலின் கொள்கை விளக்கங்களை நாம் புரிந்து கொள்வது மட்டும் போதாது. நாம் படித்ததை நமது வாழ்வின் பண்பாக மாற்ற வேண்டும், நாம் தேவ வசனத்தை நம்புகிறோம் என்பதை அன்றாட வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

இந்தப் பகுதியின் முக்கியக் கருத்து உறவுகள் ஆகும். “உறவுகள் இறையியல்” (relational theology) என்ற தொடர் ஒருவேளை புதிதாய் இருக்கலாம், ஆனால் அந்தக் கருத்தோ புதியதல்ல. நாம் தேவனுடன் சரியான உறவு கொண்டிருக்கும் பட்சத்தில், நமது வாழ்வின் அங்கங்களான மற்ற மக்களிடமும் சரியான உறவு கொண்டிருப்போம். “தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறேன் என்று ஒருவன் சொல்லியும் தன் சகோதரனைப் பகைத்தால் அவன் பொய்யன்” (1 யோவான் 4:20).

1. தேவனுடன் நமது உறவு (12:1-2)

இந்தக் கடிதத்தின் நான்காவது “அப்படியிருக்க”. ரோமர் 3:20, குற்றத்தீர்ப்பின் “இப்படியிருக்க”—அது முழு உலகமும் தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளிகள் என்று தீர்க்கிறது. ரோமர் 5:1, நீதிமானாக்கப்படுதலின் “இவ்விதமாக”, ரோமர் 8:1, நிச்சயத்தின் “ஆனபடியால்” இங்கே ரோமர் 12:1இல் அர்ப்பணத்தின் “அப்படியிருக்க” என்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த அர்ப்பணமே, பவுல் இந்நிருபத்தில் விவாதிக்கும் மற்றெல்லா உறவுகளுக்கும் ஆதாரமாகும்.

உண்மையான அர்ப்பணம் என்பது எது? பவுல் இங்கே விளக்குகிறபடி, கிறிஸ்தவ அர்ப்பணத்தில் மூன்று படிகள் அடங்கும்.

a. தேவனுக்கு நமது சரீரத்தைக் கொடுப்பது (12:1)—நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதற்கு முன்பாக நமது சரீரத்தைப் பாவ சிற்றின்பங்களுக்காகப் பயன்படுத்தினோம், இப்பொழுதோ நாம் அவருக்குச் சொந்தமாகி விட்டபடியால் நமது சரீரங்களை அவரது மகிமைக்காக உபயோகிக்க விரும்புகிறோம். ஒரு கிறிஸ்தவனின் சரீரமானது தேவனுடைய ஆலயம் (1 கொரிந்தியர் 6:19-20), காரணம் தேவனுடைய ஆவியானவர் அதில் வாசம் செய்கிறார் (ரோமர் 8:9). நமது சரீரத்தில் கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவதும் மேன்மைப்படுத்துவதும் நமக்குக் கிடைத்த பாக்கியமாகும் (பிலிப்பியர் 1:20-21).

தேவனுடைய சித்தத்தை இப்பூவில் நிறைவேற்றுவதற்காக இயேசு கிறிஸ்து எப்படி ஒரு சரீரத்திலே வர வேண்டியதானதோ, அப்படியே, கிறிஸ்து நம் மூலமாகத் தேவனுடைய கிரியையைத் தொடரத்தக்கதாக நாமும் நமது சரீரங்களை அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். தேவப் பணியில் பரிசுத்த ஆவியானவர் எடுத்துப் பயன்படுத்தும் வண்ணமாக நாம் நமது சரீர உறுப்புகளை “நீதியின் அவயவங்களாக” (ரோமர் 6:13) ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டுப் பலிகள் எல்லாம் ஜீவனற்றவை, நாமோ நம்மை ஜீவ பலிகளாக ஏற்றெடுக்க வேண்டியவர்கள்.

வேதத்திலே இரண்டு “ஜீவ பலிகள்” காணப்படுகின்றன. அவற்றைக் கொண்டு இதன் பொருள் என்னவென்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். முதலாவது, ஈசாக்கு (ஆதியாகமம் 22); இரண்டாவது, நமது ஆண்டவரான இயேசு கிறிஸ்து. ஈசாக்கு தேவ சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து, மனமுவந்து தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து, பலிபீடத்தில் தன்னைக் கிடத்திக் கொண்டான். ஆனால் தேவன் அவனுடைய இடத்தில் அவனுக்குப் பதிலாகப் பலி செலுத்தப்படுமாறு ஒரு ஆட்டுக் கடாவை அனுப்பினார். ஈசாக்கு “மரித்தான்” எனலாம்—தனது சுயத்துக்கு மரித்து தன்னைத் தேவ சித்தத்துக்குப் பூரணமாய்க் கையளித்தான். அந்தப் பலிபீடத்தை விட்டு இறங்கிய போது ஈசாக்கு, தேவனுக்கு மகிமையான “ஜீவபலி” ஆனான்.

நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவோ “ஜீவபலி” என்பதற்கான பூரண எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறார். காரணம், அவர் தமது பிதாவின் சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து பலியாக உண்மையிலேயே மரித்தார். ஆனால் மீண்டும் உயிரோடு எழுந்தார். இன்று பரலோகில் “ஜீவ பலியாக” இருக்கின்றார், தமது சரீரத்தில் கல்வாரிப் பாடுகளின் தழும்புகளோடு காணப்படுகிறார். தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் முன் நமது பிரதான ஆசாரியராகவும் (எபிரெயர் 4:14-16), நமக்காகப் பரிந்து பேசும் வக்கீலாகவும் (1 யோவான் 2:1) இருக்கின்றார்.

இந்த வசனத்தில் வரும் “ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும்” என்பது “ஒரேயடியாக, என்றென்றைக்குமாக” ஒப்புக் கொடுப்பதைக் குறிக்கும்.

ஒரு திருமண ஆராதனையில் ஒரு மணமகனும் மணமகனும் தங்கள் சரீரங்களை ஒருவருக்கொருவர் ஒப்புக் கொடுப்பதைப் போல நமது சரீரம் ஆண்டவருக்கென்று திட்டவட்டமான முறையில் தீர்மானமாக ஒப்புக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த ஆயுள் பரியந்த ஒப்படைப்பே அவர்கள் சரீரங்களைக் கொண்டு என்ன செய்வார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கும். இந்த அர்ப்பணத்திற்கு பவுல் இரண்டு காரணங்கள் தருகிறார்: (1) தேவன் நமக்காகச் செய்த அனைத்திற்காகவும் நாம் அவருக்குச் செய்யும் சரியான கைம்மாறு இதுவே—அப்படியிருக்க சகோதரரே,..... தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; (2) இந்த அர்ப்பணம் நாம் செய்யத்தக்க “புத்தியுள்ள ஆராதனை.” அதாவது நமது சரீரம் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்படுகையில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு ஆராதனையின் அனுபவமாகும்.

b. தேவனுக்கு நமது மனதைக் கொடுப்பது (12:2)—இந்த உலகம் உங்கள் மனதை அடக்கியாள முயற்சி செய்கிறது, தேவனோ உங்கள் மனதை மறுரூபமாக்க விரும்புகிறார். (எபேசியர் 4:17-24 மற்றும் கொலோசெயர் 3:1-11 பார்க்க.) இங்கே “மறுரூபமாகுங்கள்” என்று வருகின்ற அதே பதம் தான் மத்தேயு 17:2இலும் வருகின்றது. ஆங்கில மொழியில் இப்பதம் “metamorphosis” (உருமாற்றம்) என மாறி வந்துள்ளது. அது உள்ளான மாற்றம் பின்னர் வெளியே தெரிவதைக் குறிக்கும். உலகம் உன் மனதை மாற்ற விரும்பி, வெளியிலிருந்து அழுத்தம் கொடுக்கிறது. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவரோ உள்ளிருந்து வல்லமை அளித்து உன் மனதை மாற்றுகின்றார். உலகம் உன் சிந்தனா முறையை அடக்கியாளுமானால் நீ ஒரு ஒத்துப் போகிறவன்; தேவன் உன் சிந்தனா முறையை ஆண்டால் நீ ஒரு மறுரூபமாகிறவன்.

தேவன் தமது வசனத்தைப் பயன்படுத்தி நமது மனங்களை மறுரூபப்படுத்தி நம்மை ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்களாக மாற்றுகிறார். தேவ வசனத்தில் நேரம் செலவிட, செலவிட அதைத் தியானிப்பதிலும், மனனம் செய்வதிலும், நமது உள்ளான மனிதனின் ஒரு பங்காக ஆக்கிக் கொள்வதிலும் நேரம் கழிக்கக் கழிக்க—தேவன் நமது மனதை அதிக ஆவிக்குரியதாக மாற்றுவார்.

c. தேவனுக்கு நமது சித்தத்தைக் கொடுப்பது (12:2)—நமது மனம் நமது சரீரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது, நமது சித்தமோ (விருப்பம்) நமது மனதையே கட்டுப்படுத்துகிறது. அநேகர் தங்கள் சித்தத்தைத் தங்கள் “மனவலிமையால்” கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று எண்ணி அதில் தோல்வி காண்கின்றனர். (பவுலின் இந்த அனுபவமே ரோமர் 7:15-21இல் எழுதப்பட்டுள்ளது.) நமது சித்தத்தைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கும் போது மட்டுமே அவருடைய வல்லமை பொறுப்பேற்று நமக்கு மனவலிமையையும் (மனமில்லாத வலிமையையும்!—அதாவது,

தீயதைச் செய்யாமல் விட்டு விடும் வலிமை) கொடுக்க முடியும், அப்பொழுது தான் நாம் வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவர்களாகத் திகழ இயலும்.

நாம் நமது சித்தங்களை ஒழுங்கும் கிரமமுமான ஜெப நேரங்களின் மூலமாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கிறோம். ஜெபத்தில் நேரத்தைச் செலவிட்டு, நமது சித்தத்தைத் தேவனுக்குக் கையளித்து “என் சித்தமல்ல, உம் சித்தமே ஆகக் கடவது” என்று ஜெபிக்கிறோம். நாம் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் ஜெபிக்க வேண்டும், எல்லாவற்றிலும் தேவ சித்தம் நிறைவேற விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

பல ஆண்டுகளாக நான் ஒவ்வொரு நாளையும், ஆண்டவருக்கு என் சரீரத்தை அர்ப்பணித்து ஜெபித்து ஆரம்பித்து வருகிறேன். பிறகு அவருடைய வசனத்தில் நேரம் செலவிட்டு அவர் என் மனதை மறுபுறமாக்கவும், அந்தப் புதிய நாளுக்காக என் மனதை ஆயத்தப்படுத்தவும் காத்திருப்பேன். என்னுடைய திட்டங்களை அவர் முன் சமர்ப்பித்து, ஜெபித்து, தமது பார்வைக்கு நலமானபடி அவர் என்னை நடத்தும்படி கேட்பேன். எனக்குக் கவலை தரும் வேலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பாக ஜெபிப்பேன்—அவற்றை அவர் நடத்தித் தருவார். தேவனோடு சரியான உறவில் இருக்க வேண்மென்றால் நாம் நமது சரீரங்களையும், மனங்களையும், சித்தங்களையும் அவருக்கு ஒப்புக் கொடுத்து நமது நாளை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

2. மற்ற விசுவாசிகளுடன் நமது உறவு (12:3-16)

பவுல், ரோமாபுரியின் சபைகளில் அங்கம் வகித்த விசுவாசிகளுக்கு எழுதுகின்றார். அவர் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டிருந்த உறவை ஒரு சரீரத்தின் அவயவங்களுக்கு இடையேயுள்ள உறவுக்கு ஒப்பிட்டு எழுதுகிறார் (1 கொரிந்தியர் 12 மற்றும் எபேசியர் 4:7-16 இலும் இதே காட்சியைப் பயன்படுத்துகிறார்.) அடிப்படைக் கருத்து என்னவென்றால், ஒவ்வொரு விசுவாசியும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் வாழும் ஓர் உறுப்பு, ஒவ்வொருவரும் நிறைவேற்ற வேண்டிய ஆவிக்குரிய பொறுப்பு ஒன்று உண்டு என்பதே. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைக் கட்டியெழுப்பப் பயன்படுத்துமாறு ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஒரு வரம் (அல்லது வரங்கள்) உண்டு, அதன் மூலம் மற்றவர்களைப் பூரணமடையச் செய்ய வேண்டும். சுருங்கச் சொன்னால், நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் சொந்தம், ஒருவருக்கு ஒருவர் ஊழியம் செய்கிறோம், ஒருவருக்கு ஒருவர் அவசியம். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஆவிக்குரிய ஊழியம் மற்றும் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை எவை?

a. நேர்மையான மதிப்பீடு (12:3)—ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் தனது ஆவிக்குரிய வரங்கள் எவையென்றும், தான் உள்ளூர்ச் சபையில் செய்யக் கூடிய ஊழியங்கள் எவையென்றும் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு கிறிஸ்தவன் தனது வாழ்விலோ அல்லது பிறரது வாழ்விலோ உள்ள

வரங்களைக் கண்டறிவது தவறல்ல. நம்மைப் பற்றித் தவறான, போலியான மதிப்பீடுகள் கொண்டிருப்பதே தவறு. சபையில் தன்னைப் பற்றி அளவுக்கு மிஞ்சி எண்ணி, தன்னால் செய்யக் கூடாததைச் செய்ய முயற்சி செய்யும் ஒரு விசுவாசியைக் காட்டிலும் கேடு விளைவிக்கக் கூடியது வேறு எதுவுமில்லை. (சில நேரங்களில் இதன் எதிர்மறையும் உண்மை, சிலர் தங்களைத் தரம் குறைத்து மதிப்பிடுவர். இந்த இரண்டு மனப்பான்மைகளுமே தவறானவை.)

நம்மிடத்திலுள்ள வரங்கள் தேவ கிருபையினால் வந்தவை. அவை விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவும், பயன்படுத்தப்படவும் வேண்டும். நாம் “கிருபையினாலே, விசுவாசத்தைக் கொண்டு” இரட்சிக்கப் பட்டோம் (எபேசியர் 2:8-9), நாம் “கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு” வாழவும், ஊழியம் செய்யவும் வேண்டும். நமது வரங்கள் தேவனிடமிருந்து அருளப்பட்டவை ஆதலால், அவற்றுக்கான மகிமையையோ, புகழையோ நாம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நாம் செய்யக் கூடியதெல்லாம் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு அவர் நாம் மகிமைக்காகப் பயன்படுத்துவது ஒன்றே. (1 கொரிந்தியர் 15:10இல் வரங்கள் பற்றிய பவுலின் தனிப்பட்ட சாட்சியைப் பார்க்க.)

ஒரு முறை என்னோடு ஊழியம் செய்த இருவர் தங்கள் வரங்களைப் பற்றி எதிர் எதிரான மனப்பான்மையைக் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர்: ஒருவர் எப்பொழுதும் தனது வரங்களைப் பற்றித் தரக் குறைவாய் எண்ணி அவற்றைப் பயன்படுத்தவே மாட்டார், அடுத்தவர் தன்னிடம் இல்லாத வரங்களைக் கூட இருப்பதாகச் சொல்லிப் பெருமை பாராட்டுவார். உண்மையில், இருவருமே பெருமை கொண்டவர்கள், காரணம் இருவருமே தேவ கிருபையை ஏற்றுக் கொள்ளவோ தேவனுக்கு மகிமை செலுத்தவோ மறுத்தனர். தேவன் தன்னை அழைத்த போது மோசேயும் இதே தவறைச் செய்தான் (யாத்திராகமம் 4:1-13). ஒரு சபையிலுள்ள தனிப்பட்ட விசுவாசிகள் தங்கள் வரங்களை அறிந்து கொண்டு, அவற்றை விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக் கொண்டு, தேவ நாம் மகிமைக்கென அவற்றைப் பயன்படுத்தினால், தேவன் அற்புதமான விதத்தில் ஆசீர்வதிப்பார்.

b. உண்மையான ஒத்துழைப்பு (12:4-8)—ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் வெவ்வேறு வரங்கள் உண்டு, உள்ளூர்த் திருச்சபை ஒரு சமச்சீரான முறையில் வளர்ந்து வளம் பெறுவதற்காக இவ்வரங்களைத் தேவன் அருளியுள்ளார். ஆனால் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் தனது வரங்களை விசுவாசத்தினாலே பயன்படுத்த வேண்டும். நமது ஊழியத்தின் விளைவுகளை நாம் காணாதிருக்கலாம், ஆனால் ஆண்டவர் காண்கிறார், அவரே ஆசீர்வதிக்கிறார், “புத்தி சொல்வது” (ஊக்குவிப்பது) என்பது, ஊழியம் செய்வதற்கும் போதிப்பதற்கும் இணையான ஆவிக்குரிய ஊழியமே என்பதைக் கவனியுங்கள்.

கொடுப்பதும் இரக்கம் காட்டுவதும் கூட முக்கியமான வரங்களே. சிலருக்கு தேவன் ஆளும் திறமையையோ, அல்லது சபையின் பல அலுவல்களை நிர்வகிக்கும் சக்தியையோ கொடுத்திருக்கிறார். நமக்கு என்ன வரம் இருக்கிறதோ அது தேவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்படவும், முழுத் திருச்சபையின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்படவும் வேண்டும்.

உள்ளூர்த் திருச்சபையில் வேறெந்த வரங்களையும் விட ஒரேயொரு வரத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுவது வருத்தமான காரியம். “எல்லாரும் அப்போஸ்தலர்களா? எல்லாரும் தீர்க்கதரிசிகளா? எல்லாரும் போதகர்களா? எல்லாரும் அற்புதங்களைச் செய்கிறவர்களா? எல்லாரும் குணமாக்கும் வரங்கள் உடையவர்களா? எல்லாரும் அந்நிய பாஷைகளைப் பேசுகிறவர்களா? எல்லாரும் வியாக்கியானம் பண்ணுகிறார்களா?” (1 கொரிந்தியர் 12:29-30). இந்தக் கேள்விகள் எல்லாவற்றுக்குமே விடை “இல்லை!” என்பது தான். ஒரு கிறிஸ்தவன் தனது வரங்களை மட்டும் முக்கியப்படுத்தி, மற்ற வரங்களைத் தரம் குறைத்துப் பேசுவது, வரங்கள் கொடுக்கப்பட்ட நோக்கத்தையே மறுதலிப்பதாகும். வரங்களின் நோக்கம் கிறிஸ்துவின் முழுச் சரீரமும் நன்மை அடைவதே.

ஆவிக்குரிய வரங்கள் என்பவை கட்டியெழுப்ப உதவும் கருவிகளே அன்றி, விளையாட உதவும் விளையாட்டுச் சாமான்களோ, சண்டையிட உதவும் ஆயுதங்களோ அல்ல. கொரிந்து சபையிலே விசுவாசிகள் ஆவிக்குரிய வரங்களைத் தகாத விதமாய்ப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் ஊழியத்தை இடித்துக் கொண்டிருந்தனர். வரங்களை வரங்களுக்காகவே நோக்கமின்றிப் பயன்படுத்தினரே ஒழிய, சபையைக் கட்டியெழுப்பும் நோக்கத்துடன் பயன்படுத்தவில்லை. தங்கள் ஆவிக்குரிய வரங்களை முக்கியப்படுத்திக் காட்டும் மும்முரத்தில் தங்கள் ஆவிக்குரிய குணங்களைத் தொலைத்து விட்டனர்! அவர்களிடம் ஆவியின் வரங்கள் இருந்தன; அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம் முதலிய ஆவியின் கணிகளோ இல்லை (கலாத்தியர் 5:22-23).

c. அன்பான பங்கெடுப்பு (12:9-16)—இங்கே, ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பயன்படுத்துவோரின் மனப்பான்மைகள் வலியுறுத்தப் படுகின்றன. ஆவிக்குரிய வரத்தை ஆவிக்குரியதல்லாத முறையில் பயன்படுத்துவது சாத்தியம். புதிய ஏற்பாட்டின் “அன்பின் அதிகாரமான” 1 கொரிந்தியர் 13இலும் பவுல் இதே கருத்தைத் தான் வலியுறுத்துகின்றார். ஆவிக்குரிய சரீரமாம் கிறிஸ்துவின் சபையில் அனைத்து அவயவங்களும் ஆரோக்கியமான, இசைவான முறையில் இயங்க உதவுவது அன்பு என்ற இரத்தவோட்டமே! இது மாய்மாலம் இல்லாத (வசனம் 9), சுத்தமான, உண்மையான அன்பாக இருக்க வேண்டும்; அது பெருமையற்றதாகவும் தாழ்மையுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும் (வசனம் 10). “கனம் பண்ணுகிறதிலே ஒருவருக்கொருவர்

முந்திக் கொள்ளுங்கள்” என்றால் மற்றவர்களை நம்மை விட முக்கியம் வாய்ந்தவர்களாக எண்ணி நடத்த வேண்டும் என்று பொருள் (பிலிப்பியர் 2:1-4).

கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்வது என்றாலே பொதுவாக சாத்தானின் எதிர்ப்பும், சோர்வின் நாட்களும் கூடவே வரும். ஆனால் பவுல் தனது வாசகர்களை ஆவியிலே அனலாயிருக்கச் சொல்கிறார், காரணம் அவர்கள் மனிதருக்கு அல்ல, கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்கின்றனர். வாழ்க்கை கடினமாகும் போது, கிறிஸ்தவன் தனது அனலை, தீவிரத்தை இழந்து குளிர்ந்து தணிந்து போய் விடக் கூடாது. “நம்பிக்கையிலே சந்தோஷமாய் இருங்கள்; உபத்திரவத்திலே பொறுமையாய் இருங்கள்; ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருங்கள்” (ரோமர் 12:12)

இறுதியாக, பவுல் அவர்களை மற்றவர்களின் இடத்தில் இருந்து அவர்களைப் போலவே உணர்ந்து பார்க்கச் சொல்கிறார். கிறிஸ்தவ ஐக்கியம் என்பது ஏதோ தோளைத் தட்டிக் கொடுப்பதுடனோ, கைகளைக் குலுக்குவதுடனோ முடிந்து போவதில்லை. அது மற்றவர்களின் பாரங்களையும் ஆசீர்வாதங்களையும் சேர்ந்து பகிர்ந்து கொண்டு அதன் மூலம் நாம் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆவியில் வளருவதும் கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவதும் ஆகும். கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒத்துப் போக முடியவில்லை என்றால் பகைவர்களை எப்படி சமாளிப்பார்கள்? சபைக்கு மெய்யாகவே ஊழியம் செய்யும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் அடையாளங்கள் தாழ்மையான சிந்தையும், பகிர்ந்து கொள்ளும் மனமுமே. நமது ஆண்டவர் பாமரர்களுக்கு ஊழியம் செய்தார், அவர்களும் அவருக்கு மனதாரச் செவி கொடுத்தனர் (மாற்கு 12:37). உள்ளூர்த் திருச்சபை ஒன்று சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்ட “உயர்மட்ட மக்கள்” மட்டுமே தனக்கு அவசியம் என்று தீர்மானிக்கையில் அது, ஊழியம் என்பதற்கான கிறிஸ்தவ இலக்கணத்திலிருந்து வழுவி விடுகிறது.

3. பகைவர்களுடன் நமது உறவு (12:17-21)

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய நாடுகின்ற எந்தவொரு விசுவாசிக்கும் பகைவர்கள் இருப்பார்கள். நமது ஆண்டவர் பூமியில் ஊழியம் செய்த நாட்களில் அவருக்கும் எதிரிகள் இருந்தனர். பவுலும், மற்ற அப்போஸ்தலர்களும் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் அவர்கள் பணியை எதிர்த்த சத்துருக்களும் இருந்தனர். இயேசு தமது சீஷர்களை, அவர்களது மிகப் பொல்லாத சத்துருக்கள் அவர்களின் சொந்தக் குடும்பத்தினராகவே இருக்கக் கூடும் என்று எச்சரித்தார் (மத்தேயு 10:36). சில விசுவாசிகளுக்குப் பகைவர்கள் இருக்கக் காரணம் அவர்கள் தங்கள் சாட்சியில் உண்மையாய் இருப்பது அல்ல, அவர்களது அன்புத் தாழ்ச்சியும் பொறுமையின்மையுமே என்பது துக்கமான விஷயம்.

“சிலுவையைப் பற்றி வரும் இடறலில்” பங்கடைவது வேறு விஷயம் (கலாத்தியர் 5:11; 6:12-15), இடறல் உண்டாக்கும் கிறிஸ்தவனாய் இருப்பது வேறு விஷயம்!

கிறிஸ்தவன் தேவனுடைய இடத்தை எடுத்துக் கொண்டு பழி வாங்க முயற்சி செய்யவே கூடாது. தீமைக்குத் தீமை செய்வதும், நன்மைக்கு நன்மை செய்வதுமே பொதுவாக மக்கள் வாழும் முறைமை. ஆனால் கிறிஸ்தவனோ அதற்கு மேலான ஒரு தரத்தில் வாழ வேண்டும். தீமைக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும். இதற்கு அன்பு அவசியம், காரணம் நமது முதல் உணர்வு திரும்பத் தாக்குவதாகவே இருக்கும். அதற்கு விசுவாசமும் வேண்டும், காரணம் தேவன் நமது வாழ்விலும், நம்மைத் துன்புறுத்துவோர் வாழ்விலும் இடைபட்டு தம் சித்தத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்று நம்ப வேண்டும். நாம் “கோபாக்கினைக்கு”—தேவ கோபாக்கினைக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் (உபாகமம் 32:35).

எனது நண்பர் ஒருவர் ஒருமுறை ஒரு பிரசங்கியார் வானொலியில் தன்னைப் பற்றி அன்பற்ற, உண்மையற்ற காரியங்களைச் சொல்லக் கேட்டார். எனது நண்பருக்கு ஒரே கோபம், அவரை எப்படி மட்டம் தட்டுவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது, தேவ பக்தியுள்ள ஒரு பிரசங்கியார் “அப்படிச் செய்யாதே. நீயே உனக்காக வாதாடுவாய் என்றால் தேவன் உனக்காக வாதாட மாட்டார். அதை அவர் கரத்திலேயே விட்டுவிடு” என்று சொன்னார். எனது நண்பரும் அந்த ஞானமான ஆலோசனையைக் கேட்டார், ஆண்டவரே அவருக்காக வாதாடி அவர் நிரபராதி என்பதை நிலை நாட்டினார்.

ரோமர் 12:20, கிறிஸ்து மத்தேயு 5:44-48இல் கூறிய வார்த்தைகளை நினைவூட்டுகிறது. இவற்றை வாசிப்பது எளிது, கைக் கொள்வதோ கடினம். நமது சத்துருக்களுக்கு அன்பு காட்ட முயற்சி செய்கையில் தேவனே நமக்கு அன்பைத் தர வேண்டுமென ஜெபிப்பது அவசியம். அவர்கள் நமது அன்பைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்களோ? இன்னும் அதிகமாக நம்மை வெறுப்பார்களோ? அதையெல்லாம் ஆண்டவர் மட்டுமே அறிவார். நமது பணி நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதல்ல, ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து விளைவுகளை அவர் கரத்திலேயே விட்டு விடுவது தான். கரத்தின் நாமத்தில் நாம் தீமைக்குப் புதிலாக நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு பவுல் நீதிமொழிகள் 25:21-22ஐக் குறிப்பிடுகிறார். “அக்கினித் தழல்” என்பது ஒருவேளை, நாம் தீமைக்கு நன்மை செய்வதால் நமது பகைவர்கள் அடையும் வெட்கத்தைக் குறிக்கலாம்.

தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நாம் தீமைக்கு நன்மை செய்வது என்ற மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் வாழ வேண்டும். யாரும் நன்மைக்கு நன்மையோ, தீமைக்குத் தீமையோ செய்ய முடியும். தீமையை மேற்கொள்ள ஒரே வழி நன்மை செய்வது தான். நாம் தீமைக்குத் தீமை

செய்தால் எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றுபவர்களாகவே இருப்போம். நாம் செய்யும் நன்மையால் நமது பகைவன் மனந்திரும்பாமல் போனாலும் நமது உள்ளங்களில் தேவ அன்பை அனுபவித்தவர்களாவோம், கிருபையில் வளர்ந்திருப்போம்.

4. அரசாங்கத்துடன் நமது உறவு (13:1-14)

தேவன் மூன்று நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார்: குடும்பம் (ஆதியாகமம் 2:18-25), அரசாங்கம் (ஆதியாகமம் 9:1-17) மற்றும் திருச்சபை (அப்போஸ்தலர் 2). பவுல் ரோமப் பேரரசின் நடுமையத்திலிருந்த விசுவாசிகளுக்கு எழுதுகிறார். கொடிய உபத்திரவங்கள் அதுவரை ஆரம்பித்திருக்கவில்லை, ஆனால் விரைவில் ஆரம்பித்து விடும். கிறிஸ்தவ மார்க்கம் என்பது ஒரு யூத மதப் பிரிவாகக் கருதப்பட்டது, ரோம் யூத மதத்துக்கு அங்கீகாரம் வழங்கியிருந்தது. ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவன் பேரரசனுக்கு உண்மையாக இருப்பது மிகக் கடினமான அல்லது சாத்தியமே இல்லாத நாட்கள் வரவிருந்தன. அவன் எப்படி பலிபீடத்தில் சாம்பிராணி புகையிட்டு “சீசரே தெய்வம்” என்று கூற முடியும்!

தற்காலத்திலும் கூட “கிறிஸ்துவின் நாமத்தில்” கலகத்தையும் புரட்சியையும் போதிக்கும் மக்கள் இருக்கவே செய்கின்றனர். சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிய மறுப்பதும், அதிகாரிகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்வதும், ஒவ்வொருவனும் அவனவன் பார்வைக்குச் சரிபோனபடி செய்ய விடுவதுமே கிறிஸ்தவம் என்று இவர்கள் நம்ப வைக்கின்றனர். பவுல் இந்நிலை தவறானது என்று இந்த அதிகாரத்தில் விளக்குகிறார். ஒரு கிறிஸ்தவன் அரசாங்கச் சட்டங்களுக்குத் தலைவணங்குவதற்கு நான்கு காரணங்களைத் தருகிறார்.

a. கோபாக்கினையின் நிமித்தமாக (13:1-4)—இந்த உலகின் அரசாங்கங்களை எல்லாம் நிறுவியுள்ளவர் தேவனே (அப்போஸ்தலர் 17:24-28 பார்க்க). அதற்காக, இவ்வுலகின் கொடுங்கோலர்களின் பாவங்களுக்கெல்லாம் தேவனே பொறுப்பாளி என்பதல்ல, ஆனால் ஆளுகின்ற அதிகாரம் தேவனிடத்திலிருந்தே புறப்படுகிறது. இந்தப் பாடத்தைத் தான் நேபுகாத் நேச்சார் கஷ்டமான வழியில் படிக்க வேண்டியதாயிற்று. (தானியேல் 4, குறிப்பாக வசனம் 17, 25, 32 பார்க்க.) சட்டத்தை எதிர்த்து நிற்பது என்பது, உலகில் அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்திய தேவனையே எதிர்ப்பதாகும், இது தண்டனையை வருந்தி அழைப்பதாகி விடும்.

அதிகாரிகள் கையில் வாள் இருக்கவே வேண்டும்; அதாவது தண்டிக்கவும், சில சமயங்களில் உயிரையே எடுக்கவும் அவர்களுக்கு வல்லமை உண்டு. மனிதன் பாவி ஆதலால், எப்பொழுதும் அவனைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க ஏதாவது ஒரு விதமான அதிகாரம்

அவன் மீது இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தேவன் மானிட அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்தினார். தேவனே ஆளுபவர்கள் கையில் பட்டயத்தைக் கொடுக்கிறார், கூடவே தண்டிக்கும், உயிரை எடுக்கும் அதிகாரங்களையும் வழங்குகிறார். மரண தண்டனை ஆதியாகமம் 9:5-6இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது, அது இன்னும் ரத்து செய்யப்படவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட பதவியில் இருக்கும் மனிதனை நாம் மதிக்க முடியாவிட்டாலும், அவனது பதவிக்குரிய மரியாதையைக் கொடுத்தேயாக வேண்டும், காரணம் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் தேவனே.

பவுல் தனது ஊழியத்தில் பல சமயங்களில் தனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், ஊழியத்தை விரிவுபடுத்தவும் ரோமச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அப்போஸ்தலர் நடபடி நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் நூற்றுக்கதிபதிகள் அனைவருமே உயர்ந்த குணலட்சணங்களும், சீரிய பண்புகளும் உடையவர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். அரசாங்க அதிகாரிகள் எல்லாரும் விசுவாசிகள் அல்லர் என்றாலும் அவர்களும் “தேவ ஊழியக்காரராகவே” இருக்கிறார்கள், ஏனெனில் அரசாங்க அதிகாரங்களை நியமித்திருப்பவர் தேவனே.

b. மனச்சாட்சியின் நிமித்தமாக (13:5-7)—இப்பொழுது இன்னும் சற்று மேலான எண்ணத்திற்குச் செல்கிறோம். தண்டனைக்குப் பயந்து எந்தக் குடிமகனும் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படியலாம், ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவனோ தன் மனச்சாட்சியின் நிமித்தமாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். ஒருவேளை, அரசாங்கம் மனச்சாட்சிக்கு எதிராகச் செயல்படும் சூழ்நிலை வந்தால் கிறிஸ்தவன் மனிதர்களைக் காட்டிலும் தேவனுக்கே கீழ்ப்படிய வேண்டும் (அப்போஸ்தலர் 5:29). ஆனால் சட்டம் நேர்மையானதாக இருக்கும் பட்சத்தில், ஒரு கிறிஸ்தவன் சுத்த மனச்சாட்சியைக் காத்துக் கொள்வதற்காகச் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படியவே வேண்டும் (1 தீமோத்தேயு 1:5, 19; 3:9; 4:2; அப்போஸ்தலர் 24:16).

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு அரசாங்கம் “மனச்சாட்சி நிதி” என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளது. யாருக்கும் தெரியக் கூடாது, ஆனால் தங்கள் மனச்சாட்சியின்படி காரியங்களைச் சரி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணும் மக்கள் அதில் தங்கள் கடன்களைச் செலுத்தலாம். சில நகர மன்றங்களிலும் இவ்விதமான நிதி உண்டு. ஒரு நகரில் வரி ஏய்ப்பு செய்தவர்களைக் கண்டு பிடித்திருப்பதாகவும், நகரக் குடிமக்கள் பலர் மீது குற்றம் சாட்டப்படப் போவதாகவும் ஓர் அறிவிப்பு வெளியானதாம். யார் யார் தவறு செய்தவர்கள் என்ற பெயர்ப் பட்டியல் வெளியிடப் படவில்லை. அந்த வாரத்தில், நகர மன்றத்துக்கு ஏராளமானோர் சென்று “தங்கள் வரிக்கணக்குகளைச் சரி செய்தனர்”—அவர்களில் அநேகர் குற்றம் சாட்டப்பட்டோர் பட்டியலில் இடம் பெறாதவர்கள், என்று வாசித்தேன். மனச்சாட்சி கிரியை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால், நாம்

காரியங்களைச் சரி செய்யும் வரை நம்மோடு நாம் நிம்மதியாக வாழவே முடியாது.

வரிகள், தீர்வைகள், மரியாதை, கனம் என நாம் செலுத்த வேண்டிய அனைத்தையும் செலுத்தும் படியாக வசனம் 7 கட்டளையிடுகிறது. நாம் வரிகளைக் கட்டவில்லை என்றால் சட்டத்தையும், அதிகாரிகளையும், ஆண்டவரையும் அவமதிக்கிறோம். இது ஒரு விசுவாசியின் மனச்சாட்சியைப் பாதிக்காமல் இருக்க முடியாது. நாம் வரியாகக் கொடுக்கும் பணத்தைக் கொண்டு அரசு செய்யும் காரியங்களில் ஒருவேளை நமக்கு உடன்பாடு இல்லாதிருக்கலாம், எனினும் நாம் வரியைச் செலுத்தாமல் நமது மனச்சாட்சியை மீறி நடக்கத் துணியவே கூடாது.

ச. அன்பின் நிமித்தமாக (13:8-10)—அரசாங்க அதிகாரிகளோடு மற்ற மக்களையும் சேர்த்து பவுல் நமது பொறுப்பு வட்டத்தைப் பெரிதாக்குகிறார். “ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்பு கூருங்கள்” என்பது கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தின் அடிப்படை விதி. அது கிறிஸ்து நமக்குக் கொடுத்த “புதிதான கற்பனை” (யோவான் 13:34). நாம் அன்பைக் கைக் கொள்ளும் போது வேறெந்தச் சட்டங்களும் தேவையே இல்லை, காரணம் அன்பே எல்லாவற்றையும் மூடிக்கொள்ளும்! நாம் மற்றவர்களை நேசித்தால் அவர்களுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்ய மாட்டோம். புதிய ஏற்பாட்டில் பத்துக் கட்டளைகள் பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடப்படாததன் காரணம் இதுதான். உண்மையில் ஓய்வு நாள் கற்பனை எந்த நிருபத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. விசுவாசிகளாக நாம் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் வாழவில்லை; கிருபையின் கீழ் வாழ்கிறோம். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதிலும், மற்றவர்களுக்கு உதவுவதிலும் நமது உள்நோக்கம் நமது இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டுள்ள கிறிஸ்துவின் அன்பே.

“ஒருவனுக்கும் கடன் படாதிருங்கள்” என்பது கிறிஸ்தவனின் பணப் பழக்கங்களையும் குறிக்குமா? சிலர் அப்படித்தான் நம்புகின்றனர், எவ்விதத்திலும் கடன் படுவது பாவம் என்று கருதுகின்றனர். சீன தேசத்திற்குச் சென்ற தேவ பக்தியுள்ள மிஷனெரியான J. ஹட்ஸன் டெய்லர், இந்த வசனத்தின் அடிப்படையில் எந்தக் கடனும் வாங்காமல் வாழ்ந்தார். அரும்பெரும் பாப்டிஸ்ட் போதகரான சார்ல்ஸ் ஸ்பர்ஜனும் இதே கொள்கை உடையவர் தான். எனினும் வட்டிக்காகக் கடன் வாங்குவது, சட்டப்பூர்வமான கொடுக்கல் வாங்கல்களை வேதம் தடை செய்வதில்லை. அநியாய வட்டி வாங்குதல், சகோதரர்களிடமிருந்து களவாடுதல், நியாயமாகப்பட்ட கடன்களைச் செலுத்தத் தவறுதல் இவற்றை வேதபுத்தகம் தடை செய்கிறது. (யாத்திராகமம் 22:25-27 & நெகேமியா 5:1-11 பார்க்க.) ஆதாயத்துக்காக வங்கிகளில் பணம் போடுவது, முதலீடு செய்வது இவை தவறல்ல என்பதை மத்தேயு 25:27

மற்றும் லூக்கா 19:23 இலிருந்து அறிய வருகிறோம். தேவையில்லாத அனாவசியக் கடன்களிலோ, செலுத்த முடியாத கடன் ஒப்பந்தங்களிலோ யாரும் சிக்கிக் கொள்ளவே கூடாது. “களவு செய்யாதிருப்பாயாக.” ஆனால் ரோமர் 13:8ஐ எல்லா விதமான சட்டப்பூர்வமான கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்கும் பொருத்திப் பேசுவது, என்னைப் பொறுத்தவரை, ஒரு விதியை அளவுக்கு மிஞ்சி அமுல் படுத்துவதாகும்.

இப்பகுதியில் பவுல் பிரச்சனையின் மையத்தையே—அதாவது மனித இருதயத்தையே மையமாகக் கொண்டு பேசுகின்றார். மனிதனின் இருதயம் பாவமுள்ளது ஆகையால், தேவன் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தினார். ஆனால் சட்டங்கள் இருதயத்தை மாற்ற முடியாது; மனித இருதயம் இன்னும் சுயநலமுள்ளதாகவும், தேவ கிருபையினால் மட்டுமே மாற்றப்படக் கூடியதாகவுமே இருக்கிறது.

d. இயேசுவின் நிமித்தமாக (13:11-14)—சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய காரணங்களில் வெகு தூரம் வந்து விட்டோம்; பயத்திலிருந்து, மனச்சாட்சியிலிருந்து, அன்பிலிருந்து, இப்பொழுது இயேசு கிறிஸ்துவின் மீதுள்ள அர்ப்பணத்திற்கு வந்துள்ளோம்! இங்கே கிறிஸ்துவின் வருகை சமீபம் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. அவருடைய ஊழியக்காரர்களாகிய நாம் அவர் வரும் போது உண்மை உள்ளவர்களாய்க் காணப்படவே விரும்புகிறோம். நமது இரட்சிப்பு சீக்கிரமாய் நிறைவேறப் போகிறது! பொழுது விடியப் போகிறது! எனவே ஆயத்தமாய் இருங்கள்!

கிறிஸ்துவின் வருகை சமீபம் என்ற அடிப்படையில் பவுல் சில புத்திமதிகளைத் தருகிறார். முதலாவது “எழுந்திரு!” இதை 1 தெசலோனிகேயர் 5:1-11 மற்றும் மத்தேயு 25:1-13 இவற்றோடு தொடர்பு படுத்திப் பார்க்க. இரண்டாவது, “சுத்தமாகு!” ஆண்டவர் வரும் போது நாம் அழுக்கு வஸ்திரம் தரித்தவர்களாய்க் காணப்பட விரும்ப மாட்டோம் (1 யோவான் 2:28-3:3). ஒரு கிறிஸ்தவன் அந்தகாரத்தின் கிரியைகளை அல்ல, ஒளியின் ஆயுதங்களையே தரித்துக் கொள்வான்! இறுதியாக பவுல் சொல்வது: “வளரு!” (வசனம் 4). “காத்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தரித்துக் கொள்வது” என்றால் இன்னும் அதிகமதிகமாக அவரைப் போலாவது, நமது அன்றாட ஜீவியத்திற்கு அவர் என்னவெல்லாமாக இருக்கிறாரோ அதையெல்லாம் விசுவாசத்தினாலே பெற்றுக்கொள்வது. நாம் என்ன சாப்பிடுகிறோமோ அதற்கேற்பத் தான் வளருவோம். எனவே தான் நாம் மாம்சத்தின் இச்சைகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாதென தேவன் எச்சரிக்கிறார். நாம் மாம்சத்திற்குத் தீனி போடுவோம் என்றால், தடுமாறி விழுவோம்; ஆனால் ஆவியானவரின் காரியங்களைக் கொண்டு உள்ளான மனிதனைப் போஷிப்போம் என்றால் வெற்றியில் வாழுவோம்.

வேறு விதமாகச் சொன்னால், ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பம் தலைசிறந்த குடும்பமாக இலங்க வேண்டும். எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அரசியலைப் பற்றியும் கட்சிகளைப் பற்றியும் ஒரே கருத்து இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அரசாங்கத்தைப் பற்றி ஒரே மனப்பான்மை இருக்க வேண்டும்.

ரோமர் 14:1—15:7

விசுவாசத்தில் பலவீனமுள்ளவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்; ஆனாலும் அவனுடைய மன ஐயங்களைக் குற்றமாய் நிர்ணயிக்காமலிருங்கள். ² ஒருவன் எந்தப் பதார்த்தத்தையும் புசிக்கலாமென்று நம்புகிறான்; பலவீனனோ மரக்கறிகளை மாத்திரம் புசிக்கிறான். ³ புசிக்கிறவன் புசியாதிருக்கிறவனை அற்பமாயெண்ணாதிருப்பானாக; புசியாதிருக்கிறவனும் புசிக்கிறவனைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்காதிருப்பானாக; தேவன் அவனை ஏற்றுக் கொண்டாரே. (ரோமர் 14:1-3)

7 நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை, ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதில்லை. ⁸ நாம் பிழைத்தாலும் கர்த்தருக்கென்று பிழைக்கிறோம், நாம் மரித்தாலும் கர்த்தருக்கென்று மரிக்கிறோம்; ஆகையால் பிழைத்தாலும் மரித்தாலும் நாம் கர்த்தருடையவர்களாயிருக்கிறோம். ⁹ கிறிஸ்துவும் மரித்தோர் மேலும் ஜீவனுள்ளோர் மேலும் ஆண்டவராயிருக்கும் பொருட்டு, மரித்தும் எழுந்தும் பிழைத்துமிருக்கிறார். ¹⁰ இப்படியிருக்க, நீ உன் சகோதரனைக் குற்றவாளியென்று தீர்க்கிறதென்ன? நீ உன் சகோதரனை அற்பமாய் எண்ணுகிறதென்ன? நாமெல்லாரும் கிறிஸ்துவினுடைய நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக நிற்போமே. (ரோமர் 14:7-10)

14 ஒரு பொருளும் தன்னிலே தீட்டுள்ளதல்லவென்று கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் அறிந்து நிச்சயித்திருக்கிறேன்; ஒரு பொருளைத் தீட்டுள்ளதென்று எண்ணிக் கொள்ளுகிறவனெவனோ அவனுக்கு அது தீட்டுள்ளதாயிருக்கும். ¹⁵ போஜனத்தினாலே உன் சகோதரனுக்கு விசனமுண்டாக்கினால், நீ அன்பாய் நடக்கிறவனல்ல; அவனை உன் போஜனத்தினாலே கெடுக்காதே, கிறிஸ்து அவனுக்காக மரித்தாரே. ¹⁶ உங்கள் நன்மை தூஷிக்கப்பட இடங்கொடாதிருங்கள். ¹⁷ தேவனுடைய ராஜ்யம் புசிப்பும் குடிப்பமல்ல, அது நீதியும் சமாதானமும் பரிசுத்த ஆவியினாலுண்டாகும் சந்தோஷமுமாயிருக்கிறது. (ரோமர் 14:14-17)

அன்றியும், பலமுள்ளவர்களாகிய நாம் நமக்கே பிரியமாய் நடவாமல், பலவீனருடைய பலவீனங்களைத் தாங்க வேண்டும். ² நம்மில் ஒவ்வொருவனும் பிறனுடைய பக்திவிருத்திக்கேதுவான நன்மையுண்டாகும்படி அவனுக்குப் பிரியமாய் நடக்கக்கூடவன். ³ கிறிஸ்துவும் தமக்கே பிரியமாய் நடவாமல்; உம்மை நிந்திக்கிறவர்களுடைய நிந்தைகள் என்மேல் விழுந்தது என்று எழுதியிருக்கிற படியே நடந்தார்.

(ரோமர் 15:1-3)

கிறிஸ்தவர்கள் கருத்து வேறுபடும் பொழுது

ஒற்றுமையின்மை என்பது தேவ மக்களின் நடுவில் எப்பொழுதுமே ஒரு பெரும் பிரச்சனை தான். பழைய ஏற்பாட்டிலும் இஸ்ரவேலர் மத்தியில் உள்நாட்டுப் போர்களும், குடும்பச் சண்டைகளும் இருந்ததைக் காணலாம். புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வொரு சபையிலும் பிரிவினைகள் இருந்தன. கொரிந்தியர்கள் கிறிஸ்தவத் தலைவர்கள் பெயரில் அணி சேர்த்துக் கொண்டிருந்தனர், சிலர் மற்றவர்கள் மீது நீதிமன்றங்களில் வழக்கும் தொடுத்திருந்தனர் (1 கொரிந்தியர் 1:10-13; 6:1-8). கலாத்தியக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் “கடித்துப் பட்சித்துக்” கொண்டிருந்தனர் (கலாத்தியர் 5:15), எபேசவிலும் கொலோசேயிலும் இருந்த பரிசுத்தவான்களுக்கு கிறிஸ்தவ ஒற்றுமை பற்றி அவ்வப்போது நினைவூட்ட வேண்டியிருந்தது (எபேசியர் 4:1-3; கொலோசெயர் 2:1-2). பிலிப்பி திருச்சபையில் இரண்டு பெண்கள் ஒத்துப் போக முடியாதிருந்தனர், விளைவாக சபை பிரியும் நிலை ஏற்பட்டது (பிலிப்பியர் 4:1-3). சங்சீதக்காரன் “இதோ, சகோதரர் ஒருமித்து வாசம் பண்ணுகிறது எத்தனை நன்மையும் எத்தனை இன்பமுமானது!” (சங்சீதம் 133:1) என்று எழுதியதில் வியப்பில்லை!

இந்தப் பிரச்சனைகளில் சில, விசுவாசிகளின் வாழ்க்கைப் பின்னணிகளினால் ஏற்பட்டன. உதாரணமாக, யூதர்கள் அவ்வளவு எளிதில் மறக்க முடியாத பயங்கரக் கட்டுப்பாடான சட்டதிட்டங்களிலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள். புறஜாதிகள் உணவுக் கட்டுப்பாடுகளையோ, விசேஷ நாட்களையோ பற்றிய கவலையே இல்லாதவர்கள். வரலாற்றிலேயே முதன் முதலாகக் கூடிய திருச்சபைக் கமிட்டிக் கூட்டம் கிறிஸ்தவனுக்கும் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் என்ன தொடர்பு என்பதைப் பற்றியே விவாதித்தது (அப்போஸ்தலர் 15).

ரோம் கிறிஸ்தவர்கள் விசேஷ உணவுக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் விசேஷ நாட்கள் பற்றிய வேறுபட்ட கருத்துள்ளவர்களாய்ப் பிரிந்திருந்தனர். சிலர் இறைச்சி புசிப்பது பாவம் என்றனர், காய்கறிகளை

மட்டுமே உண்டனர். வேறு சிலர் யூதர்களின் பண்டிகை நாட்களை அனுசரியாமல் விடுவது பாவம் என்றனர். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் தனது கருத்தைத் தனக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டால் பிரச்சனை இருந்திருக்காது. ஆல் அவர்களோ ஒருவரையொருவர் குற்றம் சொல்லவும் நியாயம் தீர்க்கவும் தலைப்பட்டனர். ஒரு பிரிவினர் அடுத்த பிரிவினரை ஆவிக்குரியவர்களே அல்லர் என்று சாடினர்.

இன்றும் கூட எது சரி, எது தவறு என்று வேதத்தில் திட்டவட்டமாகக் கூறப்படாத சில “மங்கலான பகுதிகள்” உண்டு, அவற்றைப் பற்றி நம்மிடையே பிரச்சனைகளும் உண்டு என்பது வருத்தம் தான். சில காரியங்கள் தவறு என்று வேதாகமம் திட்டமாகக் கூறுவதால் அவை தவறு என்று அறிவோம். வேறு சில சரியானவை என வேதம் திட்டவட்டமாகக் கட்டளையிடுவதால் அவை சரி என்றும் அறிவோம். ஆனால் வேதவாக்கியங்களில் தெளிவாகக் கூறப்படாத பகுதிகளுக்கு வருகையில், வேறு ஏதாவது நெறிமுறை நமக்கு அவசியமாகிறது. இந்த நெறிமுறைகளை பவுல் தருகிறார். அவ்வளவு முக்கியமில்லாத விஷயங்களில் கருத்து வேறுபட்டாலும் விசுவாசிகள் சபையில் ஒற்றுமையைக் காத்துக் கொள்வது பற்றி விளக்குகிறார். அவர் தனது வாசகர்களுக்கு மூன்று முக்கிய புத்திமதிகளைக் கூறுகிறார்.

1. ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் (14:1-12)

இப்பகுதியின் ஆரம்பமும் முடிவும் இந்தப் புத்திமதியே என்பதைக் கவனியுங்கள் (ரோமர் 15:7). பவுல் “பலமுள்ள விசுவாசிகளைப்” பார்த்து, அதாவது கிறிஸ்துவில் தங்கள் ஆவிக்குரிய சுதந்தரத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்களை, நாட்களுக்கோ, உணவு சட்டதிட்டங்களுக்கோ அடிமைப்படாதவர்களைப் பார்த்தே பேசுகின்றார். “விசுவாசத்தில் பலவீனம் உள்ளவன்” என்பது என்ன சாப்பிடலாம், என்றைக்கு விசேஷ ஆராதனை செய்யலாம் என்பது போன்ற சட்டதிட்டங்களுக்கு அடிமைப்பட்ட முதிர்ச்சியற்ற விசுவாசிகளைக் குறிக்கும். பொதுவாக மக்கள், சட்டதிட்டங்களைக் கைக் கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்களே ஆவியில் முதிர்ச்சி பெற்றவர்கள் என்று கருதுகின்றனர், ஆனால் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ரோமச் சபைகளில் பலவீனமான கிறிஸ்தவர்களே சட்டதிட்டங்களைப் பற்றிக் கொண்டு, ஆண்டவரில் தங்கள் சுயாதீனத்தை அனுபவிக்க முடியாதவர்களாய் இருந்தனர். பலவீனமான கிறிஸ்தவர்கள் பலமுள்ள கிறிஸ்தவர்களைக் குறை கூறி விமரிசித்து, நியாயம் தீர்த்தனர். முதிர்ந்த பலம் வாய்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் பலவீனமான கிறிஸ்தவர்களை அற்பமாய் எண்ணினர்.

“ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்பதே பவுல் கூறிய முதல் புத்திமதி; அப்படி ஏன் செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு நான்கு காரணங்களையும் சொன்னார்:

a. தேவன் நம்மை ஏற்றுக் கொண்டாரே (14:1-3)—ஒரு சபையின் கிறிஸ்தவ ஐக்கியத்திற்குத் தராதரங்களை நிர்ணயிப்பது நமது வேலை அல்ல; அது ஆண்டவரின் வேலை. தனிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களின் (அல்லது வலுவான நம்பிக்கைகள்) அடிப்படையில் மானிடக் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்துவது தேவ வசனத்துக்கு ஏற்காது. தேவன் நம்மை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால் நாமும் ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விதமான அற்ப விஷயங்களுக்காக வாக்குவாதம் செய்வதோ, ஒருவரையொருவர் நியாயம் தீர்ப்பதோ, அற்பமாய் எண்ணுவதோ சரியல்ல. ஒரு வேளை இதை பரி. அகஸ்டினின் வார்த்தைகளில் கூறுவது மிகச் சிறப்பாய் இருக்கும்: “முக்கியமானவைகளில், ஒற்றுமை; முக்கியமற்றவைகளில், சுதந்தரம்; எல்லாவற்றிலும் அன்பு.”

தேவன் பேதுருவைப் புறஜாதிகளுக்குச் சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல அனுப்பிய போது அவன் அந்தப் புதிய கிறிஸ்தவர்களோடு சாப்பிட்டதற்காக சபை அவனை விமரிசித்தது (அப்போஸ்தலர் 11:1-3). ஆனால் தேவனோ தாம் புறஜாதிகளை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக, பெந்தெகொஸ்தே நாளிலே யூத விசுவாசிகள் மீது பொழிந்தருளப்பட்ட அதே பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பொழிந்து, தமது அங்கீகாரத்தைத் திட்டமும் தெளிவுமாக வெளிப்படுத்தி விட்டார் (அப்போஸ்தலர் 10:44-48; 11:15-18). பேதுரு இந்தச் சத்தியத்திற்கு எப்போதுமே கீழ்ப்படிந்தான் என்று சொல்ல முடியாது, காரணம் பின்னொரு முறை அந்தியோகியாவிலே புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிட மறுத்து விட்டான், அதற்காக பவுல் அவனைக் கடிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று (கலாத்தியர் 2:11-13). தேவன், கிறிஸ்தவ ஐக்கியம் என்பது உணவுக் கட்டுப்பாடுகளையோ, மதச் சார்பான நாட்காட்டிகளையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்பதை பவுல், பேதுரு ஆகிய இருவருக்குமே காட்டினார்.

ஒவ்வொரு சபையிலும் பலம் வாய்ந்த விசுவாசிகளும், பலவீனமான விசுவாசிகளும் உண்டு. பலம் வாய்ந்தவர்கள் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றைக் கடைபிடிப்பார்கள், பலவீனமானவர்களோ அந்த அளவு முதிர்ச்சிக்கும் சுயாதீனத்திற்கும் இன்னும் வளரவில்லை. பலவீனமானவர்கள், பலமுள்ளவர்களைக் குற்றம் சொல்வதும் ஆவிக்குரியவர்கள் அல்லர் என்று சொல்வதும் கூடாது. பலமுள்ளவர்களும் பலவீனர்களை அற்பமாய் எண்ணுவதும் முதிர்ச்சியற்றவர்கள் என்று சொல்வதும் கூடாது. தேவன் பலம் உள்ளவர்களையும், பலவீனரையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். எனவே அவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

b. தேவன் தம்முடையவர்களை நிலைநிறுத்த வல்லவராய் இருக்கிறாரே (12:4)—பலமுள்ள கிறிஸ்தவனை, பலவீனமான

கிறிஸ்தவன் நியாயம் தீர்த்தான், இதை பவுல் கண்டித்தார். காரணம், பலமுள்ள கிறிஸ்தவனின் வாழ்வில் தேவனுடைய இடத்தை எடுத்துக் கொள்வது பலவீனமான கிறிஸ்தவனின் வேலையல்ல; தேவனே எஜமானர்; கிறிஸ்தவன் அவரது வேலைக்காரன். இந்த உறவில் மற்றவர்கள் யாரும் குறுக்கிடுவது சரியல்ல.

கிறிஸ்தவ வாழ்வில் நமது வெற்றி பிற கிறிஸ்தவர்களின் கருத்துக்களையோ மனப்பான்மைகளையோ பொறுத்ததல்ல என்று அறிவது உற்சாகம் தருகிறது. தேவனே நியாயாதிபதி, அவரே நம்மை நிலைநிறுத்த வல்லவர். இங்கே “வேலைக்காரன்” என்ற பதம் கிறிஸ்தவன் தன் ஆண்டவருக்காக மும்முரமாக உழைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியவன், அப்படிச் செய்கையில் மற்றக் கிறிஸ்தவர்களைப் பார்த்துக் குற்றம் கண்டு பிடிக்கவோ, நியாயம் தீர்க்கவோ நேரமும் கிடைக்காது, எண்ணமும் வராது என்பதைக் காட்டுகிறது. கிறிஸ்துவுக்காக ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணுவதில் சுறுசுறுப்பாயிருக்கும் மக்களுக்கு மற்றப் பரிசுத்தவான்களின் ஆத்துமாக்களை ஆராய்ச்சி செய்வதை விட வேறு முக்கியமான அலுவல்கள் இருக்கும்!

c. இயேசு கிறிஸ்துவே கர்த்தர் (14:5-9)—“கர்த்தர்” என்ற பதம் இங்கே ஏழு முறை வருகின்றது. மற்றக் கிறிஸ்தவனின் வாழ்வில் “தேவனாக இருக்க” எந்தக் கிறிஸ்தவனுக்கும் உரிமை கிடையாது. நாம் ஜெபிக்கலாம், ஆலோசனை சொல்லலாம், கடிந்தும் கொள்ளலாம், என்றாலும் தேவனுடைய இடத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளவே கூடாது. ஒரு உணவுப் பொருளையோ, ஒரு நாளையோ “பரிசுத்தமாக்குவது” எது? நாம் அதைக் கர்த்தருக்குப் படைக்கிறோம் என்பதே. ஒரு நாளை விசேஷித்துக் கொள்கிறவன் “கர்த்தருக்கென்று” அதைச் செய்கிறான். எந்த நாளையுமே பரிசுத்தமாகக் கருதுகிறவனும் “கர்த்தருக்கென்று” அதைச் செய்கிறான். இறைச்சி புசிக்கும் கிறிஸ்தவன் கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தி அதைப் புசிக்கிறான், இறைச்சி புசியாதவனும் “கர்த்தருக்கென்று” புசியாதிருக்கிறான். “தன் தன் மனதிலே முழு நிச்சயத்தை உடையவனாய் இருக்கக் கடவன்” என்பது ஒவ்வொருவனும் தான் செய்வதைக் கர்த்தருக்கென்றே செய்கிறான் என்பதையும் யாரோ சொன்னார்கள் என்பதற்காகவோ, ஏதோ மனம் போன போக்கிலோ அதைச் செய்யவில்லை என்பதையும் உறுதி செய்து கொள்ளக் கடவன் என்று பொருள்படும்.

நமது சபைகளில் காணப்படும் சில வரம்புகளும் பழக்க வழக்கங்களும் பாரம்பரியமானவையே அன்றி வேத வசனத்தின் கட்டளைகளல்ல. அர்ப்பணம் மிக்க கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு காலத்தில், “சாத்தானே ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபு!” என்று சொல்லி கிறிஸ்தவ

வானொலியை எதிர்த்தனர். சிலர் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளைக் கூட ஒத்துக் கொள்வதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை கர்த்தராக இருக்க விட மறுப்பதால் சபை பிரிவுபட்டு, நலிவடைந்து காணப்படுகிறது.

இந்தச் சத்தியம் யோவான் 21:15-25இல் அருமையாக விளக்கப்படுகிறது. இயேசு பேதுருவை அப்போஸ்தலனாக மீண்டும் அவனுடைய இடத்தில் நிலைநிறுத்தி விட்டார், திரும்பவும் “என்னைப் பின்பற்றி வா” என்று அழைப்பும் கொடுத்து விட்டார். பேதுரு கிறிஸ்துவின் பின்னே நடக்க ஆரம்பித்தான். ஆனால், பின்னால் இது என்ன, யாருடைய காலடிச் சத்தமோ கேட்கிறதே. திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

பேதுரு இயேசுவைப் பார்த்து, “ஆண்டவரே, இவன் காரியம் என்ன?” என்று கேட்டான். ஆண்டவரின் பதிலைக் கவனியுங்கள்: “...உனக்கென்ன? நீ என்னைப் பின்பற்றி வா!” வேறு விதமாகச் சொன்னால், “பேதுருவே நீ உன் வாழ்க்கையில் என்னை ஆண்டவராக ஆக்கி விட்டாயா என்று மட்டும் நிச்சயப்படுத்திக் கொள், நான் யோவானைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொள்வேன்.” அவ்வளவு முக்கியமில்லாத, வசனம் தடை செய்யாத அற்ப விஷயத்தில் ஏதோ ஒரு கருத்து வேறுபாட்டினால் பிற விசுவாசிகளை சில விசுவாசிகள் நியாயம் தீர்ப்பதைக் கேட்கும் போதெல்லாம் நானும், “அதைப் பற்றி உனக்கென்ன! கிறிஸ்துவைப் பின்பற்று! அவரை உன் ஆண்டவராக இருக்க விடு” என்று சொல்லலாம் போல உணர்வேன்.

பவுல் விசுவாசி கிறிஸ்துவுடன் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருப்பதை வலியுறுத்துகிறார்: “பிழைத்தாலும் மரித்தாலும் நாம் கர்த்தருடையவர்களாய் இருக்கிறோம்” (வசனம் 8). நமது முதல் பொறுப்பு கர்த்தருக்கே. கிறிஸ்தவர்கள் விமரிசனத்துடன் தங்கள் சகோதரனண்டை செல்வதற்குப் பதிலாக ஜெபத்தில் கர்த்தரண்டை செல்வார்கள் என்றால் நமது சபைகளில் வலுவான ஐக்கியம் உண்டாயிருக்கும்.

d. இயேசு கிறிஸ்துவே நியாயாதிபதி (14:10-12)—பவுல் பலவீனமான கிறிஸ்தவனைப் பார்த்து, “நீ ஏன் உன் சகோதரனை நியாயம் தீர்க்கிறாய்?” என்று கேட்கிறார். பிறகு பலமுள்ள கிறிஸ்தவனை நோக்கி, “நீ ஏன் உன் சகோதரனை அற்பமாக எண்ணுகிறாய்?” என்று வினவுகிறார். பலவீனர்களும் சரி, பலமுள்ளவர்களும் சரி கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்தின் முன்பாகவே நிற்க வேண்டியவர்கள், அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நியாயம் தீர்க்கப் போவதில்லை—ஆண்டவராலேயே நியாயம் தீர்க்கப்படுவர்.

கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம் என்பது, கிறிஸ்தவர்களின் கிரியைகளை ஆண்டவர் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின்ற இடமாகும். நமது பாவங்களுக்கும்

அதற்கும் சம்பந்தமில்லை, காரணம் கிறிஸ்து அவற்றுக்கான விலையைக் கொடுத்துத் தீர்த்து விட்டார். அவை நமக்கு விரோதமாகச் சாட்டப்பட முடியாது (ரோமர் 8:1). “நியாயாசனம்” என்பதற்கான கிரேக்கப் பதம் “பீமா” ஆகும். அது விளையாட்டுப் போட்டிகளில் நீதிபதிகள் (நடுவர்கள்) நின்ற இடத்தைக் குறிப்பது. ஒரு விளையாட்டின் போது, விளையாட்டு வீரன் ஒருவன் விதிகளை மீறுவதைக் கண்டால் அவர்கள் அவனைத் தகுதியிழந்தவனாக அறிவிப்பார்கள். போட்டியின் முடிவில் நீதிபதிகள் (நடுவர்கள்) பரிசுகளை அளிப்பர். (1 கொரிந்தியர் 9:24-27 பார்க்க.) 1 கொரிந்தியர் 3:10-15, கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம் பற்றி மற்றொரு காட்சியைத் தருகிறது. பவுல் நமது ஊழியங்களை ஓர் ஆலயம் கட்டுவதற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசினார். நாம் தரம் குறைந்த மலிவான பொருட்களைக் கொண்டு கட்டுவோமானால் நெருப்பு அவற்றை அழித்து விடும். நாம் விலையேறப் பெற்ற, நீடித்து உழைக்கின்ற பொருட்களைக் கொண்டு கட்டினால், நமது வேலை நிலைத்து நிற்கும். நமது வேலைகள் பரீட்சிக்கப்பட்டு தரமுள்ளதாகக் காணப்பட்டால், பலனைப் பெற்றுக் கொள்வோம். அவை எரிந்து போனால் பலனை இழந்து போவோம். ஆனால் இரட்சிப்பை இழக்க மாட்டோம்—அதுவும் “அக்கினியில் அகப்பட்டுத் தப்பினது” போலிருக்கும்.

ஒரு கிறிஸ்தவன் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்தின் முன் நிற்கத் தன்னை எப்படி ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்கிறான்? இயேசு கிறிஸ்துவைத் தனது வாழ்வின் எஜமானராக ஆக்கி, உண்மையாய் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலமே. மற்றக் கிறிஸ்தவர்களை நியாயம் தீர்ப்பதை விட்டு விட்டு நாம் நமது சொந்த வாழ்க்கைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, “பீமா”விலே கிறிஸ்துவை எதிர்கொள்ள ஆயத்தமாய் இருக்கிறோமா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வோம். (லூக்கா 12:41-48; எபிரெயர் 13:17; 1 யோவான் 2:28 பார்க்க.)

நமது பாவங்கள் நமக்கு விரோதமாகக் கொண்டு வரப்படாது என்பதால் நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்து விடக்கூடாது. நமது வாழ்விலுள்ள பாவம், நாம் கிறிஸ்துவுக்கு மிகச் சிறந்த விதத்தில் பணி செய்வதைத் தடுக்கும், இது நாம் பலனை இழந்து போகச் செய்யும். லோத்து இதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் ஆவான் (ஆதியாகமம் 18-19). லோத்து தனது சித்தப்பா ஆபிரகாம் அளவுக்குத் தேவனோடு நெருங்கி வாழவில்லை; விளைவாக அவன் தனது சொந்தக் குடும்பத்தாரிடமே தன் சாட்சியை இழந்தான். முடிவிலே நியாயத்தீர்ப்பு வந்தபோது லோத்து அக்கினிக்கும் கந்தகத்துக்கும் தப்பிக் கொண்டான், எனினும் அவன் எவற்றுக்காக வாழ்ந்தானோ அவை அனைத்தும் எரிந்து நாசமாயின. அவன் “அக்கினியில் அகப்பட்டுத் தப்பினது” போல் இரட்சிக்கப்பட்டான். பவுல், அவர்கள் மற்றவர்களைப் பற்றியல்ல, அவரவர் தங்கள் தங்களைப் பற்றியே கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கினார். ஆகவே

தங்கள் கணக்கு அறிக்கை நல்லதாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வது மட்டுமே அவர்கள் வேலை. இயேசு கிறிஸ்து அவர்களின் கர்த்தராக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அவரைத் தங்கள் வாழ்வின் ஆண்டவராக ஆக்கிக் கொள்ளவும் மற்ற கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்விலும் அவரே ஆண்டவராக இருக்க விடவும் வேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் விக்டோரியா மகாராணியின் காலத்தில் வாழ்ந்த இரண்டு புகழ் பெற்ற கிறிஸ்தவர்கள் சார்ல்ஸ் ஸ்பர்ஜன் மற்றும் ஜோசப் பார்க்கர் ஆவர். இருவருமே வல்லமையான சுவிசேஷப் பிரசங்கியார்கள். தங்கள் ஊழியத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் இருவரும் கூடி ஐக்கியம் கொள்வர், ஒருவருடைய பீடத்தில் அடுத்தவர் பிரசங்கிக்கவும் செய்வர். பிறகு அவர்களிடையே ஏதோ கருத்து வேறுபாடு. அது செய்தித் தாள்களில் எல்லாம் வெளி வந்தது. பார்க்கர் நாடகங்கள் பார்க்கச் செல்வதுண்டு; அதனால் அவர் ஆவிக்குரியவர் அல்லர் என்று ஸ்பர்ஜன் குற்றம் சாட்டினார். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் ஸ்பர்ஜன் புகை பிடிக்கும் பழக்கம் உடையவர், இதை பெரும்பாலான விசுவாசிகள் பாவம் என்றே கருதுவர். யார் செய்தது சரி? யார் செய்தது தவறு? ஒருவேளை இருவருமே தவறு செய்தனர்! கிறிஸ்தவ வாழ்வில் கேள்விக்கிடமான விஷயங்கள் என்று வரும்போது அர்ப்பணமுள்ள விசுவாசிகள் மனத்தாங்கல் இன்றி ஒத்துப் போக முடியாதா? எனது நண்பர் ஒருவர் ஒருமுறை, “எனக்குப் பிடிக்காத மக்களையும் தேவன் ஆசீர்வதிக்கிறார் என்பதைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று சொன்னார். நானும் அப்படியே கற்றுக் கொண்டுள்ளேன். இயேசு கிறிஸ்துவே ஆண்டவராய் இருக்கும்பொழுது, அவர் தமது வேலைக்காரர்களை தமது விருப்பம் போல நடத்த அனுமதிப்போம்.

2. ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாக்குங்கள் (14:13-23)

முதலாவது புத்திமதியுடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்வோம் என்றால் அது ஒருவேளை கிறிஸ்தவர்கள் அவரவர் தங்கள் தங்கள் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருந்து விட வேண்டும், பலவீனமானவர்கள் பலவீனர்களாகவே இருக்க விடலாம் என்று எண்ணத் தோன்றும். இந்த இரண்டாவது புத்திமதி விஷயங்களை இன்னும் தெளிவாக்குகிறது. வலியுறுத்தப்படுவது “எஜமானர்—வேலைக்காரன்” உறவல்ல, “சகோதர சிநேகம்.” நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிப்போம் என்றால் ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாக்கவும், ஒருவரையொருவர் விசுவாசத்தில் கட்டியெழுப்பவும் வகை பார்ப்போம். தனது வாசகர்கள் தங்களின் சகோதரர்களுக்கு உதவுவதற்கு வசதியாக பவுல் சில உண்மைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றார்.

a. கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் பாதிக்கின்றனர் (14:13-15)—நாம் எந்தெந்த விதங்களில் ஒருவரையொருவர் பாதிக்கிறோம் என்பதைக் கவனியுங்கள்: நாம் மற்றவர்களை இடறச் செய்யலாம், துக்கப்படுத்தலாம், அழித்தும் போடலாம். பவுல் பலமுள்ள கிறிஸ்தவன் பலவீனமான கிறிஸ்தவனை எப்படி பாதிக்கிறான் என்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறார். பவுல் 1 கொரிந்தியர் 8-9இல் இதே விதமான ஒரு பிரச்சனை குறித்து எழுதுகிறார். அங்கே கேள்வி, “விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டவைகளைப் புசிக்கலாமா?” அங்கே அறிவும் அன்பும் ஒன்று சேர்ந்து கிரியை செய்ய வேண்டுமென சுட்டிக் காட்டுகிறார். “அறிவு இறுமாப்பை உண்டாக்கும், அன்போ பக்தி விருத்தியை உண்டாக்கும்” (1 கொரிந்தியர் 8:1). பலமுள்ள கிறிஸ்தவனுக்கு ஆவிக்குரிய அறிவு அதிகம், ஆனால் அவன் அன்பைக் கடைபிடிக்கவில்லை என்றால் அவனுடைய அறிவு பலவீனமான கிறிஸ்தவனை வேதனை அடையவே செய்யும். அறிவு அன்பினால் சமன் செய்யப்பட வேண்டும்.

சிறுபிள்ளைகள் பொதுவாக இருட்டைக் கண்டு அஞ்சுவர், இருட்டில் ஏதோ மறைந்து ஒளிந்து கொண்டிருப்பதாக நினைப்பர். பிள்ளை பத்திரமாகத் தான் இருக்கிறது என்பது தாய்க்குத் தெரியும். ஆனால் அந்த அறிவு மட்டுமே பிள்ளையைச் சமாதானப்படுத்தி விடாது. ஒரு பிள்ளையிடம் வாக்குவாதம் செய்து பயத்தைப் போக்கடிக்க முடியாது. தாய் கட்டிலில் பிள்ளையின் அருகே அமர்ந்து, அன்புடன் பேசி பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை இதமாகத் தெரிவித்த பின் பிள்ளை பயமின்றித் தூங்கும். அறிவும் அன்பும் சேர்ந்து பலவீனமானவனை பலமுள்ளவனாக வளர்க்கும்.

“ஒரு பொருளும் தன்னிலே தீட்டுள்ளதல்ல” என்று பவுல் எழுதுகிறார் (வசனம் 14). எந்த உணவும் தீட்டானதல்ல, எந்த நாளும் கெட்ட நாளல்ல, எந்த மக்களும் தீட்டானவர்கள் அல்லர். (பேதுரு இந்தப் பாடத்தை எப்படி கற்றுக் கொண்டார் என்று அறிய அப்போஸ்தலர் 10 வாசிக்கவும்.) ஒரு காரியம் ஒரு மனிதனுக்கு என்ன செய்கிறது என்பதே அதன் தரத்தை நிர்ணயிக்கும். ஒருவன் சில நூல்களைப் படித்தாலும் அவை அவன் சிந்தையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை, வேறொரு பலவீனமான கிறிஸ்தவன் அதே நூல்களைப் படித்தால், பாவம் செய்யத் தூண்டப்படுகிறான். “அது எனக்கு என்ன செய்கிறது?” என்பது கேள்வியல்ல, “இதை நான் செய்தால், அது என் சகோதரனை எப்படி பாதிக்கும்?” என்பதே கேள்வி. அது அவனைத் தடுமாற வைக்குமா? அது அவனுக்கு வேதனை அளிக்குமா? அல்லது ஒரு வேளை அவனைப் பாவம் செய்யத் தூண்டி விட்டு அழித்தே போடுமா? நான் ஏதோ இஷ்டப்பட்டதைச் சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசையினால் என் சகோதரனுக்குக் கேடு விளைவிப்பது சரியா? இல்லை.

b. கிறிஸ்தவர்களுக்கு முன்னுரிமைகள் இருக்க வேண்டும் (14:16-18)—பழைய காலத்துப் பரிசேயர்களைப் போலவே, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமும் முக்கியமில்லாததை முக்கியப்படுத்துவதில், கைதேர்ந்தவர்கள் (மத்தேயு 23:23-24). கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் உயிர் நாடியாகத் திகழும் அடிப்படையான காரியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் அற்பத் தூசிகள் என்று சொல்லக் கூடிய சில காரியங்களுக்காக சபைகளே பிளவுபட்டதைக் கண்டிருக்கிறேன். அரங்கத்தில் பியானோ இசைக் கருவியை எங்கு வைப்பது, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் உணவு பரிமாறுவது போன்ற ஒன்றுமில்லாத விஷயங்களுக்காகத் திருச்சபைகள் உடைந்து போனதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். “தேவனுடைய ராஜ்யம் புசிப்பும் குடிப்பும்ல்ல” (வசனம் 17). “போஜனமானது நம்மைத் தேவனுக்கு உகந்தவர்களாக்க மாட்டாது; என்னத்தினாலெனில், புசிப்பதினால் நமக்கு ஒரு மேன்மையுமில்லை, புசியாதிருப்பதினால் நமக்கு ஒரு குறைவுமில்லை” (1 கொரிந்தியர் 8:8).

வெளிப்புறமானவை அல்ல நித்தியமானவையே நமது முதல் கவலையாக இருக்க வேண்டும். அவை நீதி, சமாதானம், சந்தோஷம். அவை எங்கிருந்து வரும்? நம் வாழ்வில் கிரியை செய்கிற பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து. (ரோமர் 5:1-2 பார்க்க.) ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆவியானவருக்கு இடம் கொடுத்து, தேவபயமுள்ள வாழ்க்கையை முக்கியப்படுத்துவான் என்றால், முக்கியமில்லாத காரியங்களுக்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டை போடுவது நின்று விடும். திருச்சபையில் இசைவு இருக்க வேண்டுமெனில் ஆவிக்குரிய முன்னுரிமைகள் இன்றியமையாதவை.

c. கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வளர உதவ வேண்டும் (14:19-21)—பலமுள்ள விசுவாசி, பலவீனமான விசுவாசி இருவருமே வளர வேண்டும். பலமுள்ள விசுவாசி அன்பில் வளர வேண்டும்; பலவீனமான விசுவாசி அறிவில் வளர வேண்டும். சகோதரன் ஒருவன் விசுவாசத்தில் பலவீனமாய் இருந்தால் அவனுடைய முதிர்ச்சியின்மைக்காக நாம் அவனை அன்புடன் நடத்த வேண்டும். உண்மையிலேயே அவனை நேசிப்போம் என்றால் அவன் வளர உதவுவோம். ஒரு கிறிஸ்தவன் வாழ்நாளெல்லாம் பலவீனப்பட்ட மனச்சாட்சி உடையவனாகவே, முதிர்ச்சியற்றவனாகவே இருப்பது தவறு.

இதை ஒரு குடும்பத்தைக் கொண்டு விளக்கலாம். ஒரு குழந்தை பிறந்ததும் வீட்டில் எல்லாமே மாற வேண்டியதாகும். அப்பாவும் அம்மாவும் கத்தரிக்கோல் போன்ற ஆபத்தான எதையும் கைக்கெட்டும் உயரத்தில் வைக்க மாட்டார்கள். ஆனால் குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனாக ஆக, வீட்டில் சில விதிகள் தளர்த்தப்படுகின்றன, அவனை வயது வந்த பையனாக நடத்த ஆரம்பிப்பார். குழந்தை நடக்கப் படிக்கும் போது தடுமாறி விழுவது சகஜம். ஆனால் வளர்ந்து பெரியவனான

பிறகும் தட்டித் தட்டி விழுந்து கொண்டிருந்தால் ஏதோ கோளாறு என்று அர்த்தம்.

இளம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவர்களைப் பாதுகாக்கவும், வளரும்படி ஊக்குவிக்கவும் கூடிய ஐக்கியம் அவசியம். ஆனால் வாழ் நாளெல்லாம் அவர்களைக் “குழந்தைகளாகவே” பாவித்து நடத்த முடியாது! முதிர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் அன்பையும் பொறுமையையும் காட்ட வேண்டும், அவர்களை இடறி விழச் செய்யாதபடிக்குக் கவனமாயிருக்க வேண்டும். இளம் கிறிஸ்தவர்களோ “நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையிலும் அவரை அறிகிற அறிவிலும் வளர” வேண்டும் (2 பேதுரு 3:18). அவர்கள் விசுவாசத்தில் முதிர்ச்சி அடைய, அடைய, பிற விசுவாசிகள் வளருவதற்கு உதவலாம். ஞாயிறு பள்ளி ஊழியமோ, சபை ஊழியமோ இளம் கிறிஸ்தவர்களை மட்டுமே மனதில் கொண்டு திட்டமிடப்பட்டால், அவர்கள் வளர்ச்சி தடைப் படுவதோடு, முதிர்ந்த விசுவாசிகளின் ஊழியமும் தடைப்படும். பலவீனர்கள் பலமுள்ளவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், பலமுள்ளவர்கள் பலவீனர்களில் அன்பு கூர வேண்டும். அதன் விளைவாக சமாதானமும், முதிர்ச்சியும் பெருகும், தேவ நாமம் மகிமைப்படும்.

d. கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பிறர்மீது திணிக்கக் கூடாது (14:22-23)—எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டேயாக வேண்டிய சில சத்தியங்கள் உண்டு, அவையே மார்க்கத்தின் அடித்தளம். ஆனால் கருத்து வேறுபாடுகள் ஐக்கியத்தைப் பாதிக்க விடக் கூடாது. ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தைப் பற்றி தேவனிடமிருந்து உனக்கு ஒரு திட்டவட்டமான உணர்த்துதல் இருக்கும் என்றால், அதை உன் மட்டில் வைத்துக் கொள்; பிறர் மீது திணிக்க முயற்சி செய்யாதே. எந்தக் கிறிஸ்தவனும் வேறொரு கிறிஸ்தவனின் உணர்த்துதல்களை “இரவல்” வாங்கிக் கொண்டு, தன் கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் உண்மையாயிருக்க முடியாது. எதையும் “விசுவாசத்தினாலே” பற்றிக் கொள்ளவோ, கடைபிடிக்கவோ முடியாத பட்சத்தில் அவன் பாவம் செய்கிறவனாய் இருப்பான். ஒருவன் இப்படி உணரும் காரியங்கள் முதிர்ச்சியற்றவையாக இருந்தாலும் அவன் தன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாகச் செயல்படக் கூடாது. அது அவன் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தி விடும். உதாரணமாக, விக்ரிகம் என்பது ஒன்றுமில்லை என ஒரு முதிர்ந்த கிறிஸ்தவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் விக்ரிக ஆராதனை நிறைந்த புறமதத்திலிருந்து அப்பொழுது தான் மனந்திரும்பியிருக்கும் ஓர் இளம் கிறிஸ்தவன் விக்ரிகங்களைப் பற்றி இன்னும் பயப்படவே செய்வான். முதிர்ந்த விசுவாசி, இளம் விசுவாசியை விக்ரிகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட உணவை உட்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினால் இளம் கிறிஸ்தவனின்

மனச்சாட்சி துன்புறும், அது அவன் மனச்சாட்சியை இன்னும் பலவீனப்படுத்தவே செய்யும். (1 கொரிந்தியர் 8-9 பார்க்க).

மனச்சாட்சி அறிவினால் பலமடையும். ஆனால் அறிவோ அன்பினால் சமன் செய்யப்பட வேண்டும்; இல்லாவிடில் அது கட்டியெழுப்புவதற்குப் பதிலாக இடித்துத் தள்ளி விடும். “எந்தப் பதார்த்தமும் சுத்தமுள்ளது தான்” (வசனம் 14, 20) என்பது எந்தக் கிறிஸ்தவனும் வளர உதவாது. இது அன்பின் சூழலில் கற்பிக்கப்படும் போது இளம் கிறிஸ்தவன் வளர்ந்து, மனச்சாட்சியில் பலப்படக் கூடும். பல விஷயங்களைப் பற்றி விசுவாசிகளுக்கு பல வித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கலாம், ஆனால் அவை அனைத்திலும் அவர்கள் அன்பை விட்டு விடக் கூடாது.

3. ஒருவரையொருவர் பிரியப்படுத்துங்கள் (15:1-7)

சுயநலம்—என்ற அடிப்படைப் பிரச்சனையைப் பற்றி எழுதும் போது பவுல் தன்னை பலமுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பிரிவில் சேர்த்துக் கொள்கிறார். உண்மையான கிறிஸ்தவ அன்பு தன்னலமற்றது; அது மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும் மற்றவர்களை மகிழ்விக்கவும் விரும்பும். அது இளம் கிறிஸ்தவர்களைத் தூக்கிச் சுமக்கவும், அவர்களது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் உதவி செய்யவும் ஆயத்தமாய் இருக்கும். நாம் அவர்களைச் சகிப்பதில்லை, ஊக்குவிக்கிறோம்!

இதற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே. நமக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக அவர் பெரும் விலைக்கிரயத்தைச் செலுத்தினார். பவுல் தனது கருத்தை நிரூபிக்க சங்கீதம் 69:9ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார். பலமுள்ள கிறிஸ்தவன் ஒருவன் எதையோ புசியாமலோ குடியாமலோ இருப்பதைத் தான் செய்யும் பெரிய தியாகமாகக் கருதுகிறானா? அப்படியானால் அவன் தனது தியாகத்தை கிறிஸ்துவின் தியாகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கட்டும். நாம் செய்யக் கூடிய எந்தத் தியாகமும் கல்வாரிக்கு இணையாகவே முடியாது.

ஒரு நபரின் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அவனது நிதானத்திலே தான் வெளிப்படும். மற்றவர்களுக்கு உதவுவதற்காக அவன் தனது உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கவும் ஆயத்தம். இதை ஒரு பாரமாக அல்ல, ஆசீர்வாதமாக எண்ணியே செய்வான். அன்பான பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்காகத் தியாகம் செய்வது போலவே, முதிர்ந்த விசுவாசி இளம் கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசத்தில் வளரும்படியாகத் தியாகம் செய்கிறான்.

நாம் மற்றவர்களைப் பிரியப்படுத்துவதற்காக வாழ வேண்டும் என்றால் அதற்குரிய ஆவிக்குரிய வல்லமையைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய இரண்டு ஆதாரங்களை பவுல் எடுத்துரைக்கிறார். தேவ வசனம்

(வசனம் 4), ஜெபம் (வசனம் 5-6). பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் பொறுமை இழப்பது போலவே நாம் இளம் கிறிஸ்தவர்களிடத்தில் அடிக்கடி பொறுமை இழக்கிறோம் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளவே வேண்டும். ஆனால் நமக்குத் தேவையான “பொறுமையையும் ஊக்கத்தையும் (ஆறுதல்)” தேவ வசனம் நமக்கு அளிக்கின்றது. பவுல் தனது வாசகர்கள் தேவனிடம் மட்டுமே இருந்து வரக் கூடிய “ஏகசிந்தை உள்ளவர்களாய் இருக்க” வேண்டும் என்று ஜெபித்து இப்பகுதியை முடிக்கிறார்.

இது, உள்ளூர்த் திருச்சபை தேவ வசனத்துக்கும் ஜெபத்துக்கும் முக்கிய இடம் அளிக்க வேண்டும் என்று காட்டுகிறது. அப்போஸ்தலர்கள் தேவ வசன ஊழியமும் ஜெபமும் செய்ய முடியாத அளவிற்கு அதிக சுறுசுறுப்பாகி விட்டதால் தான் திருச்சபையின் ஒற்றுமைக்கு முதல் அபாயம் நேரிட்டது (அப்போஸ்தலர் 6:1-7). தங்கள் பாரங்களைச் சுமக்கக் கூடிய உடன் பணியாளர்களைக் கண்டு பிடித்ததும் தேவ வசன, ஜெப ஊழியத்திற்குத் திரும்பினர், திருச்சபையில் இசைவும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது.

இதன் விளைவாக தேவ நாமம் மகிமைப்பட்டது (வசனம் 7). பிரிவினையும் பேதமும் தேவனுக்கு மகிமை கொண்டு வரா; அவை அவரது மகிமையைக் களவாடிப் போடும். ஆபிரகாம் லோத்துக்குச் சொல்லிய வார்த்தைகள் இன்றைக்கும் பொருத்தமானவை: “எனக்கும் உனக்கும்.... வாக்குவாதம் வேண்டாம்; நாம் சகோதரர்” (ஆதியாகமம் 13:8). அயலகத்தார் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர்! ஆபிரகாம், தானும் லோத்தும் மெய்யான தேவனை வணங்கியதால், அவர்களிடமிருந்து வித்தியாசமானவர்கள் என்பதை அவர்கள் காணும்படி விரும்பினான். இயேசுவும் யோவான் 17இல், தேவன் மகிமைப்படும்படியாக திருச்சபையின் ஒற்றுமைக்காக ஜெபித்தார் (யோவான் 17:20-26).

ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்; ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாக்குங்கள்; ஒருவரையொருவர் பிரியப் படுத்துங்கள்—இவை எல்லாவற்றையும் தேவ நாம மகிமைக்காகச் செய்யுங்கள்.

ரோமர் 15:8—16:27

8 மேலும், பிதாக்களுக்குப் பண்ணப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களை உறுதியாக்கும்படிக்கு, தேவனுடைய சத்தியத்தினிமித்தம் இயேசு கிறிஸ்து விருத்தசேதனமுள்ளவர்களுக்கு ஊழியக்காரரானாரென்றும், ⁹ புறஜாதியாரும் இரக்கம் பெற்றதினிமித்தம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறேன். அந்தப்படி, இதினிமித்தம் நான் புறஜாதிகளுக்குள்ளே உம்மை அறிக்கை பண்ணி, உம்முடைய நாமத்தைச் சொல்லி, சங்கீதம் பாடுவேன் என்று எழுதியிருக்கிறது. ¹⁰ மேலும், புறஜாதிகளே, அவருடைய ஜனங்களோடேகூடக் களிகூருங்கள் என்கிறார். ¹¹ மேலும், புறஜாதிகளே, எல்லாரும் கர்த்தரைத் துதியுங்கள்; ஜனங்களே, எல்லாரும் அவரைப் புகழுங்கள் என்றும் சொல்லுகிறார். ¹² மேலும், ஈசாயின் வேரும் புறஜாதியாரை ஆளும்படிக்கு எழும்புகிறவருமாகிய ஒருவர் தோன்றுவார்; அவரிடத்தில் புறஜாதியார் நம்பிக்கை வைப்பார்கள் என்று ஏசாயா சொல்லுகிறான். ¹³ பரிசுத்த ஆவியின் பலத்தினாலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை பெருகும்படிக்கு, நம்பிக்கையின் தேவன் விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் எல்லாவித சந்தோஷத்தினாலும் சமாதானத்தினாலும் உங்களை நிரப்புவாராக. ¹⁴ என் சகோதரரே, நீங்கள் நற்குணத்தினால் நிறைந்தவர்களும், சகல அறிவினாலும் நிரப்பப்பட்டவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்ல வல்லவர்களுமாயிருக்கிறீர்களென்று நானும் உங்களைக் குறித்து நிச்சயித்திருக்கிறேன். ¹⁵ அப்படியிருந்தும், சகோதரரே, புறஜாதியாராகிய பலி பரிசுத்த ஆவியினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு, தேவனுக்குப் பிரியமான பலியாகும்படிக்கு, நான் தேவனுடைய கவிசேஷ ஊழியத்தை நடத்தும் ஆசாரியனாயிருந்து புறஜாதிகளுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஊழியக்காரனாகும் பொருட்டு, ¹⁶ தேவன் எனக்கு அளித்த கிருபையினாலே உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தும்படிக்கு இவைகளை நான் அதிக தைரியமாய் எழுதினேன். (ரோமர் 15:8-16)

25 ஆதிகாலமுதல் அடக்கமாயிருந்து, இப்பொழுது தீர்க்கதரிசன ஆகமங்களினாலே அநாதி தேவனுடைய கட்டளையின்படி வெளியரங்கமாக்கப் பட்டதும், சகல ஜாதிகளும் விசுவாசத்திற்குக் கீழ்ப்படியும்படிக்கு அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டதுமாயிருக்கிற இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகிறதான, ²⁶ இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய பிரசங்கமாகிய என் கவிசேஷத்தின்படியே உங்களை ஸ்திரப்படுத்த வல்லவரும், ²⁷ தாம் ஒருவரே ஞானமுள்ளவருமாயிருக்கிற தேவனுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் என்றென்றைக்கும் மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென். (ரோமர் 16:25-27)

முன் செல்லும் மனிதர்

ரோமர் நிருபத்தின் கடைசி அதிகாரங்களில் காணப்படும் ஒரு முக்கியப்பதம் “ஊழியம்” என்பது. இந்தக் கருப் பொருள் பற்றிப் பேச பவுல் மூன்று கிரேக்கப் பதங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். ரோமர் 15:15 மற்றும் 16:1இல் “ஊழியக்காரன்” அல்லது “ஊழியக்காரி” என்ற பதம்— இதிலிருந்து தான் டீக்கன் (உதவிக்காரர்) என்ற சொல் பிறக்கிறது. 15:15இல் வரும் “ஊழியம்” என்ற பதம் ஆசாரியத்துவ ஊழியத்தைக் குறிப்பதாக வருகிறது—இது கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாட்டில் வேறு எங்கும் பயன்படுத்தப்படாத பதமாகும். அடுத்தது 15:26, 31இல் வரும் “பொருள் சகாயம்” அல்லது “தர்மசகாயம்” என்ற ஊழியமாகும்.

இப்பகுதியில் பவுல் நான்கு வெவ்வேறு ஊழியங்களை விவரிக்கிறார்.

1. புறஜாதிகளுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியம் (15:8–13)

ஊழியத்திற்கு மிக உன்னதமான எடுத்துக்காட்டு எப்பொழுதும் இயேசு கிறிஸ்துவாகவே இருக்க வேண்டும். “நான் உங்கள் நடுவிலே பணிவிடைக்காரனைப் போல் இருக்கிறேன்” (லூக்கா 22:27). முதலாவது இஸ்ரவேலருக்கு ஊழியம் செய்யும்படியாகவே, அவர்கள் மூலமாகப் புறஜாதியாருக்கு ஊழியம் செய்யும்படியாகவே அவர் வந்தார். “முன்பு யூதருக்கு” என்பதே கிறிஸ்துவின் பூவுலக ஊழியத்திலும், திருச்சபையின் ஆரம்பகால ஊழியத்திலும் பின்பற்றப்பட்ட விதியாகும்.

உதாரணமாக யோவான் ஸ்நானன் இஸ்ரவேலரை மேசியாவின் வருகைக்கு ஆயத்தம் பண்ணும் பொருட்டு வந்தான். இயேசு தமது ஊழியத்தை ஆரம்பித்த போது இஸ்ரவேலருக்கு மட்டுமே செய்தார். அப்போஸ்தலர்களை முதலாவது சவிசேஷப் பணி முயற்சிக்கு அனுப்பிய போது “நீங்கள் புறஜாதியார் நாடுகளுக்குப் போகாமலும், சமாரியா பட்டணங்களில் பிரவேசியாமலும், காணாமற் போன ஆடுகளாகிய இஸ்ரவேல் வீட்டாரிடத்திற்குப் போங்கள்” (மத்தேயு 10:5-6) என்று கட்டளையிட்டார். தனிப்பட்ட புறஜாதி மக்களை அவர் தள்ளி விடவில்லை, அவர்களில் சிலருக்கு ஊழியம் செய்தார் (மத்தேயு 8:5-13, 15:21-28); ஆனால் இஸ்ரவேலரே அவருக்கு முக்கியமாயிருந்தனர்.

அவர் தாம் உயிர்த்தெழுந்த பிறகு அப்போஸ்தலர்கள் எருசலேமில் தரித்திருக்கவும் அங்கேயே தங்கள் ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கவும் கட்டளையிட்டார் (லூக்கா 24:44-49). அப்போஸ்தலர் 1-7 வரையுள்ள கால கட்டத்தில் ஊழியம் அனைத்தும் யூதருக்கும், யூத மார்க்கத்தில் அமைந்தவர்களுக்கும் மத்தியில் மட்டுமே நடந்தது. அப்போஸ்தலர் 8ஆம் அதிகாரத்தில் தான் சுவிசேஷம் சமாரியரிடம் சென்றது; அப்போஸ்தலர் 10இல் அது புறஜாதிகளுக்குச் சென்றது. அதன் பிறகு பவுலின் ஊழியத்தின் மூலம் அது ரோமப் பேரரசு முழுவதற்கும் சென்றது (அப்போஸ்தலர் 13:1-3).

இயேசு கிறிஸ்து உலகில் வந்து மரித்த போது, தேவன் ஆபிரகாமுக்கும், யூத நாட்டின் மற்ற “முற்பிதாக்களுக்கும்” அருளிய வாக்குத்தத்தங்களை உறுதிப்படுத்தினார் (லூக்கா 1:30-33, 46-55 & 67-80 பார்க்க.) இவற்றுள் சில ஏற்கனவே நிறைவேறி விட்டன. ஆனால் வேறு பல வாக்குகள் அவர் தமது இராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட பூமிக்குத் திரும்ப வருகையில் தான் நிறைவுறும்.

யூதர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது தேவனின் தன்னலமா? இல்லை, காரணம் யூதர்கள் மூலமாக அவர் இரட்சிப்பின் நற்செய்தியைப் புறஜாதிகளுக்கு அனுப்ப விரும்பினார். முதல் கிறிஸ்தவர்களும் யூத விசுவாசிகளே! “இரட்சிப்பு யூதர்கள் வழியாய் வருகிறது” (யோவான் 4:22). பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் புறஜாதிகளுக்கு ஊழியம் செய்யும் பொருட்டு இஸ்ரவேலை தேவன் தெரிந்து கொண்டார்; ஆனால் இஸ்ரவேலோ புறஜாதிகளின் விக்கிரக ஆராதனைகளைக் காப்பியடித்ததால், தேவன் அதைச் சிட்சிக்க வேண்டியதாயிற்று. புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்தில், புறஜாதிகளுக்குச் சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல தேவன் யூத விசுவாசிகளைத் தெரிந்து கொண்டார், அவர்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர்.

பவுல் வசனங்கள் 9-12இல் மேற்கோள் காட்டும் வாக்குகள் படிப்படியாக அழகான ஏறுவரிசையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

- யூதர்கள் புறஜாதியார் நடுவில் தேவனை மகிமைப்படுத்துவது (வசனம் 9, மேற்கோள் சங்கீதம் 18:49)
- புறஜாதிகள் யூதர்களுடன் களிகூருவது (வசனம் 10, மேற்கோள் உபாகமம் 32:43)
- யூதர்களும் புறஜாதிகளும் சேர்ந்து தேவனைப் புகழ்வது (வசனம் 11, மேற்கோள் சங்கீதம் 117:1)
- கிறிஸ்து யூதர் மேலும் புறஜாதியார் மேலும் ஆளுகை செய்வது (வசனம் 12, மேற்கோள் ஏசாயா 11:10)

ரோமர் 15:8, சுவிசேஷங்கள் முதல் அப்போஸ்தலர் 1-7 வரையான காலகட்டத்தை உள்ளடக்கியது. ரோமர் 15:9, பவுல் புறஜாதிகள்

மத்தியில் செய்த ஊழியத்தைக் குறிப்பது. ரோமர் 15:10, அப்போஸ்தலர் 15இல் சபை கமிட்டி கூடி புறஜாதிகளுக்கும் “அவருடைய ஜனங்களுக்குச்” சமமான அந்தஸ்து வழங்கியதைக் காட்டலாம். இன்றோ, திருச்சபையில் யூதர்களும் புறஜாதிகளும் ஒன்றாய்க் கூடி தேவனை மகிமைப்படுத்துகின்றனர்.

புறஜாதியார் ஒரு காலத்தில் “நம்பிக்கை” அற்றவர்களாய் இருந்தனர் (எபேசியர் 2:12), இப்பொழுதோ கிறிஸ்துவில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு (வசனம் 12). அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருப்பது மட்டுமின்றி, பலமும், எல்லாவித சந்தோஷமும், சமாதானமும் கூட உண்டு (வசனம் 13)! அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குத் தங்களை ஒப்புக் கொடுக்கையில் அவர் இவற்றை அவர்களுக்குத் தந்தருளுகிறார்.

யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் சவிசேஷத்தைப் புறஜாதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்வதில் உண்மையாயிருந்தபடியால், இன்றைக்கு உலக நாடுகள் கிறிஸ்துவை இரட்சகராக அறியக் கூடிய வாய்ப்பு பெற்றுள்ளன.

2. புறஜாதிகளுக்கு பவுலின் ஊழியம் (15:14-24)

பவுலின் தனிச் சிறப்பான ஊழியத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத பட்சத்தில், நாம் தேவ கிருபையின் செய்தியை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள மாட்டோம். பவுல் தனது ஊழியத்தின் பண்புகளை விளக்குகிறார்.

a. அது தேவ கிருபையால் அளிக்கப்பட்டது (15:14-16)—
பவுல், தர்சு பட்டணத்து சவுலாக இருந்தவரை தேவனுடைய கிருபை பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. சபையைத் துன்பப்படுத்தி, அதை அழித்து விட வகை பார்த்தார். தமஸ்கு போகும் வழியில் கிறிஸ்துவைச் சந்தித்த போது (அப்போஸ்தலர் 9), தேவ கிருபையை அனுபவத்தில் அறிந்தார். அவரை இரட்சித்தது தேவ கிருபை, அவரை அழைத்ததும், அப்போஸ்தலனாக்கியதும் தேவ கிருபையே (1 கொரிந்தியர் 15:8-11). “தமது நாமத்தின் நிமித்தம் விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியப் பண்ணும் பொருட்டு, எங்களுக்குக் கிருபையையும் அப்போஸ்தல ஊழியத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்” (ரோமர் 1:5). எபேசியர் 3இல், பவுல் தமது ஊழியத்தைப் பற்றி இன்னும் விவரமாகப் பேசுகிறார்.

b. அது தேவ செய்தியை (சவிசேஷத்தை) மையமாகக் கொண்டது (15:15)—ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி, பவுல் இங்கே “ஊழியம்” என்பதைக் குறிக்க இரு வேறு சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். அவற்றுள் சவிசேஷ ஊழியத்தை நடத்தும் ஆசாரியன், என்பதே இங்கே வலியுறுத்தப்படுகின்றது. பவுல் தன்னை, தான் கிறிஸ்துவுக்காக ஆதாயம் செய்த புறஜாதிகளை அவருக்குப் பலியாக ஏற்றெடுக்கும், பலிபீடத்தில் பணிவிடை செய்யும் ஓர் ஆசாரியனாகக் காண்கிறார். அவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமான “ஆவிக்கேற்ற பலிகள்” (1 பேதுரு 2:5 பார்க்க). அவர் சவிசேஷத்தைப்

பிரசங்கிப்பதும் ஓர் “ஆசாரியக் கடமையே.” ஊழியத்தைக் குறித்த, இந்த எண்ணம் நிச்சயமாக நமது ஊழியத்துக்கு ஒரு கண்ணியத்தையும் கடமையுணர்வையும் கூட்டி வழங்கும். ஆசாரியர்கள் மிகச் சிறந்ததை மட்டுமே தேவனுக்குச் செலுத்த வேண்டியது முக்கியம் (மல்கியா 1:6-14 பார்க்க).

வசனத்தின் ஊழியத்தில் திரித்துவ தேவனும் பங்கு பெறுவதைக் கவனியுங்கள். பவுல் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய ஊழியக்காரன்; அவர் தேவனுடைய சுவிசேஷ ஊழியத்தை நடத்தினார்; அவர் பரிசுத்த ஆவியானவராலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டார்; என்னவொரு பாக்கியம், இருப்பினும், கெட்டுப் போனோரை இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக ஆதாயம் செய்கின்ற, திரித்துவ தேவனின் ஊழியக்காரனாய் இருப்பது எத்தனை பெரிய பொறுப்பு! ஆத்தம் ஆதாயம் என்பது ஆசாரியக் கடமை என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. ஓர் ஆசாரியன் தேவாலயத்தில் தேவனுக்கு எவ்வளவு அர்ப்பணத்துடன், பயபக்தியுடன் பணிவிடை செய்வானோ அப்படியே நாமும் ஆண்டவரைச் சேவிக்க வேண்டும்.

c. அது தேவ மகிமைக்காகச் செய்யப்பட்டது (15:17)— “ஆதலால் நான் தேவனுக்குரியவைகளைக் குறித்து இயேசு கிறிஸ்துவைக் கொண்டு மேன்மை பாராட்ட எனக்கு இடமுண்டு.” “மேன்மை பாராட்ட” என்றால் “பெருமை பாராட்ட”—இதே பதத்தை பவுல் முன்பும் உபயோகித்துள்ளார்—ரோமர் 2:17, 23; 3:27; 4:2; 5:2-4, 11. பவுல் தான் செய்த ஊழியத்தைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டவில்லை. ஆண்டவர் என்ன செய்தார் என்பது பற்றியே பெருமை பாராட்டினார். பவுல் அப்போஸ்தலன் தனக்கு ஒரு பெயர் உண்டாக்க வேண்டுமென்று இவ்வளவு பிரயாசப்பட்டு ஊழியம் செய்யவில்லை, அதைவிட மேலான நோக்கம் கொண்டிருந்தார். அவர் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு மகிமை கொண்டு வர விரும்பினார். “அவரே எல்லாவற்றிலும் முதல்வராயிருக்கும்படி” நாடினார் (கொலோசெயர் 1:18).

d. அது தேவ பலத்தினாலே நடப்பிக்கப்பட்டது (15:18-19)— பரிசுத்த ஆவியானவர் பவுலைப் பலப்படுத்தி, பலத்த அற்புதங்களையும் அடையாளங்களையும் செய்ய வைத்தார். இப்படி தேவன் பவுல் மூலம் செய்தவை, “அடையாளங்கள்”; ஏனெனில் அவை தேவனிடமிருந்து வந்தன, தேவனை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தின. அவை “அற்புதங்கள்”, காரணம், அவை மக்களை அதிசயப்பட வைத்தன. ஆனால் அவை அருளப்பட்டதன் ஒரே நோக்கம் சுவிசேஷத்திற்கு வழியைத் திறப்பதே. செய்தியாளரும், செய்தியும் உண்மை என்று நிரூபிப்பதற்கே அற்புதங்கள் கொடுக்கப்பட்டன (எபிரெயர் 2:1-4). வெறும் அற்புதங்களே தானாக மக்களை இரட்சிக்க முடியாது. பவுல் லீஸ்திரா பட்டணத்தில் ஒரு சப்பாணியைக் குணமாக்கிய போது (அப்போஸ்தலர் 14), மக்கள் அஞ்ஞான

அறியாமையில் தான் நடந்து கொண்டனர்; பவுலையும் பர்னபாவையும் கடவுள்கள் என்று சொல்லி அவர்களை வணங்க முயன்றனர்! பவுல் சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட போதும் அதற்கு அதிக உற்சாகமான வரவேற்பு கிடைக்கவில்லை. இறுதியாக ஜனங்கள் பவுலின் மீது கல்லெறிந்து விட்டு, அவர் செத்து விட்டதாகக் கருதி நகர மதில்களுக்கு வெளியே போட்டுச் சென்றனர்.

தேவ ஆவியானவர் பவுலைப் பலப்படுத்தி வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கச் செய்தார். அதன் நோக்கம், “புறஜாதியாரை..... கீழ்ப்படியப் பண்ணுவதே” (ரோமர் 15:18). பவுல் வார்த்தையினாலும் செய்கையினாலும் நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

இன்றைக்கு ஒருவேளை நம்மால் அற்புதங்கள் செய்ய முடியாமல் இருக்கலாம். அது அப்போஸ்தலருக்கென்று வழங்கப்பட்ட சிறப்பான வரம். ஆனால் நாம் நம்மைச் சுற்றி வாழும் இழந்து போனோருக்கு நமது “வார்த்தையினாலும் செய்கையினாலும்” சவிசேஷத்தை அறிவிக்க முடியும். சபாவத்திலும் நடத்தையிலும் ஏற்படும் மாற்றங்கள், அற்புத சரீர சுகத்தைப் போலவே பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்யும் அற்புதங்களே.

e. அது தேவ திட்டத்தின்படியானது (15:20-24)— பவுலுக்கென்று தேவன் ஒரு சிறப்பான திட்டம் வைத்திருந்தார்: அவர் வேறெந்த அப்போஸ்தலனும் ஊழியம் செய்த இடத்தில் பிரசங்கிக்கக் கூடாது. (ரோமில் உள்ள சபைகளை பேதுரு நிறுவவில்லை என்பதற்கு இது சான்றாகிறது. அப்படியிருந்திருந்தால் பவுல் அங்கே சென்றிருக்க மாட்டார்.) “எருசலேம் துவக்கிச் சுற்றிலும் இல்லிரிக்கம் தேசம் வரைக்கும்” (வசனம் 19) என்பது சுமார் 1400 மைல்களாகும் (2040 கி.மீ)! அன்று வேகமாகப் பயணம் செய்யும் வசதிகள் கிடையாது, பிரயாணத்தில் ஆபத்துக்கள் அதிகம் (2 கொரிந்தியர் 11:26-27) என்பதை வைத்துப் பார்த்தால், பவுலின் மிஷனெரிப் பணி எவ்வளவு பெரிய சாதனை என்பது புரியும்! இன்னொருவரின் பிரயாசத்தில் பங்கடைவது தவறல்ல என்றாலும் (யோவான் 4:38), ஒரு முன்னோடி ஊழியம் செய்து புதிய பகுதிகளுக்கு சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்வது அதிக நலமாகும். இவ்விதமான ஊழியத்திற்கு தேவ அங்கீகாரம் உண்டு என்பதற்கு பவுல் ஏசாயா 52:15ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

பேரரசின் மற்றப் பகுதிகளில் திறந்த வாசல்கள் இருந்ததால் பவுல் ரோம் வருவது தாமதமாயிற்று. சாத்தானுடைய எதிர்ப்போ, சரீரப் பிரகாரமான தடைகளோ அதற்குக் காரணமல்ல, அவர் தாம் இருந்த இடத்தில் பணியை முடித்த பின்னரே ரோம் செல்ல யோசித்தார். தனது சவிசேஷப் பணியில் வெகு உண்மையாகப் பாடுபட்டார், இனி அங்கே ஊழியம் செய்ய இடமேயில்லை என்ற நிலை வரும் வரை ஒரு இடத்தில் உழைத்தார். அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த ஒவ்வொருவரையும் நேரில் சந்தித்து நற்செய்தி சொன்னார் என்பது இதன் பொருளல்ல. அவர்

சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் சென்று சபைகளை நாட்டினார். சாட்சியான சபைகளும் கிறிஸ்தவர்களும் தனது பணியைத் தொடரும்படி விட்டு வந்தார். ஒரு வேலையை முடித்த பிறகே அடுத்த வேலையைத் தொடங்கினார், இது இன்றைய நமது சுவிசேஷப் பணிக்கு ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாகும்.

ரோமாபுரிக்குச் சென்று விட்டு பின்னர் அங்கிருந்து ஸ்பெயின் செல்ல வேண்டும் என்பதே அநேக ஆண்டுகளாக பவுலின் ஆசையாய் இருந்தது, ஆனால் அவர் ஸ்பெயின் சென்றதற்கு ஆதாரங்கள் இல்லை. அவர் ரோமாபுரி சிறையிலிருந்து விடுதலையான பின் முதலில் ஸ்பெயினுக்கும் பின்னர் இங்கிலாந்துக்கும் சென்றதாகப் பாரம்பரியம் கூறுகிறது, ஆனால் இந்தப் பாரம்பரியங்கள் எல்லாச் சமயங்களிலுமே நம்பகமானவை என்று கூற முடியாது.

3. யூதர்களுக்குப் புறஜாதிகளின் ஊழியம் (15:25-33)

பவுலும் அவரது உடன் ஊழியர்களும் எருசலேமில் கஷ்டப்பட்ட யூதப் பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு கிரேக்கத் திருச்சபைகளிலிருந்து ஒரு விசேஷித்த காணிக்கை சேகரித்திருந்தனர். இந்தக் காணிக்கை பற்றிய விபரங்களை 2 கொரிந்தியர் 8, 9இல் காணலாம். இந்த விசேஷக் காணிக்கைக்குப் பின்னால் பல நோக்கங்கள் இருந்தன. முதலாவது, அது புறஜாதிகள் தங்கள் யூத சகோதரருக்குக் காட்டும் அன்பின் வெளிப்பாடு. இரண்டாவது, அது ஏழை யூத விசுவாசிகள் கடும் வறுமையிலிருந்த போது ஒரு பெரிய நிவாரணமாக அமைந்தது. மூன்றாவது, அது சபைக்குள் யூத, புறஜாதி மக்களின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தியது. அவர்களை இன்னும் இறுக்கக் கட்டும் பந்தமானது.

பவுல் இதை ஒரு கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதாகக் கண்டார். புறஜாதிகள் யூதர்களிடமிருந்து ஆவிக்குரிய ஐசுவரியத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இப்பொழுது அந்தக் கடனை அடைப்பதற்காகத் தங்கள் உலக ஐசுவரியத்திலிருந்து கொடுத்தனர். பவுல் தன்னை முழு உலகிற்கும் “கடனாளி” என்கிறார் (ரோமர் 1:14). புறஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் யூதக் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கடனாளிகள் என்று கருதினார், காரணம் தேவ வசனத்தையும் தேவ குமாரனையும் புறஜாதிகளுக்குக் கொடுத்தவர்கள் யூதர்களே. கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமும் இஸ்ரேலுக்குக் கடமைப் பட்டவர்கள், அந்தக் கடனைச் செலுத்தும் வண்ணமாக, இஸ்ரேலுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும், இஸ்ரேலுக்கு சுவிசேஷம் அறிவிக்க வேண்டும், பொருளாதார ரீதியில் உதவவும் வேண்டும். ஓர் அர்ப்பணமுள்ள கிறிஸ்தவனின் வாழ்வில் யூதர்களுக்கு எதிரான எண்ணங்களுக்கு (Anti-Semitism) இடமே கிடையாது.

இந்தக் காணிக்கை ஒரு கடனை அடைப்பது மட்டுமல்ல, இது ஒரு “பலனும்” கூட (ரோமர் 15:28). அது பவுல் சபைகளிலிருந்து களவாடிய “கொள்ளை” அல்ல! அது ஒரு பலன்—அவர்கள் ஆண்டவரோடு நடையிட்டதன் இயற்கையான விளைவு (யோவான் 15:1-8 பார்க்க).

ஆவியானவரின் ஜீவன் ஒரு சபையின் வழியே பாய்கையில், கொடுப்பது ஒரு பிரச்சனையே அல்ல. 2 கொரிந்தியர் 8:1-5இல் பவுல் மக்கெதோனியாவின் திருச்சபைகளில் நிகழ்ந்த கிருபையின் அற்புதம் பற்றி விவரிக்கிறார்.

இந்தக் காணிக்கையை யூத விசுவாசிகள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே, அது அவர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்க வேண்டுமே என்று பவுல் கவலைப்பட்டார். தேவனுக்குக் கீழாக, எருசலேமில் உள்ள தாய்ச் சபைக்கும், பேரரசின் பிற பகுதிகளில் உள்ள மற்றச் சபைகளுக்கும் இடையே ஒரு நெருக்கமான பந்தத்தை ஏற்படுத்த அவர் விரும்பினார். கிருபையின் சுவிசேஷம் புறஜாதிகளைச் சென்றடைவதை எதிர்த்த யூதர்களும், புறஜாதிகள் யூதர்களாக மாற வேண்டும், யூத நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய யூதர்களும் இன்னும் இருக்கவே செய்தனர். (வேத ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவர்களை “யூதர்களாக்குபவர்கள்” என்று அழைக்கின்றனர். அவர்கள் பவுல் சென்ற இடத்துக்கெல்லாம் அவர் பின்னாலேயே போய் அவர் நாட்டிய சபைகளை அவரிடமிருந்து திருட முயன்றனர். இவர்களின் தீய காரியங்களை எதிர்ப்பதற்காகவே எழுதப்பட்டது தான் கலாத்தியர் நிருபம்.)

வசனம் 32இல் “போராடுவது” என்று வரும் வார்த்தை ஒரு விளையாட்டு வீரன் போட்டியில் வெற்றி பெறுவதற்காகத் தன்னாலான வரை பிரயாசப்படுவதைக் குறிக்கும். ஒருவேளை “மல்யுத்தம் செய்து” என்பது இன்னும் தெளிவாக இருக்கும். கொலோசெயர் 4:12இல் எப்பாப்பிரா ஜெபித்த விதத்தைக் குறிக்க இதே பதம் பயன்படுகிறது. நமக்குத் தேவையானதைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாக தேவனிடம் சண்டையிட வேண்டும் என்பது இதன் பொருளல்ல. பதிலாக, நாம் ஊக்கமோ உற்சாகமோ இன்றி ஏனோ தானோவென்று ஜெபிப்பவர்களாய் இருக்கக் கூடாது என்பதே. ஒரு மல்யுத்தக்காரன் மல்யுத்தப் போட்டியில் எவ்வளவு தீவிரம் காட்டுவானோ அதேயளவு தீவிரத்தை நாம் ஜெபத்திலே காட்ட வேண்டும்!

4. பவுலுக்கு விசுவாசிகளின் ஊழியம் (16:1-27)

என்ன அற்புதமான அதிகாரம்! இங்கே பவுல் சுமார் 26 பேரைப் பெயர் குறிப்பிட்டும், இரண்டு பரிசுத்தவான்களைப் பெயர் குறிப்பிடாமலும் வாழ்த்துகிறார்; அதோடு, வீடுகளில் கூடி வந்த சில வீட்டு சபைகளுக்கும் வாழ்த்துதல் சொல்கிறார். இந்தக் கடிதத்தை அவர்

கொரிந்துவிலிருந்து எழுதிய போது உடனிருந்த ஒன்பது விசுவாசிகளின் வாழ்த்துதல்களையும் கூறி முடிக்கிறார். இதன் முக்கியத்துவம் என்ன? பவுல் ஓர் ஆத்தம ஆதாயக்காரர் மட்டுமல்ல, எளிதில் நண்பர்களாக்கக் கூடியவரும் ஆவார் என்பதை இது காட்டுகிறது. அவர் ஒரு தனிமையான வாழ்க்கை வாழவில்லை; அவருக்குக் கர்த்தருக்குள்ளான நண்பர்கள் இருந்தனர், அவர்களை அவர் மெச்சிக் கொண்டார். அவர்கள் அவருக்குத் தனிப்பட்ட விதத்திலும் ஊழியத்திலும் உதவியாய் இருந்தனர். நான் கிறிஸ்தவத் தலைவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படித்த வரை, தேவன் அதிகமாய்ப் பயன்படுத்தக் கூடிய தாசர்கள், எளிதில் நட்புறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவர்களே என்று கண்டறிந்துள்ளேன். அவர்கள் தங்கள் நண்பர்கள் மற்றும் ஊழியத்தில் உடன் பணியாளர்களின் வாழ்வில் தங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். தேவனோடு தனித்து வாழும் ஒரு பரிசுத்தவானுக்கு ஓர் இடம் உண்டு தான், எனினும் நம்மில் பெரும்பாலானோருக்கு ஒருவருக்கு ஒருவர் அவசியம். நாம் செம்மறி ஆடுகள், அவை மந்தை மந்தையாகக் கூடி வாழ்பவை.

a. வாழ்த்துவதற்குச் சில நண்பர்கள் (16:1-16)—அவர் கெங்கிரேயா ஊர் சபையின் ஊழியக்காரியாகிய பெபேயாளில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறார், இக்கடிதத்தை ரோமாபுரியில் இருந்த பரிசுத்தவான்களுக்கு எடுத்துச் சென்றவள் இவளே. இதை விட முக்கியமான செய்தியை எடுத்துச் சென்ற தூதுவன் யாரும் இருக்கவே முடியாது! கெங்கிரேயா என்பது கொரிந்து பட்டணத்தின் துறைமுகம். எனவே பெபேயாள், பவுல் கொரிந்துவில் ஒன்றரையாண்டுக் காலம் தங்கி ஊழியம் செய்த போது கிறிஸ்துவன்னை நடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவள் சபையில் “உதவிக்காரியாக” (deaconess) இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது சிலரின் கருத்து. இது சாத்தியமே. ஏனெனில் ஆதித் திருச்சபையில் பெண்கள் வியாதியுற்றோரைச் சந்திப்பது, இளம் பெண்களை ஆதரிப்பது, ஏழைகளுக்கு உதவுவது போன்ற வகைகளில் ஊழியமாற்றினர். பெபேயாள் அநேகருக்கும், தனக்கும் கூட ஆதரவாய் இருந்தவள் (காப்பாற்றியவள்) என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். சபை அவளுக்கு உதவ வேண்டுமென்று கேட்டும் கொண்டார்.

இந்தப் பெயர்களுக்குப் பின்னணியில் உள்ள கதைகள் எல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! நாம் ஆக்கில்லா, பிரிஸ்கில்லாளை அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் சந்தித்தோம் (18:1-3, 18-19, 26). அவர்கள் எப்பொழுது பவுலின் பிராணனுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்தார்கள் என்பதை நாமறியோம், ஆனால் அதற்காக அகம் மிக மகிழ்கிறோம்! (1 கொரிந்தியர் 16:19, 2 தீமோத்தேயு 4:19 பார்க்க.) இந்தக் கடிதம் எழுதப்படுகையில் அவர்கள் ரோம் நகரில் இருந்தனர், அவர்களது வீட்டில் ஒரு சபையும் கூடி வந்தது. இந்த

அதிகாரத்தில் அப்படிப்பட்ட பல சபைகளை பவுல் வாழ்த்துகிறார் (ரோமர் 16:10-11, 14-15).

நான்கு பேர்களைப் “பிரியமான” என்று சொல்லி அழைக்கிறார் பவுல்: எப்பனெத்து (வசனம் 5), அம்பிலியா (வசனம் 8), ஸ்தாக்கி (வசனம் 9), மற்றும் பெர்சியாஸ் (வசனம் 12). பவுல் எப்பனெத்துவை மிக நன்றாக நினைவில் வைத்திருப்பார், காரணம், அவன் அகாயாவிலே கிறிஸ்துவுக்கு முதற்பலனானவன். அவன் ஸ்தேவான் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டும், ஏனெனில் 1 கொரிந்தியர் 16:15இல் இவர்களும் “அகாயா நாட்டிலே முதற்பலனானவர்கள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

அன்றோனீக் மற்றும் யூனியா பவுலின் “இனத்தார்”—ஒருவேளை பவுலுக்கு இரத்த சம்பந்த உறவினர்களாக இருக்கலாம், அல்லது ஒருவேளை யூதர்களாக, அதுவும் பவுலைப் போலவே பென்யமீன் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்திருக்கலாம். ஒரு சமயம் அவர்கள் பவுலுடன் சிறையில் இருந்தனர். இங்கே “அப்போஸ்தலருக்குள்” என்று குறிப்பிடப்படுவதால் அவர்களும் பவுலைப் போன்ற அப்போஸ்தலர்கள் என்று ஆகாது, அவர்கள் ஆண்டவரின் செய்தியாளர்கள்—”அனுப்பப்பட்டவர்கள்”, அவ்வளவே, “அப்போஸ்தலன்” என்ற பதத்துக்கு ஒரு குறுகலான அர்த்தமும், ஒரு பரந்த அர்த்தமும் உண்டு.

வசனம் 13இல் குறிப்பிடப்படும் ரூபு என்பவன் மாற்கு 15:21இல் குறிப்பிடப்படும் அதே நபராக இருக்கலாம், ஆனால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அப்படி இருக்கும் பட்சத்தில், சீமோனின் கல்வாரி அனுபவம் அவனை மனந்திரும்பச் செய்திருக்கும், பின்பு அவன் வீட்டாரும் மனந்திரும்பி இருப்பார். பவுலும் ரூபுவும் உறவினர்கள் அல்லர். “எனக்கும் தாயாகிய” என்பது எனக்குத் “தாய் போன்ற” என்றே பொருள்படும் (மாற்கு 10:30 பார்க்க).

இந்தப் பட்டியல் மக்கள் பவுலின் ஊழியத்திலும், சபைகளின் ஊழியத்திலும் வகித்த பங்கைக் காட்டுகிறது. பெபேயாள் அநேகரை “ஆதரித்தவள்”. பிரிஸ்கில்லாளும் ஆக்கில்லாவும் “உதவியாளர்கள்”—பவுலுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்தவர்கள். எப்பனெத்துவின் மனந்திரும்புதல் ஆசியாவில் அநேகர் இரட்சிக்கப்பட வழி வகுந்தது. மரியாள் “மிகவும் பிரயாசப்பட்டாள்.” அன்றோனீக்கும் யூனியாவும் பவுலுடன் சிறை சென்றார்கள். தேவ நாம் மகிமைக்கென ஊழியங்களில் தங்கள் பங்கை நினைவேற்றிய இந்த அர்ப்பணம் மிக்க பரிசுத்தவான்களுக்காக நாம் ஸ்தோத்திரம் மட்டுமே செய்ய முடியும்! நாமும் அவர்கள் அடிகளைப் பின்பற்றுவோமாக!

b. தவிர்ப்பதற்குச் சில எதிரிகள் (16:17-20)—சுவிசேஷப் பிரபலத்துக்காக எல்லாருமே பவுலுடன் சேர்ந்து உழைத்துக்

கொண்டிருக்கவில்லை. தங்கள் சுயநலமான ஆதாயங்களுக்காக, பொய்யான கொள்கைகளைப் பரப்பி சபைகளில் பிரிவினை உண்டாக்கிய மக்களும் கூடவே இருந்தனர். ஒரு வேளை இவர்கள் மற்ற சபைகளில் பவுலுக்குப் பிரச்சனை கொடுத்து வந்த அந்த “யூதராக்குபவர்களாக” இருந்திருக்கலாம் (பிலிப்பியர் 3:17-21 பார்க்க). சத்தியத்தைப் போதிப்பதற்குப் பதிலாக இவர்கள் நயவஞ்சகத்தையும், சாதுரியமான பேச்சையும் பயன்படுத்தி தங்கள் சொந்த மதப் பிரச்சாரத்தைச் செய்து வந்தனர். இன்றும் நம் மத்தியில் இதே பிரச்சனை உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் கள்ளப் போதகர்களைக் குறித்து எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒருவேளை பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், ஒலி நாடாக்களுடன் உங்கள் வீடு தேடி வந்து தாங்கள் போதிப்பதே சத்தியம் என்று உங்களை நம்பச் செய்யலாம். பவுல் அவர்களைப் பற்றி இரண்டு அறிவுரைகள் தருகிறார்: அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளுங்கள், அவர்களை விட்டு விலகுங்கள்.

இது ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிகின்ற, மற்றவர்களுக்குச் சாட்சியாய் இருக்கின்ற ஒரு விஷயம். இது நண்பர்களை ஆக்கிக் கொள்வதோ, காத்துக் கொள்வதோ பற்றியதல்ல, ஆண்டவரைப் பிரியப் படுத்துவதும், சீரான சாட்சியைக் காத்துக் கொள்வதும் பற்றியது. இந்தக் கள்ளப் போதகர்கள் உண்மையில் சாத்தானிடமிருந்தே வருகின்றனர், ஒரு நாளிலே அவன் மடங்கடிக்கப்படுவான் என்பதை வசனம் 20 தெரிவிக்கிறது.

C. கனம் பண்ணுவதற்குச் சில உண்மையுள்ள ஊழியர்கள் (16:21-24)—வெற்றி வீரர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் இது! தீமோத்தேயுவின் பெயர் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளிலும் நிருபங்களிலும் பல முறை வருகின்றது. அவன் பவுலுக்கு “விசுவாசத்தில் குமாரன்”, பவுலுடன் அநேகக் கஷ்டமான இடங்களில் பணி செய்தவன். (பிலிப்பியர் 2:19-24 பார்க்க.) லூகி, யாசோன், சொசிபத்தர் ஆகியோர் உடன் யூத விசுவாசிகள். இந்த யாசோனும், தெசலோனிக்கே பட்டணத்தில் பவுலைக் காப்பாற்றிய யாசோனும் ஒரே நபர் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை (அப்போஸ்தலர் 17:1-9). அந்த யாசோன் ஒருவேளை புறஜாதியானாய் இருந்திருக்கலாம்.

தொத்தியு, பவுல் சொல்லச் சொல்ல இந்நிருபத்தை எழுதிய அவரது செயலாளன். காயு, கொரிந்துவிலே பவுல் தங்கியிருக்க இடம் கொடுத்துப் பராமரித்தவன். 1 கொரிந்தியர் 1:14இல் பவுல், தான் கொரிந்துவிலே முதன் முதலாகச் சபையை நிறுவிய போது எப்படி காயுவை கிறிஸ்துவன்னை நடத்தி அவனுக்கு ஞானஸ்நானமும் கொடுத்தார் என்பதை விவரிக்கிறார். அவன் வீட்டிலே விசுவாசிகள் ஒரு சபையாகக் கூடி வந்திருக்க வேண்டும். ஏரஸ்து கொரிந்து பட்டணத்தில் உயர்பதவி வகித்த அதிகாரி, ஒருவேளை நகரத்தின் காசாளராக இருந்திருக்கலாம்.

கொரிந்துவிலே சுவிசேஷம் சமுதாயத்தின் உயர்மட்டங்களையும் கீழ் மட்டங்களையும் ஊடுருவியிருந்தது (1 கொரிந்தியர் 1:26-31; 6:9-11).

வசனம் 24, ஒருவேளை பவுலின் கைப்பட எழுதப்பட்டிருக்கலாம், எல்லா நிருபங்களிலும் இதுவே அவரது “அதிகாரப் பூர்வ முத்திரை” (2 தெசலோனிக்கேயர் 3:17-18 பார்க்க).

பவுல் எழுதியதிலேயே மிக நீளமான முடிவு ஆசீர்வாதம் இதுதான். அது அவர் புறஜாதிகளுக்குச் செய்த சிறப்பான ஊழியத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. “இரகசியம்” என்பது, ஒரே சரீரமாம் திருச்சபையில் விசுவாசிகளான யூதர்களையும் புறஜாதிகளையும் ஒன்றாகச் சேர்க்கும் தேவ திட்டத்தைக் குறிக்கிறது (எபேசியர் 3 பார்க்க). இதுவே பவுலின் சிறப்பான செய்தி. இதன் பொருட்டே யூதர்களாக்குபவர்கள் பவுலைத் துன்பப்படுத்தினர். ஏனெனில் அவர்கள் யூதர்களின் சிறப்புரிமைகளை இழக்க விரும்பவில்லை. ரோமாபுரியின் சபைகளில் இருந்த யூதர்களும் சரி, புறஜாதிகளும் சரி தேவ திட்டம் என்னவென்பதை அறிய வேண்டும். இவற்றில் சிலவற்றை பவுல் 9-11 அதிகாரங்களில் விளக்கியிருந்தார்.

கிறிஸ்தவர்கள் சத்தியத்தினால் நிலைவரப் படுகிறார்கள், பவுல் இந்நிருபத்தை எழுதக் காரணம் இது தான்: கிறிஸ்தவர்கள் நிலைவரப் படும்படியாக, அதன் காரணமாக சத்தியத்தை, இழந்து போனோருடன் பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக தேவனுடைய இரட்சிப்பின் திட்டத்தை அவர்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுவதே பவுலின் எண்ணம். நம்மிடமே இல்லாத ஒன்றை நாம் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாதல்லவா!

இதன் பொருள், ரோமர் நிருபத்தைப் படிப்பது நம்மை விசுவாசத்தில் இன்னும் உறுதிப்படவும், கிறிஸ்துவைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் இன்னும் பரவசப்படவும் செய்ய வேண்டும். விளைவு : “தாம் ஒருவரே ஞானம் உள்ளவருமாய் இருக்கிற தேவனுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் என்றென்றைக்கும் மகிமை உண்டாவதே!”

அத்தியாயம் ஒன்று

ரோமாபுரி செல்ல ஆயத்தம்

(ரோமர் 1:1-17)

1. ரோமாபுரியின் மக்கள் மற்றும் திருச்சபையின் பின்னணி என்ன?
2. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் எங்கிருந்து வந்தது?
3. இந்த நூலின் முக்கியக் கருப்பொருள் மற்றும் நோக்கம் யாவை?
4. நீதி உள்ளவனாயிரு என்ற தலைப்பு “விசுவாசத்தினால் நீதிமான் பிழைப்பான்” என்ற வசனத்துடன் தொடர்புடையது. எப்படி?
5. பவுலின் தகுதிச் சான்றுகள் யாவை? நீ ஒரு சபைக்குக் கடிதம் எழுதுவாய் என்றால், உன்னை எவ்வாறு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வாய்?
6. பவுல் விசுவாசிகளைப் பற்றி அக்கறை கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு ரோமர் 1:8-15இல் காணப்படும் சில சான்றுகள் எவை?
7. நாம் மற்றவர்களைப் பற்றிய கரிசனை உடையவர்கள் என்று காட்டக் கூடிய சில அத்தாட்சிகளைக் கூறு.
8. அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஒரு யூதனுக்கு, விசுவாசத்திற்கு இருந்த தடைகள் யாவை?
9. பவுல் தான் சுவிசேஷத்தைக் குறித்து வெட்கப்படவில்லை என்பதை எவ்வாறு காட்டினார்?
10. சுவிசேஷம் “தேவபெலனாய்” இருக்கிறது. எப்படி?

அத்தியாயம் நான்கு

இராஜாவைப் போல வாழு!

(ரோமர் 5:1-21)

1. ரோமர் 3:20; 5:1; 8:1; மற்றும் 12:1 இவற்றில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள “இப்படியிருக்க”, “ஆனபடியால்” போன்ற பதங்களின் முக்கியத்துவம் என்ன?
2. நாம் இன்னும் பாவிகளாய் இருக்கையிலேயே கிறிஸ்து நமக்காக மரித்தார். இது தேவனைப் பற்றி நமக்கு விளக்குவது யாது?
3. “ஒரு மனிதனுடைய கீழ்ப்படியாமைக்காக முழு உலகையும் குற்றவாளியாகத் தீர்ப்பது எப்படி நியாயமாகும்?” என்ற பரவலான கேள்விக்கு நீ எப்படி பதிலளிப்பாய்?
4. நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதால் கிடைக்கும் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் யாவை?
5. நாம் எவ்வாறு நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம்? ரோமர் 5:1-21 கூறுவது என்ன? நீதிமானாக்கப்படுவது என்பது உன்னைப் பொறுத்த வரை, யாது?
6. உபத்திரவம் கிறிஸ்தவ நற்குணத்தை உருவாக்குவது எங்ஙனம்?
7. தேவனிடத்தில் கிட்டிச் சேருவது என்பது உன்னைப் பொறுத்த வரை என்ன அர்த்தம் தருகிறது? யார் தேவனிடம் கிட்டிச் சேர முடியாது? அப்படி யாரும் உண்டா?
8. ஒரு விசுவாசி வாழ்வில் ஆளுகை செய்வது எங்ஙனம்?
9. நியாயப்பிரமாணம், பாவம், கிருபை இவற்றுக்கிடையே உள்ள தொடர்பு என்ன?
10. ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமைக்கும் கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் யாவை?

அத்தியாயம் ஐந்து

வாழ்வதற்காக சாவது

(ரோமர் 6:1-23)

1. விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற கோட்பாட்டிற்கு எழும் மூன்று ஆட்சேபங்கள் எவை? அவற்றுக்கு எவ்வாறு பதில் அளிப்பாய்?
2. நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பது ஒரு ஜீவனுள்ள உறவாகக் கருதப்படுவது ஏன்?
3. சில கிறிஸ்தவர்களை “இடையில் வாழ்பவர்கள்” என்று வியர்ஸ்பி குறிப்பிடுவது ஏன்?
4. ஞானஸ்நானம் என்பதன் பொருள் யாது?
5. ஒரு விசுவாசிக்கும் பாவத்துக்கும் என்ன உறவு?
6. அறிந்து கொள், எண்ணிக் கொள், ஒப்புக்கொடு இப்பதங்கள் பாவத்தின் மீது வெற்றி கொள்வதற்கான வழியைக் குறிக்கும். இவற்றை எவ்வாறு வேறுபடுத்தி அறிவாய்?
7. நாம் நம்மை தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுப்பது எப்படி?
8. தேவன் ஏன் நமது சரீரங்களைக் கேட்கிறார்?
9. நமது சரீரங்களை ஆண்டவருக்கு ஒப்புக் கொடுக்க மறுத்தால் என்ன நடக்கும்?
10. கிருபை (வசனம் 14-15), சுயாதீனம் (வசனம் 16-20), மற்றும் கனி—இந்தப் பதங்களுக்கும் ஒப்புக் கொடுத்தலுக்கும் என்ன தொடர்பு?

அத்தியாயம் இரண்டு

தேவனே கைவிடும் பொழுது

(ரோமர் 1:18—3:20)

1. “நீ குற்றவாளி” என்ற வார்த்தைகளைப் பார்க்கையிலும் கேட்கையிலும் எப்படி உணருகிறாய்?
2. மக்கள் ஏன் தங்கள் குற்றத்தை ஒத்துக் கொள்வதில்லை?
3. “வாரிசுரிமை மாற்றத்தின்” நான்கு கட்டங்கள் எவை? அதற்குக் காரணம் என்ன?
4. தேவனைப் பற்றிய சத்தியத்தை மக்கள் அடக்கி வைக்கக் காரணம் என்ன? நீ எப்பொழுதாவது இப்படிக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாயா?
5. விக்கிரக ஆராதனையிலிருந்து ஒழுக்கக் கேட்டிற்கு ஒரேயொரு அடி தொலைவு தான்—ஏன்?
6. அவர்களுடைய பாவத்தின் நிமித்தம் “தேவன் அவர்களை ஒப்புக் கொடுத்தார்” என்பதன் பொருள் என்ன? (1:24, 28).
7. யூத மக்களின் குற்றத்தை நிரூபிக்கும் சாட்சிகள் அல்லது சாட்சியங்கள் யார் / யாவை?
8. ரோமர் நிருபம் எழுதப்பட்ட காலத்தில், யூதர்களிடம் காணப்பட்ட, தேவனுக்கு அதிக வேதனை தந்த காரியம் எது?
9. தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்கள் உண்மையில் யூதர்களுக்கு எதை அளித்தன? இது தேவன் உனக்கு அருளிய ஆசீர்வாதங்களுக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?
10. நல்ல காரியங்களைச் செய்யும் நல்ல மனிதர்கள் போல் தோன்றுபவர்களைப் பார்க்கிறோமே அந்த அனுபவத்தையும் ரோமர் 3:10-18 (“நன்மை செய்கிறவன் ஒருவனாகிலும் இல்லை”)ஐயும் எப்படி தொடர்பு படுத்துவாய்?

அத்தியாயம் மூன்று

தகப்பனாகிய ஆபிரகாம்

(ரோமர் 3:21—4:25)

1. நீதிமானாக்கப்படுதல் மற்றும் பரிசுத்தமாக்கப்படுதல்—இவற்றை எளிமையாக வரையறுக்க. இந்த இரண்டுக்கும் என்ன வேறுபாடு?
2. நீதிமானாக்கப்படுதலின் ஏழு பண்புகள் எவை? ஒவ்வொன்றையும் உன் சொந்த நடையில் விவரி.
3. ஆபிரகாமின் விசுவாசம் நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கு விளக்கமாக அமைவது எவ்வாறு?
4. பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள் எப்படி நீதிமான்களாக்கப்பட்டனர்? இன்றைய விசுவாசிகள் எப்படி நீதிமான்களாக்கப்படுகின்றனர்?
5. பழைய ஏற்பாட்டில் மிருகங்கள் பலி செலுத்தப்பட்டதன் நோக்கம் யாது?
6. விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுவதைப் போதிக்கும் முக்கிய வேத வசனங்கள் எவை?
7. நடப்பதற்கும் நம்புவதற்கும் இடையே என்ன தொடர்பு?
8. “இரட்சிப்பு இலவசமானது, ஆனால் மலிவானது அல்ல”—இதன் பொருள் என்ன?
9. தேவன் தமது பரிசுத்த தன்மைக்கும் நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் உண்மையாய் இருந்து கொண்டே பாவினை எப்படி இரட்சித்தார்?
10. கிருபாதார பலி, மீட்பு, இரத்தம் இந்தப் பதங்களை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது முக்கியம். ஏன்?

அத்தியாயம் எட்டு

தேவன் தவறு செய்து விட்டாரோ?

(ரோமர் 9:1-33)

1. இஸ்ரவேலர் பற்றிய அதிகாரங்களை பவுல் இங்கே சேர்த்திருப்பது ஏன்?
2. ரோமர் 9-11, விசுவாசத்தினாலே நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பதில் முதல் எட்டு அதிகாரங்களோடு தொடர்பு உடையது. எவ்வாறு?
3. “நீதி உள்ளவனாயிரு” என்ற கருப்பொருள் இஸ்ரவேலருக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?
4. இஸ்ரவேலரின் கடந்த கால வரலாறு தேவனுடைய பண்புகளைச் சிறப்பாக்கிக் காட்டுகிறது. எப்படி?
5. இஸ்ரவேலருக்கு இனி உள்ள நம்பிக்கை என்ன?
6. இரட்சிப்பு எதன் அடிப்படையிலானது? எதன் அடிப்படையிலானது அல்ல?
7. தேவன் சிலரைத் தெரிந்து கொள்வதும் சிலரை விட்டு விடுவதும் நியாயமல்ல என்ற ஆட்சேபத்துக்கான மூன்று பதில்கள் எவை?
8. இரட்சிப்பில் தெய்வீக சுயேச்சாதிகாரமும், மானிட பொறுப்பும் எப்படி ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தும்?
9. யூதர்கள் நீதியைக் கண்டடையாத போது புறஜாதிகள் அதைக் கண்டடைந்தது ஏன்?
10. தனது இனத்தாரான யூதர்கள் உண்மையான நீதியைக் கண்டடையாதது பற்றி பவுல் உணருவது என்ன? கெட்டுப் போனோரைப் பற்றி எண்ணுகையில் நீ எப்படி உணருகிறாய்?

அத்தியாயம் ஒன்பது

தவறான நீதி

(ரோமர் 10:1-21)

1. இஸ்ரவேலர் மேசியாவைப் புறக்கணித்ததற்கு ரோமர் 10:1-13இல் கொடுக்கப்படும் காரணங்கள் யாவை?
2. அவர்களது புறக்கணிப்பிற்குப் பரிகாரமாக பவுல் 10:14-17இல் கூறுவது என்ன?
3. 10:18-21இல் அவர்களது புறக்கணிப்பின் விளைவுகள் எவை?
4. இஸ்ரவேலர் தேவ நீதியை அறியாமல் போனது ஏன்?
5. நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதிக்கும் விசுவாசத்தின் நீதிக்கும் என்ன வேறுபாடு?
6. அறிவு இன்றி வைராக்கியம் பாராட்டுதல்—இன்று இதை எங்கே காண்கிறாய்?
7. ரோமர் 10:14-17இன் அடிப்படையில் மிஷ்னெரிப் பணி செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் என்ன?
8. திருச்சபை மிஷ்னெரிகளை அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்பதற்கு டாக்டர். ஹாரிஸன் வேதவசனங்களிலிருந்து காட்டும் நான்கு காரணங்களைக் கூறு.
9. புறஜாதிகளுக்குச் சுவிசேஷம் அனுப்பப்பட்டது, தேவன் யூதர் மேலும் புறஜாதிகள் மேலும் காட்டிய இரக்கத்தின் செயல். எப்படி?
10. கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பது என்றால் என்ன?

அத்தியாயம் ஆறு

கிறிஸ்தவர்களும் நியாயப்பிரமாணமும்

(ரோமர் 7:1-25)

1. நியாயப்பிரமாணத்தின் அதிகாரம் என்ன? (7:1-6)
2. நமக்கும் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் உள்ள உறவை, திருமண உறவு மூலம் பவுல் எப்படி விளக்குகிறார்?
3. நாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த காலத்துக்கும் இப்பொழுது விசுவாசிகளான பின்னரும் நம்மில் காணப்படும் வித்தியாசம் என்ன?
4. இன்று நியாயப்பிரமாணம் நமக்கு ஊழியம் செய்யும் நான்கு விதங்கள் யாவை?
5. நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுவதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக “இச்சியாதிருப்பாயாக” என்ற கற்பனையை பவுல் பயன்படுத்தக் காரணம் என்னவென்று கருதுகிறாய்?
6. நியாயப்பிரமாணம் நமக்கு உதவ முடியாதது ஏன்? (7:14-25)
7. சட்டதிட்டவாதியாய் இருப்பது என்றால் என்ன?
8. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை சட்டதிட்டவாதம் எப்படி பாதிக்கிறது? அதிலிருந்து நாம் விடுபடுவது எங்ஙனம்?
9. நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து நல்ல வாழ்க்கை வாழ்வது சாத்தியமல்ல—ஏன்? நன்மை செய்வதன் இரகசியம் என்ன? ஏன்?
10. பரிசுத்த ஆவியானவரின் இன்றைய பங்கு என்ன?

அத்தியாயம் ஏழு

விடுதலையும் நிறைவும்

(ரோமர் 8:1-39)

1. ரோமர் 8:1-39இல் பவுல் விசுவாசிகளுக்குக் கூறும் செய்தி யாது? இதற்கும் ரோமர் 7க்கும் என்ன தொடர்பு?
2. விசுவாசிக்கும் நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் இடையிலான புதிய உறவு யாது?
3. வியர்ஸ்பி தொகுத்துக் கூறும் நான்கு ஆவிக்குரிய விடுதலைகள் யாவை? இவை உன் வாழ்வை எவ்விதத்தில் பாதிக்கும்?
4. “ஆக்கினைத் தீர்ப்பில்லை” என்பதற்கு பவுல் கூறும் மூன்று கூற்றுகள் எவை? இது உண்மை என்று கூறுமளவில் வாழ்கிறாயா?
5. தோல்வியிலிருந்து விடுதலை பற்றிக் குறிப்பிடப்படும் நான்கு வேறுபாடுகள் யாவை?
6. பாவத்தின் வேர் எது? உன் வாழ்வின் எந்தப் பகுதியில் இதற்குச் சான்றைக் காண்கிறாய்?
7. ரோமர் 8:18-30இன்படி யார் “பெருமூச்சு” விடுகிறார்? அந்தத் தவிப்பு எப்பொழுது முடிவுக்கு வரும்?
8. விசுவாசிகளுக்கு மனச்சோர்விலிருந்து விடுதலை கொடுப்பது எது?
9. விசுவாசியை ஆண்டவரிடமிருந்து எதுவுமே பிரிக்க முடியாது என்பதை எப்படி நிரூபிப்பாய்?
10. இந்த விடுதலைகளுள் ஒன்றையோ அல்லது எல்லாவற்றையுமோ, தேவனுடன் உனது வாழ்விற்கு எப்படிப் பொருத்திப் பார்க்க முடியும்?

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

கிறிஸ்தவர்கள் கருத்து வேறுபடும் பொழுது

(ரோமர் 14:1—15:7)

1. “மங்கலான பகுதிகள்” பற்றி பவுல் தரும் நெறிமுறைகள் எவை? இதற்கு உதாரணம் கொடு.
2. “மங்கலானது” என்று கருதப்படும் பகுதிகளில் விசுவாசிகள் கருத்து வேறுபாடு கொள்வது ஏன்?
3. பலவீனமுள்ள, பலமுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் என்பது யாரைக் குறிக்கிறது?
4. ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொள்வது பற்றி ரோமர் 14:1-12 கூறுவது என்ன?
5. ரோமர் 14:13-23இன்படி ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாக்குவது எப்படி?
6. ரோமர் 15:1-7இன் அடிப்படையில் நாம் எப்படி ஒருவரையொருவர் பிரியப்படுத்தலாம்?
7. இயேசுவை ஆண்டவராகக் கொள்வது என்றால் என்ன? அது பிற விசுவாசிகளை நாம் நியாயம் தீர்ப்பதை எப்படி பாதிக்கும்?
8. தன்னலத்தை விட்டு விட்டு, பிறரைப் பிரியப்படுத்தும் பொருட்டு நாம் ஆவிக்குரிய வல்லமை பெறும் ஆதாரங்கள் எவை? இதற்கு எவ்வளவு முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளாய்?
9. விசுவாசிகள் “ஏகசிந்தை உள்ளவர்களாய் இருப்பது” என்றால் என்ன? (15:15)
10. நமது உள்ளூர்ச் சபைகளுக்கு இக்கருத்துகள் எப்படி பொருந்தும்?

அத்தியாயம் பதின்மூன்று

முன் செல்லும் மனிதர்

(ரோமர் 15:8—16:27)

1. ரோமர் 14-16ஐ வாசிக்கையில், என்னென்ன ஊழியங்கள் குறிப்பிடப்படுவதைக் காண்கிறாய்?
2. இயேசு கிறிஸ்துவே ஊழியத்தில் நமக்கு உன்னத மாதிரி என்பதால், அவரது ஊழியத்தின் பண்புகளில் எவையெவை நமது ஊழியத்திலும் காணப்பட வேண்டும்?
3. பவுலின் ஊழியத்தின் ஐந்து சிறப்புப் பண்புகள் யாவை?
4. தனிப்பட்ட நபர்களை வாழ்த்துவதில் உள்ள முக்கியத்துவம் என்ன?
5. பவுல் இவ்வளவு நீண்ட ஆசீர்வாதம் வழங்கக் காரணம் என்ன? (16:17-27)
6. தற்காலத் திருச்சபையில் விசுவாசிகளுக்கு ஊழியம் செய்வதில் இன்னும் அதிக ஈடுபாடு காட்டுவது எப்படி?
7. பவுலின் ஊழியத்தில் அற்புத அடையாளங்களின் நோக்கம் என்ன? அவை இன்று நடைபெறக் கூடுமா? வேறென்ன அற்புதங்களைப் பார்த்திருக்கிறாய் அல்லது கேட்டிருக்கிறாய்?
8. நீ வெளியூர் சென்றிருக்கிறாய், உன் சபைக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாய்—யார் யாரை வாழ்த்துவாய்? அவர்களைப் பற்றி என்னென்ன சொல்வாய்?
9. இந்தப் புத்தகத்தில் நீ கற்றுக் கொண்டவற்றுள் உனக்கு மிக உதவியாய் அமைந்தது என்ன?
10. இந்தச் சத்தியங்களை உன் வாழ்வில் எப்படி கடைபிடிக்க ஆரம்பிப்பாய் அல்லது தொடருவாய்?

அத்தியாயம் பத்து

தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விடவில்லை!

(ரோமர் 11:1-36)

1. இஸ்ரவேலருக்கு ஓர் எதிர்காலம் உண்டென்று நிரூபிக்க பவுல் அழைக்கும் ஐந்து சாட்சிகள் யாவர்?
2. ஒவ்வொரு சாட்சியும் இஸ்ரவேலின் எதிர்காலம் பற்றிக் கூறுவது என்ன?
3. ரோமர் 11 இன்றைய திருச்சபைக்குப் பொருந்தாது—ஏன்?
4. பவுலின் மனந்திரும்புதல் ஒரு “மாதிரி”—எப்படி?
5. யூத விசுவாசிகள் மீந்திருப்பவர்கள் என்றால், இரட்சிக்கப்படாத பெரும்பான்மை யூதர்களின் கதி என்ன?
6. தேவன் இஸ்ரவேலரைத் தள்ளி விடவில்லை என்று காட்ட பவுல் பயன்படுத்தும் இரு எடுத்துக்காட்டுகள் யாவை?
7. “இஸ்ரவேலர் எல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள்” என்பதில் இஸ்ரவேலரோடு யார் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றனர்?
8. புறஜாதிகள் யூதர்களுக்கு விரோதமாகப் பெருமை பாராட்டுவது ஏன்?
9. “இறையியல் பாமாலை ஆகின்றது”—இது அடிக்கடி உண்மை. எப்படி?
10. ரோமர் 10, “நீதி உள்ளவனாயிரு” என்பதற்கு எப்படிப் பொருத்தமாய் அமைகிறது?

அத்தியாயம் பதினொன்று

சரியான உறவுகள் என்பது சரியான வாழ்வு

(ரோமர் 12:1—13:14)

1. இந்த இணைகளுக்கு இடையிலுள்ள தொடர்பு என்ன: கொள்கை மற்றும் கடமை, நம்பிக்கை மற்றும் நடத்தை, கற்றல் மற்றும் வாழ்தல்? இவற்றுக்கும் உறவுகளுக்கும் என்ன தொடர்பு?
2. பவுல் ரோமர் 12:1-2இல் கொடுக்கும், கிறிஸ்தவ அர்ப்பணத்தின் மூன்று படிகள் யாவை?
3. தேவன் எவ்வாறு நம் மனங்களை மறுரூபப் படுத்துகிறார்? இதில் நமது பங்கு என்ன?
4. நாம் நமது சித்தங்களை ஆண்டவருக்கு ஒப்புக் கொடுப்பது எப்படி?
5. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஆவிக்குரிய ஊழியத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதவை என வியர்ஸ்பி கூறும் காரியங்கள் எவை?
6. ஒரு விசுவாசி தனது ஆவிக்குரிய வரங்களின் விஷயத்தில் தவறாக நடந்து கொள்ளக் கூடிய இரண்டு மிதமிஞ்சிய நிலைகள் யாவை?
7. வல்லமையாய் ஊழியம் செய்யும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் இரண்டு இலட்சணங்கள் எவை?
8. நமக்கு யாராவது தீமை செய்கையில், நாம் பதிலுக்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன? இது ஏன் அத்தனை கடினமாக இருக்கிறது? உன் சத்துருக்களை நேசிப்பது என்ற போராட்டத்தைக் கடந்து சென்ற சமயத்தை விவரி.
9. ஒரு கிறிஸ்தவன் அரசாங்கச் சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும். ஏன்? இதற்கு விதிவிலக்குகள் உண்டா?
10. “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தரித்துக் கொள்ளுதல்” என்றால் என்ன?

இரட்சிப்பின் கவிதை

(ஒரு இரட்சிப்பின் ஜெபம்)

இயேசுவே நீர் சிலுவையில் மரித்தீர்
இழந்து போனோரை மீட்க உயிரோடு எழும்பினீர்
இப்போது என் பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னியும்
மீட்பராக, ஆண்டவராக, நண்பனாக என்னிடம் வாரும்
என் வாழ்வை மாற்றி புதிதாக்கும்
ஆண்டவரே! உமக்காக வாழ உதவி செய்யும்.

ஆமென்

மேட் & ஷெரி மெக்பெர்சன்

வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவ வாழ்வின் இரகசியம்

ரோமர் நிருபம் விளக்குகின்ற விதத்தில் இதை விளங்கிக் கொள்வீர்கள் என்றால் முழு வேதாகமத்திற்கும் அது ஒரு திறவு கோலாகும். இங்கே நீங்கள் அறியவிருப்பவை:

- உலகில் காரியங்கள் ஏன் சரியாயில்லை
- அவற்றைச் சரியாக்க தேவன் உங்களை எப்படி பயன்படுத்த முடியும்
- அனுதினமும் தேவனுடன் சரியாயிருக்கத் தேவையான வல்லமை எங்கிருந்து வருகிறது
- பிறரோடு சரியாயிருப்பது எப்படி

இந்த நூல் நீங்கள் சரியானவர்களாயிருக்க உதவும்!

டாக்டர் வாரன் வியர்ஸ்பே அவர்கள் கிராண்ட் ராபிட்ஸ், மிஷிகனில் உள்ள கார்னர்ஸ்டோன் கல்லூரியின் எழுத்தாளரும் கிராண்ட் ராபிட்ஸ் பாப்டிஸ்ட் இறையியல் கல்லூரியில் பிரசங்கவியல் சிறப்பு பேராசிரியரும் ஆவார். இவர் ஷிகாகோவில் உள்ள மூடி திருச்சபை உட்பட மூன்று சபைகளில் போதகராக ஊழியம் புரிந்திருக்கிறார். “பேக் டு த பைபிள்” ஒலிபரப்புக் கழகத்தின் பொது இயக்குநராகவும் வேதபாட ஆசிரியராகவும் பணி செய்திருக்கிறார்.

COOK INTERNATIONAL
a grassroots partner

&

Be Right
(Tamil)